

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 384 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Μακραίνει ο κατάλογος των θυμάτων της συγκυβέρνησης

Σάρα, νεκρή από αναθυμιάσεις μαγκαλιού

Παύλος, νεκρός από μαχαίρι χρυσαυγίτη

Θανάσης, νεκρός για 1,5 ευρώ

Τρία εκατομμύρια φτωχοί

Ενάμιση εκατομμύριο άνεργοι

Ένα εκατομμύριο απλήρωτοι

350.000 νοικοκυριά χωρίς ρεύμα

Να σταματήσουμε την καταστροφή !

Διοικητικοί ΑΕΙ
Αγώνας μέχρι
την νίκη!

σελ. 6

Εργαζόμενοι
Επινοικίαση:
Το σύγχρονο
σκλαβοπάζαρο

σελ. 5

Κίνα
Το μετέωρο άλμα
του «κόκκινου
δράκου»

σελ. 12

Ιδεολογία
Εργατικές μάχες
τις δεκαετίες του
'80 & '90

σελ. 14

Νέλσον Μαντέλα: Ένας αλύγιστος άνθρωπος

Ο Ν. Μαντέλα γεννήθηκε στις 18/07/1918 στο Τρανσκέι της Ν. Αφρικής και πέθανε στις 5/12/2013, ύστερα από μακρά ασθένεια. Σπούδασε νομικά, και εντάχθηκε στο Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο (ANC) το 1944. Υπήρξε μέλος της Κ.Ε. του παράνομου Νοτιοαφρικανικού Κομμουνιστικού Κόμματος (SACP), του οποίου συμμετείχε (και συμμετέχει) στο ANC όπως και το COSATU (Κογκρέσο των Νοτιοαφρικανικών Συνδικάτων), που και τα τρία σχηματίζουν τη λεγόμενη Τρικομματική Συμμαχία. Στη ζωή του πάλεψε για την κατάργηση του πιο ακραίου ρατσισμού (απαρτχάιντ) που είχε επιβάλει η λευκή μειοψηφία (αφρικάνερς, κυρίως ολλανδοί άποικοι) το 1948 ενάντια στην τεράστια μαύρη πλειοψηφία του πληθυσμού (πάνω από 75%). Το απαρτχάιντ κράτησε μέχρι το 1994, οπότε και ο Μαντέλα εκλέχτηκε πρώτος μαύρος Πρόεδρος της χώρα. Για τη δράση του αυτή ο Ν. Μαντέλα διώχθηκε, βασανίστηκε και φυλακίστηκε (1964-1990) για 27 ολόκληρα χρόνια χωρίς να υποχωρήσει ποτέ!

Η Δημοκρατία της Νότιας Αφρικής με τα 50 εκ. κατοίκους και το εξαιρετικό φυσικό πλούτο, μαστίζεται από τις πιο ακραίες ανισότητες. Η λευκή μειοψηφία έχει ίσως το υψηλότερο βιοτικό επίπεδο στον κόσμο, ενώ ο μαύρος πληθυσμός έχει επίπεδο διαβίωσης από τα χαμηλότερα στην Αφρική. Οι μισοί μαύροι είναι άνεργοι, μεγάλο μέρος είναι άστεγοι ή διαμένουν στις γνωστές Μπέτονβιλ, ο αναφαβητισμός είναι σε υψηλά ποσοστά, η ιατρική περίθαλψη σχεδόν ανύπαρκτη και το AIDS κάνει θραύση, ειδικά μεταξύ των πληθυσμιακών μαζών. Τεράστια και η εγκληματικότητα, με πάνω από 50.000 φόνους το χρόνο. Η καταπίεση και η βαναυσότητα των κατασταλτικών μηχανισμών προκειμένου να υπερασπιστούν τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου είναι παροιμιώδης, και κάθε χρόνο δολοφονούν δεκάδες εργάτες που αγωνίζονται για να βελτιώσουν τα ελάχιστα δικαιώματα που έχουν. Η Νότια Αφρική είναι ο στυλοβάτης του Οργανισμού Αφρικανικής Ενότητας και τα τελευταία 2 χρόνια είναι μέλος των BRICS.

Το ANC είναι ουσιαστικά αστικό κόμμα (σοσιαλδημοκρατικού τύπου), μέλος της 2ης Διεθνούς. Η άνοδος του και του ίδιου του Μαντέλα στη εξουσία ελάχιστα βελτίωσε τη ζωή του νοτιοαφρικανικού λαού. Ο Μαντέλα υπήρξε μεγάλη προσωπικότητα -κυρίως για τη στάση ζωής του- όχι όμως και από τις σημαντικότερες της Μαύρης Ηπείρου. Το έργο των ηγετών Φραντς Φανόν, Κ. Νκρούμαχ, Π. Λουμούμπα, Μπεν Μπελά ακόμη και του Νάσερ κατέχει ασφαλώς υψηλότερη θέση στην ιστορία των πληθυσμιακών μαζών της Αφρικής.

Αν δεν ήξερε κανείς την υποκρισία των ιμπεριαλιστών και της συγκυβέρνησης Σαμαρά/Βενιζέλου θα εκπλησσόταν απ'τα κροκοδείλια δάκρυά τους. Η Θάτσερ θεωρούσε τον Μαντέλα «τρομοκράτη» και το ANC «τρομοκρατική οργάνωση». Μαζί με άλλα ηγετικά μέλη του ANC ήταν ως το 2008 καταχωρημένος στη λίστα τρομοκρατών των ΗΠΑ. Ο άθλιος Ολάντ υμνεί τον Μαντέλα την στιγμή που πραγματοποιεί νέα επέμβαση μετά το Μάλι, στην πάμπωχη Κεντροαφρικανική Δημοκρατία.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαρανιστικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Ναβάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωριστούμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπίνες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Ναβάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Δεκέμβρης 2013 - Γενάρης 2014)

Από αυτόν τον Δεκέμβρη και για δύο μήνες θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια. Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά - φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

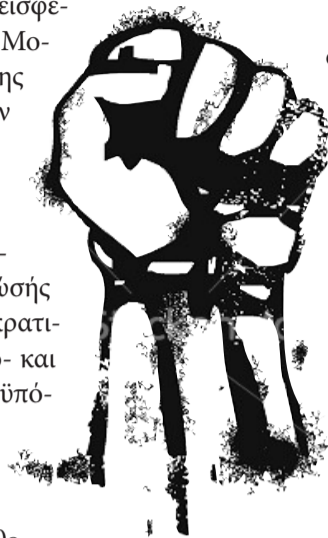
Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης, για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής δικτα-

τορίας του κεφαλαίου και την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις πολιτικές της φτώχειας, της ακρίβειας, της ανεργίας, και ιδιαίτερα σήμερα με το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού. Γι' αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη, γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνη Παπαδόπουλου, ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Πίσω από το παραλήρημα της ελεεινής συγκυβέρνησης για “succes story”, «πρωτογενή πλεονάσματα» κ.α., κρύβεται μια σχεδιασμένη, μεθοδευμένη και βιομηχανικής κλίμακας εξόντωση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Την ίδια ώρα που η 13χρονη Σάρα δολοφονούνταν από τις αναθυμιάσεις της συγκυβέρνησης, ενώ άλλες δύο οικογένειες κινδύνευαν να καούν ζωντανές απ’ τον ίδιο εμπρηστή, ο γελοίος Στουρνάρας ισχυριζόταν ότι οι Έλληνες δεν υπερφορολογούνται. Γι’ αυτό ετοιμάζει την φοροκαταιγίδα του 2014, όπου: α) Καταργούνται για όλους όλες οι φοροαπαλλαγές (αποπληρωμή στεγαστικών δανείων, ενοίκια, συντήρηση τέκνων κ.α.), ακόμη και το εξευτελιστικό αφορολόγητο όριο των 5.000 ευρώ. β) Οι φορολογικοί συντελεστές για μισθωτούς και συνταξιούχους θα είναι 21% για εισοδήματα ως 25.000 ευρώ, 36% για εισοδήματα από 25.001 μέχρι 48.000 και 45% για εισοδήματα άνω των 48.000, με μια επιστροφή φόρου για το πρώτο κλιμάκιο, αν και όποτε δοθεί από το κράτος. γ) Όσοι δουλεύουν με μπλοκάκι θα φορολογούνται με 26% από το πρώτο ευρώ, ενώ οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι ατομικές επιχειρήσεις με 26% από το πρώτο ευρώ ως τις 50.000 και με 33% για επιπλέον. δ) Όλοι οι αγρότες θα φορολογούνται από το πρώτο ευρώ με συντελεστή 13%.

Ο Ενιαίος Φόρος Ιδιοκτησίας Ακινήτων (ΕΝΦΙΑ)

Ο ΕΝΦΙΑ θα αντικαταστήσει τον Φόρο Ακίνητης Περιουσίας και το Ειδικό Τέλος (το χαράτσι της ΔΕΗ). Για το 2014 η κυβέρνηση σχεδιάζει να εισπράξει 2,65 δις ευρώ, αλλά για να καταφέρει κάτι τέτοιο θα πρέπει να επιβάλλει φόρους 3,24 δις (!), μια που προβλέπει ότι η εισπραξιμότητα του

φόρου δεν θα ξεπεράσει το 80%!

Ο ΕΝΦΙΑ θα επιβληθεί σε κάθε ακίνητο ξεχωριστά και όχι στο σύνολο της ακίνητης περιουσίας. Δηλαδή κάθε κατοικία (ημιτελής ή ολοκληρωμένη), κάθε αγροτεμάχιο, οικοπέδο (είτε έχει οικοδομηθεί είτε όχι) κ.α. θα πληρώσει ξεχωριστά φόρο, είτε αποφέρει εισοδήματα είτε όχι. Τα μόνα ακίνητα που εξαιρούνται είναι τα αγροτικά κτίσματα.

Οι τιμές των ακινήτων πάνω στις οποίες θα υπολογισθεί ο ΕΝΦΙΑ είναι οι σημερινές αντικειμενικές αξίες, που είχαν προσδιοριστεί το 2007 και παρόλο που σήμερα οι αξίες στην αγορά έχουν μειωθεί κοντά στο 50%.

Για τις κατοικίες θα ισχύσουν 12 κλιμάκια, με το πρώτο κλιμάκιο να επιβάλλει φόρο 2 ευρώ για ακίνητα αντικειμενικής αξίας 500 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο, 2,8 ευρώ φόρος για ακίνητα αξίας 500-750 ευρώ ανά τ.μ. και φθάνει κλιμακωτά στα 13 ευρώ για όσες κατοικίες έχουν αντικειμενική άνω των 5.000 ευρώ ανά τ.μ.

Τα αγροτεμάχια θα πληρώσουν όλα ανεξαιρέτως 1 ευρώ το στρέμμα.

Όσοι έχουν ετήσιο εισόδημα κάτω των 9.000 ευρώ (με 1.000 ευρώ προσαύξηση για τον/την σύζυγο και κάθε παιδί) και τα κτίσματα που κατέχουν δεν ξεπερνούν τα 150 τετραγωνικά μέτρα, τότε θα πληρώσουν τον μισό ΕΝΦΙΑ. Ενώ όσοι πέρα από τα παραπάνω κριτήρια είναι και τρίτεκνοι/πολύτεκνοι ή έχουν αναπηρία 80% και πάνω, θα απαλλάσσονται πλήρως αυτού του φόρου.

Επίσης, πέρα από τον ΕΝΦΙΑ θα ισχύσει συμπληρωματικά και ο Φόρος Ακίνητης Περιουσίας για το 5% περίπου των ιδιοκτητών ακινήτων, μια που θα ανέβει το αφορολόγητο όριό του: σήμερα είναι οι 200.000 ευρώ και θα γίνει 300.000.

Και για όσους δεν μπορούν πληρώνουν φόρους, η κυβέρνηση φροντίζει... Πρόσφατα ψήφισε δύο διατάξεις με τις οποίες θα δίνεται η δυνατότητα σε όσους χρωστούν στην εφορία, να μπορούν να πωλούν το ακίνητό τους αρκεί αυτός που θα το αγοράσει να δεσμεύεται ότι θα εξυπηρετεί το χρέος του πρώην ιδιοκτήτη στην Εφορία. Επίσης, θα μπορεί να εκχωρεί στο δημόσιο το ακίνητο προκειμένου να εξοφλήσει τις φορολογικές του οφειλές, όμως αν η αξία του ακινήτου είναι μεγαλύτερη από το χρέος, τότε τη διαφορά θα καρπώνεται το κράτος! Και για να μην πληγούν οι κάτοχοι μεγάλης ακίνητης περιουσίας, η κυβέρνηση ψήφισε διάταξη που τους δίνει την δυνατότητα να συστήνουν γρήγορα και χωρίς προϋποθέσεις «εταιρία ακινήτων», ώστε να μην πληρώνουν ΕΝΦΙΑ!

Η μεγάλη μπίζνα των ακινήτων

Από την αρχή εφαρμογής των μνημονίων ήταν γνωστό ότι για την εξόφληση του δημόσιου χρέους δεν θα αρκούσε η αρπαγή των εισοδημάτων (μισθοί, συντάξεις κ.α.), ούτε η καταλήστευση των αποθεματικών των ταμείων κ.λπ. Αργά ή γρήγορα θα έρχονταν η αρπαγή των κατοικιών, το ωμό

κούρεμα των καταθέσεων, η καταστροφή της ασφάλισης, υγείας, παιδείας. Σ’ αυτή τη φάση βρισκόμαστε.

Η μεγάλη μπίζνα τώρα είναι αυτή των ακινήτων. Η συνολική αξία των ακινήτων ήταν το 2009 περίπου στα 900 δις. Σήμερα πρέπει να βρίσκεται στο μισό και πρόκειται να καταρρεύσει μόλις αρχίσουν οι πρώτοι πλειστηριασμοί. Ωστόσο, ούτε οι τράπεζες αντέχουν, αν δεν αρπάξουν τα ακίνητα του κόσμου, ούτε η συγκυβέρνηση είναι σίγουρη ότι, χωρίς την απειλή κατάσχεσης, θα πληρώνει κανείς την εφορία. Επιπλέον, το φαγοπότι στα ακίνητα από τους «γύπες» που έχουν αρχίσει να τριγυρίζουν το πτώμα του ελληνικού καπιταλισμού, προβλέπεται τεράστιο (γι’ αυτό και μείωσαν τον φόρο μεταβίβασης ακινήτων στο 3% από 10% που ήταν μέχρι σήμερα).

Ο Σάιλοκ στον Έμπορο της Βενετίας ζητούσε 1 λίβρα κρέας γι’ αυτά που δάνεισε. Οι σύγχρονοι Σάιλοκ, ντόπιοι και ευρωπαίοι, οι κουστουμαρισμένοι κανίβαλοι, ζητούν το πτώμα μας. **Δεν έχει κανένα νόημα να πληρώσει κανείς τους νέους φόρους. Είναι παράλογο, γελοίο, ταπεινωτικό, αναποτελεσματικό!** Κανείς μην έχει την αυταπάτη ότι αν πληρώσει θα συνεχίσει να έχει σπίτι, ή απασχόληση, υγεία, παιδεία, σύνταξη. Όσα κι αν πληρώσουμε, όλα θα τα φάνε οι τοκογλύφοι και κερδοσκόποι. Και όσο θα πληρώνουμε, τόσο θα τους ανοίγει η όρεξη.

Μια μόνο λύση υπάρχει: **να τελειώσουμε μ’ αυτή την κυβέρνηση, μ’ αυτές τις πολιτικές, μ’ αυτό το σάπιο σύστημα.** Πρέπει ν’ αρχίσουμε από την οργάνωση του αγώνα ενάντια στις κατασχέσεις, με Επιτροπές Δράσης σε κάθε γειτονιά, επανασυνδέοντας το ρεύμα, προστατεύοντας τους πιο αδύναμους, χτίζοντας κοινωνικά ιατρεία και παντοπωλεία. **Να προχωρήσουμε σε Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας, σε κοινωνική εξέγερση!**

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Τα πρώτα «θύματα» της κρίσης είναι οι ευπαθείς ομάδες, όπως ασθενείς με καρδιαγγειακά νοσήματα και καρκινοπαθείς που αποτελούν περίπου το 28% του πληθυσμού, και ακολουθούν οι ηλικιωμένοι, οι οικονομικά ασθενέστεροι αλλά και τα βρέφη. Για πρώτη φορά μετά το 1950 καταγράφεται αύξηση της βρεφικής θνησιμότητας στη χώρα μας. Η κατάσταση αυτή συμπαρασύρει και το προσδόκιμο ζωής του συνόλου του πληθυσμού της χώρας, το οποίο μειώνεται κατά 3 χρόνια. Από το 1998, η βρεφική θνησιμότητα ανέβηκε από 2,7 στο 3,8 (ανά 1.000 παιδιά ηλικίας ως ενός έτους). Όπως σημειώνουν ερευνητές, οι οικονομικές κρίσεις έχουν πάντα σημαντικές επιπτώσεις στη βρεφική θνησιμότητα και στο προσδόκιμο ζωής του πληθυσμού. Η διεθνής εμπειρία τους επιβεβαιώνει. Στη Ρωσία, για παράδειγμα, καταγράφηκε αύξηση της βρεφικής θνησιμότητας και μείωση του προσδόκιμου ζωής μετά το 1989, την περίοδο της μετάβασης από τον «υπαρκτό σοσιαλισμό» στην «ελεύθερη αγορά», δηλ. επαναφοράς ενός άγριου καπιταλισμού.

Στις 18 Ιουλίου το Ντιτρόιτ έγινε η μεγαλύτερη πόλη στην ιστορία των ΗΠΑ που κήρυξε πτώχευση. Η αίτηση υπαγωγής σε καθεστώς προστασίας από τους πιστωτές είναι η τελευταία πράξη ενός αργού θανάτου που ξεκίνησε δεκαετίες πριν, με την κατάρρευση της αυτοκινητοβιομηχανίας. Με το συσσωρευμένο χρέος να έχει εκτοξευθεί στα 18,5 δις δολάρια (14 δις ευρώ) για 700.000 κατοίκους, η παρακμή άγγιξε όλα τα επίπεδα. Τα τελευταία 60 χρόνια ο πληθυσμός του συρρικνώθηκε στο μισό, εκατοντάδες επιχειρήσεις έκλεισαν ή εγκατέλειψαν την πόλη, η ανεργία σε πολλές περιοχές αγγίζει το 50%, οι δημόσιες υπηρεσίες υποβαθμίστηκαν, το 1/3 των νοικοκυριών ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, το 40% του δημόσιου φωτισμού έχει τεθεί εκτός λειτουργίας, όπως και το 25% των ασθενοφόρων (που οι αρχές αδυνατούν να αντικαταστήσουν). Συνέπεια της πτώχευσης θα είναι περισσότερες περικοπές σε μισθούς δημοτικών υπαλλήλων, συντάξεις, επιδόματα, περαιτέρω συρρίκνωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και πάγωμα των επενδύσεων και προσλήψεων.

Σταθερό παρέμεινε το ποσοστό της επίσημης/καταγραφόμενης ανεργίας στην Ελλάδα τον Αύγουστο (27,3%) σε σχέση με τον Ιούλιο, εξακολουθώντας όμως να είναι το υψηλότερο στην ΕΕ, σύμφωνα με τα στοιχεία της Γιούροστατ. Συνολικά, τον Οκτώβριο καταγράφονται 26,6 εκ. άνεργοι στην ΕΕ και 19,3 εκ. άνεργοι στην Ευρωζώνη. Τα υψηλότερα επίπεδα ανεργίας στην ΕΕ καταγράφονται στην Ελλάδα (27,3% τον Αύγουστο), στην Ισπανία (26,7%), στην Ουγγαρία (17,6%) και στην Κύπρο (17%). Στην Ελλάδα ο αριθμός των ανέργων έφτασε τον Αύγουστο τους 1 εκ. και 365 χιλιάδες. Το ποσοστό ανεργίας στους άνδρες διαμορφώθηκε στο 24,3% τον Απρίλιο και στο 31,4% στις γυναίκες.

35ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΔΕΔΥ

Πίσω από τις ανάγκες των εργαζομένων και της κοινωνίας

Στις 27 Νοέμβρη ξεκίνησε το 35ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, στο οποίο συμμετείχαν 700 σύνεδροι και 41 ομοσπονδίες, που εκπροσωπούν περί τους 200.000 δημοσίους υπαλλήλους. Το συνέδριο γίνεται στην πιο κρίσιμη περίο-

δο στην αντιμετώπιση των προβλημάτων των εργαζομένων, στη στρατηγική και τακτική απάντηση του εργατικού κινήματος. Ίσως οι πιο σημαντικές στιγμές του συνεδρίου ήταν οι μαχητικές παρεμβάσεις των καθαριστριών του υπ. Οικο-

συμβασιούχους.

Οι κυβερνητικές παρατάξεις (ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ) από 62 έδρες και 73% στο προηγούμενο συνέδριο και απόλυτη πλειοψηφία, έπεσαν στις 41 έδρες και 47%, χάνοντας την απόλυτη πλειοψηφία, πληρώνοντας ως ένα βαθμό τη λυσσαλέα στήριξη σε κυβέρνηση και τρόικα. Η παράταξη του Θ. Μπαλασόπουλου (πρόεδρος ΠΟΕ-ΟΤΑ) κατέβασε χωριστό ψηφοδέλτιο από την υπόλοιπη ΠΑΣΚΕ, όχι γιατί διαφοροποιήθηκε ουσιαστικά από την πολιτική της, αλλά γιατί δεν πήρε το «χρίσμα» της, για να γίνει πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ. Έτσι μάλλον θα στηρίξει τις ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ στο Γ.Σ., «ανεβάζοντας» τη δύναμή τους στις 49 έδρες και στο 57%.

Ωστόσο, γεγονός παραμένει ότι το Συνέδριο αυτό σηματοδοτεί μια αλλαγή της κατάστασης και στην ηγεσία του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος, με μεγάλη πτώση του κυβερνητικού συνδικαλισμού και σημαντική ενίσχυση των παρατάξεων της Αριστεράς. Η «Αυτόνομη Παρέμβαση» αύξησε τη δύναμή της σημαντικά, ενώ οι Παρεμβάσεις διπλασίασαν τις δυνάμεις τους. Το ΚΚΕ δεν μπόρεσε να αυξήσει τις δυνάμεις του, «εξαργυρώνοντας» τη διασπαστική του πολιτική, αλλά και το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια ταυτίστηκε σε σημαντικούς αγώνες με τις προτάσεις των κυβερνητικών παρατάξεων.

Όμως η ικανοποίηση των εργατικών αναγκών και η σωτηρία των δημόσιων υπηρεσιών δεν περιμένουμε να γίνει με τέτοιες διαδικασίες. Χρειάζεται να δοθούν ενωτικοί, σκληροί και μακρόχρονοι αγώνες, βασισμένοι στην αυτοοργάνωση των εργαζομένων, με γενικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα, που θα θέτουν τον ρεαλιστικό και αναγκαίο στόχο της γενικής πολιτικής απεργίας διαρκείας, για την ανατροπή της λαομίσητης κυβέρνησης και των μνημονίων της.

	2010		2013		
	ψήφοι (%)	Έδρες ΓΣ	ψήφοι (%)	Έδρες ΓΣ	Έδρες ΕΕ
ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ)	376 (45%)	38	174 (25%)	22	4
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	236 (28%)	24	153 (22%)	19	4
ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΣΥΡΙΖΑ)	84 (10%)	9	114 (16,5%)	14	3
ΑΝΑΤΡΟΠΗ (διάσπαση ΠΑΣΚΕ - Μπαλασόπουλος)	-	-	63 (9%)	8	2
ΔΑΣ(ΚΚΕ)	96 (11%)	10	91 (14%)	11	2
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	43 (5%)	4	68 (10%)	8	2
ΔΙΚΤΥΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ (ΔΗΜΑΡ)	-	-	10 (1,5%)	1	-
ΕΡΓΑΣ (ΚΚΕ-ΜΛ/ΜΛ-ΚΚΕ)	-	-	8 (1%)	1	-
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (ΔΑΣΚΑΛΟΙ)	-	-	8	1	-

δο, μετά από τριάντα χρόνια μνημονίων, που ανέτρεψαν εργατικές κατακτήσεις και δικαιώματα ενός αιώνα, που οδήγησαν στη φτώχεια και την εξαθλίωση την πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, και ενώ κορυφώνεται το σχέδιο κυβέρνησης-τρόικας για πλήρη διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, μέσω των διαθεσιμότητων και των απολύσεων και της ιδιωτικοποίησης και κατάργησης πολλών από αυτές.

Το συνέδριο ήταν πολύ κατώτερο των περιστάσεων. Με ευθύνη κυρίως της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, αναλώθηκε στη μάχη των συσχετισμών για τις νομιμοποιήσεις ομοσπονδιών και δεν στάθη-

νομικών και των διοικητικών υπαλλήλων του ΕΚΠΑ και του ΕΜΠ.

Στο συνέδριο αποτυπώθηκε και η δραματική συρρίκνωση του δημοσίου, αφού οι εργαζόμενοι που συμμετείχαν στις αρχαιρεσίες στα πρωτοβάθμια σωματεία είναι μειωμένοι κατά 40.000 περίπου. Το συνέδριο έκλεισε στις 29 Νοέμβρη με τις εκλογικές διαδικασίες για το 85μελές Γενικό Συμβούλιο (ΓΣ) και την 17μελή Εκτελεστική Επιτροπή (ΕΕ).

Τα αποτελέσματα ήταν: 692 (842 το 2010) ψηφίσαντες, 690 (839 το 2010) έγκυρα. Η πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ απέκλεισε από το συνέδριο δεκάδες αντιπροσώπους από σωματεία που έδωσαν πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα σε

ΝΑ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ Η ΔΙΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΗ ΚΟΥΡΚΟΥΛΑ

Στις 12 Δεκέμβρη, στις 9 πμ στα δικαστήρια της Ευελπίδων, μετά από μήνυση του δικηγόρου-συνεργάτη της Χρυσής Αυγής Ι. Ανδριόπουλου, σύρεται στα δικαστήρια η εφημερίδα Εργατική Αλληλεγγύη, με δίωξη του εκδότη, του διευθυντή και ενός δημοσιογράφου της (Τάσος Γκαργκάνας, Τάσος Αναστασιάδης, Κατερίνα Θωαίδου). Σε περίπτωση κατάδικης, μπορεί να επιβληθεί πρόστιμο τουλάχιστον 30.000 ευρώ!

Ο συγκεκριμένος δικηγόρος, προφανώς ορμώμενος από τη φασιστική αντίληψη περί «φυλετικής καθαρότητας», είχε προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά του νόμου Ραγκούση για την ιθαγένεια (ψηφίστηκε το 2010), θεωρώντας τον προφανώς όχι αρκούντως υπερασπιστικό της «ελληνικότητας». Ο νόμος κρίθηκε αντισυνταγματικός! Στο «ενεργητικό» του περιλαμβάνονται επίσης: α) αναφορά εναντίον του Πέτρου Κωνσταντίνου για άρθρο του, που οδήγησε σε νέα δίωξη του δεύτερου, β) ήταν μάρτυρας κατηγορίας στη δίκη (από χρυσαυγίτικη μήνυση) του Σάββα Μιχαήλ, 3) έμμισθη συνεργασία με βουλευτή της Χρυσής Αυγής.

Η μήνυση, λοιπόν, του Ανδριόπουλου (από τις 21/11/2012) αφορά άρθρο της Εργατικής Αλληλεγγύης που υπερα-

σπίζεται το δικαίωμα όλων των παιδιών μεταναστών που γεννιούνται και ζουν στην Ελλάδα να αποκτούν την ελληνική ιθαγένεια. Το συγκεκριμένο άρθρο θεωρείται «συκοφαντικό», γιατί τον συνδέει με την ακροδεξιά εκστρατεία και υστερία εκείνης της περιόδου (κυρίως από ΝΔ, ΛΑΟΣ, Χρυσή Αυγή) εναντίον του νόμου. Με απλά λόγια, ο φασίστας χιτληκε επειδή τον είπαν φασίστα!

Η μήνυση δεν αποτελεί βέβαια πρωτοτυπία. Είναι μέρος μιας βιομηχανίας μνηύσεων που είχε εξαπολύσει η Χρυσή Αυγή εναντίον οργανώσεων, συνδικαλιστών και αγωνιστών του εργατικού κινήματος, κοινοτήτων μεταναστών και σωματείων σε όλο το διάστημα της δράσης της - και είχαν σαν αποτέλεσμα την πρόσφατη παραπομπή και δίκη του Σάββα Μιχαήλ.

Στα πλαίσια της ίδιας εκστρατείας, δικάζεται στις 16 Δεκεμβρίου (9 πμ, Δ' Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, κτήριο 9) και ο Θανάσης Κούρκουλας, μέλος της κίνησης «Απελάστε το Ρατσισμό», μετά από μήνυση άλλου φασίστα, του Αριστοτέλη Λάγιου, γνωστού και μη εξαιρετέου «αγανακτισμένου»-χρυσαυγίτη του Αγίου Παντελεήμονα.

Αυτή η σημείη δίωξη δεν περιορίζεται μόνο σε δήθεν «συκοφάντηση» των νεοναζι, αλλά επιχειρεί να θυματοποιήσει

την Χρυσή Αυγή και να εμφανίσει το εργατικό κίνημα και τους αγωνιστές του ως «επιτιθέμενους» σε «ανυπεράσπιστους» και «ειρηνικούς» χρυσαυγίτες.

Είναι χαρακτηριστικό ότι υποθέσεις όπως αυτές καταλήγουν σε δίκη αντί να τεθούν εξ αρχής στο αρχείο ως κατασκευασμένες και ανυπόστατες. Η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη δεν δικάζει ανεξάρτητα από τις ανάγκες της εκάστοτε εξουσίας, που σήμερα περιλαμβάνουν τη δραματική συρρίκνωση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, την προσπάθεια τρομοκράτησης και φίμωσης του εργατικού κινήματος, την επιβολή «νόμου και τάξης» με τα ΜΑΤ, τις επιστρατεύσεις, των απαγορεύσεων των διαδηλώσεων, της ποινικοποίησης του συνδικαλισμού κ.α. Ενώ η Χρυσή Αυγή με τις μνηύσεις επιδιώκει την ακόμη πιο έντονη επέμβαση αυτού του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης ενάντια στο εργατικό κίνημα και την πρωτοπορία του.

Απαιτείται η άμεση κινητοποίηση για την απόκρουση αυτών των διώξεων και όσων άλλων ακολουθήσουν, αποφασιστικός και οργανωμένος αγώνας για την απόκρουση των φασιστών και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, που συγκυβέρνηση και τρόικα στρέφουν ενάντια στο εργατικό κίνημα για να υπερασπίσουν το σάπιο σύστημά τους.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

ACS: μισθός βάσει... τζίρου

Η εταιρεία ταχυμεταφορών ACS ανακοίνωσε στους εργαζόμενους της ότι από δω και στο εξής οι μισθοί τους θα εξαρτώνται από τον... τζίρο! Η επιχειρησιακή σύμβαση λέει ότι αν πέσουν οι πωλήσεις, οι μισθοί θα μειωθούν, και αν ανέβουν, οι εργαζόμενοι θα εισπράξουν(;) ένα εφάπαξ ποσό ή... κουπόνια. Συγκεκριμένα, για το πρώτο 9μηνο του 2013, αν ο κύκλος εργασιών μειωθεί 6-9% από πέρυσι, οι μισθοί θα μειωθούν 5%, ενώ αν η πτώση είναι μεγαλύτερη, θα μειωθούν κατά 8%! Για το α' τρίμηνο του 2014, αν ο κύκλος εργασιών μειωθεί πάνω από 4% σε σχέση το 2013, οι μισθοί θα μειωθούν 3%! Αν ο κύκλος εργασιών για το 2013 σε σχέση με πέρυσι είναι +4% και πάνω, τότε το 3% των κερδών (χωρίς τους φόρους) θα μοιραστεί στους εργαζόμενους σαν μπόνους, που οι εργαζόμενοι μπορούν να επιλέξουν να τους δοθεί σε κουπόνια τροφής.

Ο ιδιοκτήτης της ACS (Φέσσας) είναι επικεφαλής του ομίλου Quest και πρώην αντιπρόεδρος του ΣΕΒ. Το 2012, ο τζίρος της ACS ανήλθε στα 71 εκ. ευρώ, ενώ τα κέρδη προ φόρων ανήλθαν στα 2,9 εκ. ευρώ. Η εταιρεία παρουσιάζει καθαρή κερδοφορία από 1,66 έως και 3,1 εκ. ευρώ συνεχώς τα τελευταία 6 χρόνια.

«Ελληνικός Χρυσός»:

2,5 εκ. ευρώ δωρεά στο Δήμο Αριστοτέλη

Η «Ελληνικός Χρυσός» προσπαθεί να επιδείξει κοινωνικό έργο, για να εξασφαλίσει κοινωνική «νομιμοποίηση» του μεταλλείου στις Σκουριές. Το ιλιγγιώδες ποσό των 2,53 εκ. ευρώ αφορά μόνο το 2013 και μέχρι το Νοέμβριο ο δήμος είχε ήδη εισπράξει 1,9 εκ. ευρώ. Πιο εξοργιστικό είναι ότι οι δωρεές πρώτα εισπράχθηκαν από τον δήμαρχο Χρήστο Πάχτα και μετά πέρασαν, με διαδικασία «κατ' επείγοντος», από την έγκριση της Οικονομικής Επιτροπής (ΟΕ) του Δήμου, που έχει κατά το νόμο την αρμοδιότητα να αποδέχεται κληρονομίες, κληροδοτήματα και δωρεές. Σε όλες τις περιπτώσεις, η αποδοχής της ήδη εισπραχθείσας (σε δόσεις) δωρεάς έρχεται στην ΟΕ από τον Πάχτα ως «έκτακτο θέμα», δήθεν για την κάλυψη αναγκών του δήμου, και εγκρίνεται κατά πλειοψηφία.

Έπιασε το γιο του Σαμαρά να αντιγράψει, κινδυνεύει ν' απολυθεί!

Τον Ιούλιο του 2012, το ΔΣ του Ελληνοαμερικανικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος κατήγγειλε την αορίστου χρόνου σύμβαση της εκπαιδευτικού Ευφροσύνης Μπουλούτα (φυσικός), που υπηρετούσε επί 21 χρόνια στο Γυμνάσιο του Κολεγίου Αθηνών. Ο λόγος; Κατά τη διάρκεια των απολυτηρίων εξετάσεων της Γ' Γυμνασίου, στο μάθημα της Χημείας, παρατήρησε πολλές φορές μαθητή που επιχειρούσε να αντιγράψει και τελικά του πήρε την κόλλα... ήταν ο γιος του Σαμαρά και ανιψιός του προέδρου του Κολεγίου! Ένα μήνα μετά, η διοίκηση του Κολεγίου εκδικητικά κατήγγειλε τη σύμβαση της. Η Μπουλούτα προσέφυγε στο Κεντρικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΚΥΣΔΕ), που τάχθηκε υπέρ του Κολεγίου: για πρώτη φορά στην ιστορία της ιδιωτικής εκπαίδευσης, αρνήθηκε τον συνταγματικά κατοχυρωμένο εποπτικό του ρόλο και δεν εξέτασε τη νομιμότητα της καταγγελίας! Τελικά, μετά από κινητοποίηση της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργών Ελλάδας (ΟΙΕΛΕ) και απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του ΣτΕ, αναγκάστηκε να εξετάσει το θέμα στις 28 Νοεμβρίου, αλλά ανέβαλε την έκδοση απόφασης.

Οι τέσσερις νομικοί του Κολεγίου ζήτησαν: να εξαιρεθούν από το Συμβούλιο τα αιρετά μέλη της ΟΙΕΛΕ, να μην εκπροσωπείται γενικά η ΟΙΕΛΕ στα υπηρεσιακά συμβούλια, να μην λάβει το Συμβούλιο αποφάσεις, διότι ισχύει η μνημονιακή ΠΥΣ 6/2012, επομένως το δικαίωμα του εργοδότη στην απόλυση.

Ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΡΤ θα νικήσει!

Τα ημερώματα της Πέμπτης 7/11 με εντολή εισαγγελέα έγινε η θρασύδειλη επέμβαση των ΜΑΤ στο ραδιομέγαρο της Αγίας Παρασκευής. Μέσα στο κτήριο βρίσκονταν περίπου 50 εργαζόμενοι. Ο εισαγγελέας απείλησε πως αν δεν αποχωρήσουν οικειοθελώς, θα προσαχθούν. Μετά την άρνηση των εργαζομένων να αποχωρήσουν, τα ΜΑΤ, τα οποία είχαν ήδη αποκλείσει την πρόσβαση στο ραδιομέγαρο, εισέβαλαν στο κτήριο. Στη συνέχεια εκκένωσαν το ραδιομέγαρο με χρήση χημικών και έκαναν 4 προσαγωγές εργαζομένων. Για την επιχείρηση αυτή γνώριζαν και ο πρωθυπουργός και ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης. Το επιχειρησιακό σκέλος ανέλαβε ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Ν. Δένδιας. Ο υφυπουργός δημόσιας ραδιοτηλεόρασης Π. Καψής ανακοίνωσε τη λειτουργία της χουντικής και παράνομης ΝΕΡΙΤ στο ραδιομέγαρο.

χε και με αυτόν τον τρόπο, έβαλε μπροστά τους κατασταλτικούς της μηχανισμούς.

Για τους εργαζόμενους της ΕΡΤ η επέμβαση των ΜΑΤ ήταν λίγο-πολύ αναμενόμενη. Τα γενικά προβλήματα του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος συνέβαλαν σε αυτή την κατεύθυνση:

- Οι κλάδοι που πλήττονταν από απολύσεις (σχολεία - νοσοκομεία) δεν κατάφεραν να οικοδομήσουν μέτωπο με τους εργαζόμενους της ΕΡΤ απέναντι στην κυβέρνηση. Μοναδική εξαίρεση οι διοικητικοί υπάλληλοι στα πανεπιστήμια.

- Η προδοσία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ είναι κραυγαλέα. Η τελευταία τους στήριξη ήταν στις 13/6 με μια 24ωρη απεργία. Συνεχίζουν να αδιαφορούν και μετά τις τελευταίες εξελίξεις.

- Ο ΣΥΡΙΖΑ, για μια ακόμα φορά, το μόνο σχέδιο που είχε για την αξιοποίηση του αγώνα ήταν να πάρει την εξουσία, μένοντας μόνο στο κοινοβουλευτικό επίπεδο στήριξης, χωρίς να κάνει κάποια προσπάθεια οργάνωσης του αγώνα, πέρα από κάποιες στιγμές προβολής του.

- Το ΚΚΕ έδειξε για μια ακόμη φορά την ξεδιάντροπα προδοτική του στάση, στέλνοντας τους εργαζόμενους του ΠΑΜΕ στη Δ.Τ., δικαιολογώντας μάλιστα τη στάση του ως προσπάθεια χτυπήματος της Δ.Τ. από μέσα!!!

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έμεινε και αυτή μόνο σε ένα συνεχές κάλεσμα για την ενίσχυση του αγώνα, χωρίς να ενισχύσει ουσιαστικά την κατάληψη.

Παρά τις αρνητικές εξελίξεις, οι εργαζόμενοι συνεχίζουν την προσπάθειά τους. Η κατάληψη και η εκπομπή προγράμματος στην ΕΡΤ Θεσσαλονίκης συνεχίζεται. Στην Αθήνα συμμετέχουν σε όλες τις κινητοποιήσεις στο ΕΜΠ και καλούν σε κινητοποιήσεις έξω από το ραδιομέγαρο. Χρειάζεται όμως ένα σχέδιο επανελειτουργίας της ΕΡΤ και ανακατάληψης του κτηρίου, που θα πρέπει να υλοποιηθεί σε συμμαχία κυρίως με τους εργαζόμενους στα πανεπιστήμια και στον ΕΟΠΥΥ (που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις) καθώς και με σωματεία και πολιτικές δυνάμεις που αντιλαμβάνονται τη σημασία της επανεκπομπής από το ραδιομέγαρο. Μια κίνηση που μπορεί να πυροδοτήσει μια Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας με ξεγερασιακά χαρακτηριστικά, στέλνοντας τα μηνύματα και τις κυβερνήσεις τους στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Ένα σύντομο ιστορικό του αγώνα

Με την ανακοίνωση του πραξικοπηματικού κλεισίματος της ΕΡΤ και το μαύρο στις οθόνες εκδηλώθηκε ένα παλλαϊκό κύμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης. Οι ριζοσπαστικές μορφές πάλης, ιδιαίτερα η κατάληψη των κτηρίων και τα καλέσματα συγκεντρώσεων έδωσαν την ευκαιρία να βρεθούν εκεί δεκάδες χιλιάδες κόσμοι. Πέρα από την ίδια την ΕΡΤ, ο αγώνας αυτός έπαιξε και τον ρόλο μιας κατακραυγής ενάντια στα πραξικοπήματα του Σαμαρά με τις απανωτές επιστρατεύσεις απεργών, ξεγυμνώντας τις αδυναμίες του μνημονιακού μπλοκ και επαναφέροντας στην επιφάνεια την κρίση του αστικού πολιτικού προσωπικού. Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν η αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ από την συγκυβέρνηση, κάτι που απέδειξε ότι το κίνημα, παρά τις σοβαρές αδυναμίες του, μπορεί να καταφέρει χτυπήματα στο οικονομικοπολιτικό «success story». Ο αγώνας της ΕΡΤ έθεσε και το ζήτημα της άμεσης οργάνωσης του αγώνα ενάντια σε κλεισίματα και απολύσεις. Η κατάληψη και η συνέχιση της εκπομπής έδειξε με υποδειγματικό τρόπο ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να πάρουν στα χέρια τους τις υπηρεσίες, την παραγωγή και την οικονομία, λειτουργώντας τα κάτω από τη δική τους διαχείριση και για τους δικούς τους σκοπούς. Ο αγώνας έπαιρνε ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις, καθώς αφορούσε όλες τις ιδιωτικοποιήσεις - ξεπουλήματα της περιουσίας μας, τα λουκέτα οργανισμών, τις απολύσεις στο Δημόσιο, όλη δηλαδή την πολιτική της κυβέρνησης και του μνημονίου.

Έναν τέτοιο αγώνα η κυβέρνηση δεν μπορούσε να τον ανεχτεί. Αφού απέτυχε με την πράξη νομοθετικού περιεχομένου να κλείσει την ΕΡΤ, στα τέλη Αυγούστου ξεκίνησε την προσπάθειά της να λειτουργήσει πραξικοπηματικά το ζόμπι της Δ.Τ., ένα κανάλι χουντικό τύπου ΥΕΝΕΔ. Αποδυνάμωσε τον αγώνα παίρνοντας «εργαζόμενους»-ξεφτίλες, που δέχτηκαν να δουλέψουν με ψίχουλα και χωρίς κανένα εργατικό δικαίωμα. Αφού απέτυ-

Ενοικίαση εργαζομένων: το σύγχρονο σκλαβοπάζαρο

Ενα δίκτυο δεκάδων εταιρειών - δουλεμπορικών γραφείων, αμφιβόλου προέλευσης και διοικητικής σύνθεσης, «Εταιρείες Προσωρινής Απασχόλησης» (ΕΠΑ) όπως ονομάζονται, έχουν νομιμοποιηθεί και λειτουργούν ως βασικός μεσολαβητής στην εύρεση εργασίας. Κύριο «έργο» τους να εφοδιάζουν με πάμφθηνη εργατική δύναμη την αγορά εργασίας.

Η ενοικίαση εργαζομένων είναι η πλέον ραγδαία αναπτυσσόμενη μορφή απασχόλησης την τελευταία 20ετία στην Ευρώπη και στην Ελλάδα. Στη χώρα μας, θεσμοθετήθηκε με το νόμο 2956/2001, αλλά είχε ήδη αρχίσει να επεκτείνεται κατά το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '90. Οι εργαζόμενοι μ' αυτό το καθεστώς τότε δεν ξεπερνούσαν τους 1.500. Όμως τα τελευταία 5 χρόνια, μετά και την επιβολή των μνημονιακών πολιτικών, οι «ενοικιαζόμενοι» έχουν υπερδεκαπλασιαστεί και ανέρχονται μεταξύ 70.000 και 100.000. Προβλέπεται ότι μέχρι το 2015 ενδέχεται να φτάσουν το 10% του συνολικού εργατικού δυναμικού.

Στον ιδιωτικό τομέα, χιλιάδες «ενοικιαζόμενοι» απασχολούνται ιδιαίτερα στις υπηρεσίες (αλλά και σε εργοστάσια): επισιτισμός, τράπεζες, τηλεπικοινωνίες (κυρίως εξυπηρέτηση πελατών και προώθηση προϊόντων), σουπερμάρκετ, μεγάλα πολυκαταστήματα, φύλαξη και καθαριότητα επιχειρήσεων - κάτω από καθεστώς συνεχούς ανασφάλειας και φόβου. Προσλαμβάνονται από τις εταιρείες ενοικίασης με τους μνημονιακούς μισθούς πείνας ως ανειδίκευτοι εργάτες, χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα, χωρίς προϋπηρεσία και επιδόματα, με μηνιαίες κυρίως συμβάσεις. Αυτά για τους «προνομιούχους», καθώς πολλοί εργάζονται και ανασφάλιστοι. Υποχρεώνονται να εργαστούν σε όποιο πόστο τους στείλουν, όσες ώρες τους ζητήσουν. Ούτε λόγος για την εκδήλωση κάποιας δυσαρέσκειας ή αντίδρασης, καθώς εκβιάζονται συνεχώς με τη μη ανανέωση της σύμβασής τους. Οι εταιρείες αυτές αποτελούν τα σύγχρονα σκλαβοπάζα-

ρα, τα παράσιτα που τρέφονται από την απόγνωση και τη διαρκή προσπάθεια των εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων να επιβιώσουν, αναζητώντας μια δουλειά.

Οι καπιταλιστές αποσκοπούν έτσι στη διαίρεση των εργαζομένων, την αποδυνάμωση των συνδικάτων, των συλλογικών αγώνων και διεκδικήσεων, την αποψίλωση ακόμη και των τελευταίων Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας που είναι σε ισχύ. Γιατί οι ενοικιαζόμενοι -όντας ενταγμένοι σε ένα διαφορετικό θεσμικό πλαίσιο και τυπικά υπό άλλο, «ανεξάρτητο» εργοδότη- είναι πολύ δύσκολο ή και τυπικά απαγορευτικό να οργανωθούν στα υπάρχοντα σωματεία.

Στις τηλεπικοινωνίες, δύο θυγατρικές του ΟΤΕ (Oteplus, Hellas Com) έχουν στη διάθεσή τους 2.000 «ενοικιαζόμενους» και ακολουθεί η Vodafone με περίπου 800-900. Οι «ενοικιαζόμενοι» στις τηλεπικοινωνιακές υπηρεσίες αποκτούν ιδιαίτερη βαρύτητα, λόγω των αριθμών που συγκεντρώνουν αλλά και των ταξικών χαρακτηριστικών τους. Η πλειοψηφία τους αποτελείται από τα πιο ευάλωτα και ανυπεράσπιστα κομμάτια της σύγχρονης εργατικής τάξης, δηλαδή γυναίκες, μετανάστες, νέοι (ο μέσος όρος ηλικίας δεν ξεπερνά τα τριάντα).

Για να μπορέσουν οι «ενοικιαζόμενοι» σε όλους τους κλάδους, τσακίζοντας την εργοδοτική τρομοκρατία, να υπερβούν το τεχνητό πρόβλημα της διαίρεσής τους (μεταξύ τους και με τους υπόλοιπους εργαζόμενους), πρέπει να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις, στις δικές τους μορφές αυτοοργάνωσης, συγκροτώντας επιτροπές και σωματεία. Διεκδικώντας αξιοπρεπείς συνθήκες, σταθερή και πλήρη εργασία με κανονικές προσλήψεις, ένταξή τους σε ενιαίες συλλογικές συμβάσεις με όλους τους εργαζόμενους, πάταξη των σύγχρονων δουλεμπόρων.

■ Άννα Ασλανίδη,
μέλος ΔΣ Εργαζομένων VODAFONE

Από την δράση μας

Καφεναί-Μυρσίνη ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ!

Η εργοδοσία (υποτίθεται «αριστερή») του Καφεναί στη Θεσσαλονίκη έκλεισε τελικά την επιχείρηση, ανακαίνισε το κατάστημα αλλάζοντας την ονομασία του (Μυρσίνη), προσπαθώντας έτσι ν' αποφύγει την πληρωμή δεδουλευμένων στους εργαζόμενους. Προσπαθεί ν' αποθαρρύνει όσους εργαζόμενους διεκδικούν τα δικαιώματά τους (έχει απολύσει εκδικητικά και καταχρηστικά τέσσερις). Που όμως βρίσκει χρήματα για ανακαινίσεις, ενώ λέει ότι «χρωστάει» και «δεν βγαίνει»; Ποιο «αριστερό εγχειρίδιο» διάβασε, για να κάνει όλες αυτές τις μεθοδεύσεις;

Ο αγώνας των εργαζομένων δικαιώνεται και στο νομικό επίπεδο, όπως εξάλλου έγινε και στο δικαστήριο με τις εκδικητικές και ψευδείς μηνύσεις της εργοδοσίας, όπου το στημένο κατηγορητήριο για «συκοφαντική δυσφήμιση και απειλή» κατέρρευσε. Στις 8/10 εκδόθηκε η οριστική δικαστική απόφαση για τα ασφαλιστικά μέτρα που κατέθεσαν οι αγωνιζόμενοι εργαζόμενοι, με την οποία κέρδισαν: α) Το δικαστήριο διέταξε συντηρητική κατάσχεση κάθε ακίνητης περιουσίας της εργοδότης (Ι. Καραγιαννούδη), αφού αναγνωρίστηκαν «επισφαλείς» οφειλές δεδουλευμένων. β) Απέρριψε τη μεθοδευμένη και υπό εργοδοτική καθοδήγηση πρόσθετη παρέμβαση των δεκατριών «εργαζομένων», οι οποίοι έχουν συμπορευτεί πλήρως με την εργοδοσία, καθώς «δεν έχουν έννομο συμφέρον».

Η εργοδοσία (όπως και χιλιάδες μικροί και μεγάλοι εργοδότες), παίρνοντας αέρα από τη μισοχουντική συγκυβέρνηση Σαμαρά και τη διάλυση της εργατικής νομοθεσίας, έχει μετατρέψει τον Καφεναί-Μυρσίνη σε σύγχρονο κάτεργο (όπως όλοι οι εργοδότες του κλάδου, που και της συμπαραστέκονται), επιβάλλοντας το «νόμος είναι το δικό του αφεντικού», την τρομοκρατία, την ποινικοποίηση των αγώνων και έναν εργασιακό μεσαιώνα.

Ο κλάδος του Επισιτισμού-Τουρισμού συνθλίβεται καθημερινά από την καταπάτηση και των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων των εργαζομένων. Αναγκάζονται να δουλεύουν ανασφάλιστοι ή μισοασφαλισμένοι, απλήρωτοι ή με μισθούς πείνας, ανήμποροι ουσιαστικά να υπερασπίσουν, ότι ακόμα έχουν αφήσει όρθιο η Τρόικα και η συγκυβέρνηση.

Έτσι, ο αγώνας των τεσσάρων εργαζομένων (που συνεχίζεται με παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα, ενημερώσεις και παρεμβάσεις στην πόλη της Θεσσαλονίκης κ.α.) έχει μεγάλη σημασία.

Γιατί οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να αγωνιστούν, ξεκινώντας έναν ανυποχώρητο αγώνα διάρκειας εδώ και 6 μήνες περίπου.

Γιατί δείχνουν τον δρόμο σε όλη την εργατική τάξη, δηλαδή με ποια πολιτική και με ποιούς αγώνες μπορούμε να αντιστεκόμαστε και να νικάμε.

Γιατί τα βάζουν με εργοδότες που έχουν υιοθετήσει την φασίζουσα πολιτική και πρακτική της χούντας Σαμαρά-Βενιζέλου και Τρόικας.

Γιατί οργανώθηκαν και αυτοοργανώθηκαν στο Συνδικάτο, δημιούργησαν Επιτροπή Αγώνα, ενώ αντιπαλεύουν τη φιλοεργοδοτική ηγεσία του Συνδικάτου (ΠΑΜΕ), που «κάτω από το τραπέζι» στηρίζει έμπρακτα την εργοδοσία στον Καφεναί.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων θα συνεχίσει να στηρίζει αυτό τον αγώνα. Η εργοδοσία στον Καφεναί-Μυρσίνη πρέπει και μπορεί να νικηθεί.

Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό

Διοικητικοί ΑΕΙ

Αγώνας μέχρι τη νίκη!

Μέχρι τις 5/12, ο αγώνας των εργαζομένων στα ΑΕΙ συνεχιζόταν με απεργία διάρκειας (80 ημέρες) στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και με άλλες μορφές (στάσεις εργασίας, κυλιόμενες απεργίες κ.α.) σε άλλα ιδρύματα που πλήττονται από τη διαθεσιμότητα. Σημαντικό πλήγμα στον αγώνα ήταν η απόφαση των εργαζομένων του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου ν' αναστείλουν την απεργία μετά από 80 μέρες.

Με αιχμή του δόρατος τους απεργούς σε ΕΚΠΑ και ΕΜΠ, η απεργία έχει κλονίσει την κυβέρνηση, αναγκάζοντας τον υπουργό παιδείας να καλέσει σε διαπραγματεύσεις και να προβεί σε μικρές υποχωρήσεις. Η πρόταση που κατέθεσε το υπουργείο στις 24/11 ήταν: α) Να σταματήσουν την απεργία και να επιστρέψουν οι εργαζόμενοι στα καθήκοντα τους, β) 650 από τους 1.165 «διαθεσίμους» θα μπουν σε «κινητικότητα» (αυτό ήταν ήδη δεδομένο!) και κάποιοι θα επανατοποθετηθούν σε κάποια από τα 8 ιδρύματα μέσω «ενδοπανεπιστημιακής κινητικότητας». Ο υπουργός εύχεται(!) να βρεθούν θέσεις και για τους υπόλοιπους, γ) Οι μη απογραφέντες, που διώκονται για το φρόνημά τους, τιμωρούνται όχι πλέον με πειθαρχική δίωξη (αργία), αλλά με αρνητική μοριοδότηση και «διαθεσιμότητα», που σημαίνουν σύγυρη απόλυση.

Αμέσως μετά την πρόταση, πολλοί έσπευσαν να μιλήσουν για άρση του αδιεξόδου και «θετικές» προτάσεις. Παρά τις πολλαπλές τρικλοποδιές (βλ. παρακάτω), οι εργαζόμενοι δεν αποδέχτηκαν την πρόταση και συνεχίζουν να ζητούν κατάργηση της Κοινής Υπουργικής Απόφασης (ΚΥΑ) για τη διαθεσιμότητα.

Φοιτητές

Μετά τις απολύσεις των διοικητικών έρχονται τα δίδακτρα

Δια στόματος του επικεφαλής του ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης), προδιαγράφεται η συνέχιση της επίθεσης στην εκπαίδευση και ειδικότερα στην τριτοβάθμια. Ανάμεσα στις προτάσεις του οργανισμού, στην έκθεσή του για την Ελλάδα, βρίσκονται η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και η επιβολή διδασκτρών στα δημόσια.

Για όσους έπεσαν από τα σύννεφα από αυτές τις προτάσεις, να υπενθυμίσουμε ότι αποτελούν βασικό στόχο όλων των κυβερνήσεων τα τελευταία χρόνια. Η επιβολή διδασκτρών ήταν ο κύριος στόχος όχι μόνο του νόμου Διαμαντοπούλου, αλλά και αυτού της Γιαννάκου. Το ότι δεν έχουν εφαρμοστεί μέχρι σήμερα οφείλεται στις αντιστάσεις του φοιτητικού κινήματος, τον γενικότερο ταξικό συσχετισμό και το ειδικό βάρος που έχει η εκπαίδευση και τα πανεπιστήμια για την ελληνική κοινωνία.

Τώρα όμως η κυβέρνηση φαίνεται αποφασισμένη να προχωρήσει την επίθεση με μεγαλύτερη ένταση. Άλλωστε είναι γνωστό ότι οι οργανισμοί των ιμπεριαλιστών, όπως ο ΟΟΣΑ, δεν προτείνουν, όπως κομψά λέγεται, αλλά απαιτούν μέτρα, τα οποία οι κυβερνήσεις εκτελούν χωρίς αντιρρήσεις. Ήδη ο υπουργός Ανάπτυξης δήλωσε ότι συμφωνεί με τις προτάσεις του ΟΟΣΑ και το 80% αυτών θα εφαρμοστούν μέσα σε δύο μήνες. Το βάθεμα της επίθεσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση έχει ήδη αργήσει πολύ - το σχέδιο της κυβέρνησης ήταν να εφαρμοστεί από

Το υπουργείο χρησιμοποίησε και το «μαστίγιο». Ειδικά μετά τις 17 Νοέμβρη, κυβέρνηση, δικαστές και κουστουμαρισμένοι κανίβαλοι των ΜΜΕ έχουν επιτεθεί με λύσσα στους απεργούς και σε όποιον τους στηρίζει. Με ύβρεις, συκοφαντίες, δικαστήρια και απειλές για επιστράτευση και επέμβαση των ΜΑΤ προσπαθούν να κάμψουν τον αγώνα. Το υπουργείο έχει προσφύγει 5 φορές στα δικαστήρια για να κηρυχθεί η απεργία παράνομη. Και τις πέντε, τα «αμερόληπτα» δικαστήρια έκριναν την απεργία παράνομη (κυρίως με νομικά τετρίπια) αλλά όχι και καταχρηστική. Το ενδεχόμενο της επιστράτευσης και της βίαιης καταστολής των απεργών παραμένει, αν και η κυβέρνηση εμφανίζεται πολύ διστακτική μπροστά σε μια τέτοια επιλογή. Τελευταία πράξη αυταρχισμού ήταν η παραπομπή του πρύτανη Πελεγρίνη σε πειθαρχικό συμβούλιο με το ερώτημα της αργίας επειδή... δεν ανοίγει το ΕΚΠΑ! **Είναι η πρώτη τέτοια παραπομπή (για λόγους φρονηματος) από το 1911, όταν τέθηκε σε αργία ο τότε Γενικός Γραμματέας του πανεπιστημίου Κωστής Παλαμάς για χρήση της δημοτικής γλώσσας...** Υπουργείο και ΜΜΕ είναι τόσο γελοίοι, που χρησιμοποιούν την ενασχόληση του Πελεγρίνη με το θέατρο σαν αποδεικτικό στοιχείο «ενοχής» του! Να σημειωθεί ότι ο Πελεγρίνης, παρά τη φύση της θέσης του και το ίδιο το παρελθόν του (άρση ασύλου στη Νομική το 2011, στην απεργία πείνας των μεταναστών), έχει κρατήσει μέχρι στιγμής σθεναρή στάση.

Παράλληλα η κυβέρνηση προσπαθεί να διαβρώσει τον αγώνα από μέσα, έχοντας εξαγοράσει τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία σε ΕΚΠΑ και ΕΜΠ, η οποία έχει μετατραπεί σε φερέφωνο του υπουργείου. Στο ΕΚΠΑ, η πλειοψηφία του ΔΣ (ΔΑΚΕ-ΠΑΣ-

ΚΕ) έχει προσπαθήσει με διαρκή πραξικοπήματα να σπάσει την απεργία.

Η απάντηση (ειδικά των εργαζομένων του ΕΚΠΑ) ήταν σε όλες τις περιπτώσεις υποδειγματική. Αρνήθηκαν τα ψίχουλα του υπουργείου, σπάσαν στην πράξη (μετά από πολύ καιρό) τις δικαστικές αποφάσεις για παράνομη απεργία, εκτόπισαν το ΔΣ και τη γραφειοκρατία του σωματείου κάνοντας τη γενική συνέλευση και την απεργιακή επιτροπή πραγματικά όργανα διεύθυνσης και οργάνωσης του αγώνα. Παρά το στρίμωγμα της κυβέρνησης, τη δυναμική του αγώνα και την υποδειγματική στάση των εργαζομένων του ΕΚΠΑ, υπάρχουν κάποιες δυσκολίες και μειονεκτήματα, τα οποία αν δεν λυθούν δύσκολα θα καταφέρουν οι απεργοί να νικήσουν:

1. Στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θ/νίκης, παρά την πίεση (και την παρέμβαση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων) η απεργία διάρκειας έχει σταματήσει εδώ και καιρό και γίνονται κάποιες απεργίες και στάσεις εργασίας χωρίς αποτελεσματική περιφρούρηση, με αποτέλεσμα το ίδρυμα να λειτουργεί κανονικά. Περίπου τα ίδια ισχύουν και για τα υπόλοιπα 7 ιδρύματα, με εξαίρεση το ΕΜΠ (σταμάτησε την απεργία διάρκειας μόλις στις 5/12) και το Πανεπιστήμιο Πατρών (γίνονται μαθήματα αλλά δεν λειτουργεί καμία άλλη υπηρεσία). Το γεγονός αυτό μειώνει τη δυναμική του αγώνα και δημιουργεί πίεση στους απεργούς σε ΕΚΠΑ και ΕΜΠ για ενδεχόμενη απώλεια του βμήνου μόνο σ' αυτά τα ιδρύματα. Επίσης, δεν είναι δυνατό έτσι να δημιουργηθεί ένα συντονιστικό των απεργιακών επιτροπών, που θα ξεπερνούσε τη γραφειοκρατία της ομοσπονδίας.

2. Παρά τις προσπάθειες, ο αγώνας δεν μπόρεσε να συντονιστεί πραγματικά με άλλους αγώνες, δημιουργώντας ένα κοινό μέτωπο ενάντια στην κυβέρνηση και τις «διαθεσιμότητες»-απολύσεις.

3. Η γραφειοκρατία της ΑΔΕΔΥ (για τη ΓΣΕΕ ούτε λόγος...) έχει αρκεστεί σε μία 24ώρη απεργία και γενικά τηρεί σιγή ιχθύος. Τηρουμένων των αναλογιών, τα ίδια ισχύουν για τον Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων (και κατ' επέκταση την άκρα αριστερά), που πέρα από μια κοινή συνέλευση-συντονιστικό και την ισχνή συμμετοχή σε 2 κινητοποιήσεις (28 και 31/10), εδώ και σχεδόν 1,5 μήνα δεν έχει πάρει κάποια πρωτοβουλία για το θέμα.

4. Οι φοιτητές στην πλειοψηφία τους στηρίζουν σιωπηλά-παθητικά, χωρίς κάποια οργανωμένη, μαζική και δυναμική συμμετοχή, σαν να μην αισθάνονται τον αγώνα δικό τους, ενάντια στη διάλυση του δημόσιου πανεπιστημίου.

Τον δρόμο για τη νίκη δείχνουν στην πράξη, αν και σε μικρογραφία, οι απεργοί του ΕΚΠΑ: **ΓΕΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ μέχρι να πέσει η κυβέρνηση, μέχρι τη νίκη!** Με συντονισμό, αυτοοργάνωση, ενεργή συμμετοχή της βάσης, δυναμικές-μαχητικές μορφές πάλης, αποφασιστικότητα και σύγκρουση σε όλα τα επίπεδα.

την αρχή της ακαδημαϊκής χρονιάς. Αυτό οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στην παραδειγματική αντίσταση που επιδεικνύουν οι διοικητικοί υπάλληλοι, κατά βάση των Πανεπιστημίων της Αθήνας, παρά την τρομοκρατία, τη διαίρεση και τους τόνους λάσπης που εξαπολύουν καθημερινά η κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια της (βλ. αντίστοιχο άρθρο).

Η απάντηση στη μέχρι τώρα επίθεση

Η αναντιστοιχία της πρακτικής του φοιτητικού κινήματος με τις απαιτήσεις της εποχής έχει αρχίσει να παίρνει πραγματικά απειλητικές διαστάσεις. Η ευκαιρία που έχει δοθεί στους φοιτητές από την αρχή της χρονιάς με την απεργία των διοικητικών, δηλαδή έναν σημαντικότερο εργατικό αγώνα με αιτήματα σχεδόν ίδια με των φοιτητών, και μάλιστα μέσα στο ίδιο τους το σπίτι, συνεχίζει να περνά σε μεγάλο βαθμό ανεκμετάλλευτη.

Οι κινήσεις των φοιτητών αυτό το διάστημα ήταν αρκετά χλιαρές. Γενικά έχουν περιοριστεί σε συνελεύσεις, όπου το ζήτημα των διοικητικών είναι «ακόμα ένα σημαντικό ζήτημα» κι όχι η αιχμή του δόρατος της επίθεσης, και σε κάποιες αποφάσεις συμπαράστασης. Στα δύο μεγάλα ΑΕΙ της Αθήνας, όπου συντελείται πραγματική διάλυση και εκεί χτυπάει και η καρδιά της απεργίας, υπάρχουν κάποιες αποφάσεις για καταλήψεις (αν και σε αρκετές σχολές έχουν χαθεί συνελεύσεις), ωστόσο αυτό είναι σε έναν βαθμό αναμενόμενο, αν αναλογιστεί κανείς

το μέγεθος της επίθεσης αλλά και το ότι τα Πανεπιστήμια αυτά ήταν για μεγάλο διάστημα κλειστά έτσι κι αλλιώς, με αποφάσεις των εργαζομένων ή και της Συγκλήτου.

Παρόλα αυτά, ακόμα κι εκεί, ο τόνος που δίνεται στις φοιτητικές συνελεύσεις είναι ανεπαρκής. Το ζήτημα προβάλλεται ως κάτι που έχει σχέση με τους φοιτητές, άρα γι' αυτό πρέπει να σταθούμε αλληλέγγυοι στον αγώνα, και όχι ως κάτι που τους χτυπάει ευθέως και είναι η αρχή μιας συνολικότερης επίθεσης. Αυτό φαίνεται και από τη συμμετοχή των φοιτητών στις διαδηλώσεις, η οποία είναι αρκετά μικρή.

Εδώ μεγάλες είναι και οι ευθύνες των πολιτικών δυνάμεων: της ΠΚΣ, η οποία δεν προτείνει τίποτα για την οργάνωση του αγώνα και λέει ότι είναι από πριν χαμένος αφού δεν είναι υπό την καθοδήγηση του ΚΚΕ, αλλά και των ΕΑΑΚ, που ακόμα και τώρα εμμένουν στον φοιτητοκεντρισμό τους, ενώ δεν προετοιμάζουν τους φοιτητές για τον Αρμαγεδώνα που έρχεται, με δίδακτρα και κλεισίματα σχολών, αφού πολλά από αυτά είναι αντίθετα με τις αναλύσεις που έχουν για τον χαρακτήρα της επίθεσης.

Χρειάζεται μια τομή στο κίνημα

Είναι παραπάνω από προφανές ότι η κυβέρνηση θέλει να περάσει σε μια αναβάθμιση της επίθεσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αφού πρώτα ξεμπερδέψει με το μέτωπο των διοικητικών (πράγμα που όμως φαίνεται δύσκολο). Αν αυτό γίνει, οι δυσκολίες που θα έχει να αντιμετωπίσει το φοιτητικό

κίνημα θα είναι πολύ μεγαλύτερες, ενώ και η «όρεξη» της κυβέρνησης και της τρόικας θα ανοίξει για περισσότερα μέτρα, αφού θα δουν ότι οι φοιτητές δεν είναι έτοιμοι για μια τέτοιας έκτασης μάχη. Στο φοιτητικό κίνημα μπαίνουν ορισμένα πολύ σημαντικά και δύσκολα καθήκοντα. Χρειάζεται να ετοιμαστούμε για μια κεντρική σύγκρουση με την κυβέρνηση, αφού πρόκειται να σηκώσουμε ένα μεγάλο κομμάτι της επίθεσης και του 4ου Μνημονίου.

Δεν μπορούμε να περιμένουμε την αναγγελία των νέων μέτρων (άλλωστε τώρα το στυλ που υιοθετεί η κυβέρνηση είναι αυτό του «ξαφνικού θανάτου»). Πρέπει να χρησιμοποιηθεί κάθε μέσο. Η δημιουργία πρωτοβουλιών/επιτροπών στις σχολές για την ενημέρωση των συναδέλφων και τη στήριξη του αγώνα των διοικητικών, αλλά και την προετοιμασία του φοιτητικού κινήματος για αυτή τη σύγκρουση είναι απαραίτητη, ώστε να καταφέρουμε αυτή τη φορά να παίξουμε τον ρόλο του πυροδότη για μια γενικευμένη εξέγερση της ελληνικής κοινωνίας. Αυτή την καμπάνια έχει ήδη ξεκινήσει στα πανεπιστήμια η ΣΣΠ, προσπαθώντας να δώσει έναν νέο, νικηφόρο προσανατολισμό.

Δεκέμβρης 2008: Εικόνα από το μέλλον

Η είδηση της εν ψυχρώ δολοφονίας του 15χρονου μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου από δύο ειδικούς φρουρούς στις 6 Δεκέμβρη 2008 στα Εξάρχεια ήταν αρκετή για να προκαλέσει εκτεταμένη κοινωνική έκρηξη. Οι νέοι, αγανακτισμένοι από τις οικονομικές και κοινωνικές πολιτικές των κυβερνήσεων, κατανοώντας πως «δεν υπάρχει μέλλον» και οργισμένοι από την αυξανόμενη αστυνομική καταστολή, βρήκαν την αφορμή για να βγουν μαζικά στους δρόμους.

Απέναντί τους βρισκόταν μια κυβέρνηση πολιτικά απονομιμοποιημένη στη συνείδηση όλης της κοινωνίας, που ήξερε μονάχα να καταργεί τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας, ενώ την ίδια στιγμή χάριζε προκλητικά εκατομμύρια ευρώ στις τράπεζες και στους επιχειρηματίες.

Το αποτέλεσμα ήταν ένα κίνημα που όμοιό του δεν είχε γνωρίσει η ελληνική κοινωνία για δεκαετίες. Εκδηλώθηκε ως ένα άμεσο, μαζικό κατέβασμα οργισμένων διαδηλωτών στο δρόμο. Οι διαδηλωτές επιτίθονταν σε αστυνομικά τμήματα, σε οχήματα και διμοιρίες των ΜΑΤ με νεράντζια, πέτρες και βόμβες μολότοφ, σε μαγαζιά (κυρίως τράπεζες, μεγάλα εμπορικά και αντιπροσωπείες αυτοκινήτων), ενώ με οδοφράγματα και συνεχή κλεισίματα δρόμων παρέλυαν τα κέντρα των πόλεων.

Συμμετείχαν κυρίως μαθητές, νέοι εργαζόμενοι, άνεργοι, μετανάστες δεύτερης γενιάς και δευτερευόντως φοιτητές, δηλαδή όλα εκείνα τα τμήματα των εργαζομένων και της νεολαίας που έχουν δεχτεί τις μεγαλύτερες επιθέσεις στα δικαιώματά τους (ελαστικές σχέσεις εργασίας, απουσία συνδικαλισμού, εξευτελισμός αξίας εργασίας).

Πα διάφορους λόγους, η συμμετοχή ευρύτερων κομματιών της εργατικής τάξης ήταν περιορισμένη. Με εξαίρεση τους ερ-

γαζόμενους που έχουν δεσμούς με την άκρα αριστερά, οι «παλιοί» εργαζόμενοι δεν συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις, κυρίως εξαιτίας του εκρηκτικού ρυθμού και του χαρακτήρα αυτού του κινήματος αλλά και της χρόνιας διαπαιδαγώγησής τους από ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ (και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία) πως οι εργαζόμενοι δεν μπαίνουν σε πολιτικούς αγώνες αλλά μόνο σε οικονομικούς/συνδικαλιστικούς.

Οι διαδηλωτές είχαν την υποστήριξη της πλειοψηφίας της κοινωνίας, όπως φάνηκε από διάφορες εκδηλώσεις συμπαράστασης (χειροκροτήματα από τα μπαλκόνια, διερκελής παρουσία κόσμου στα πεζοδρόμια), αλλά και βεβαίως από την παταγώδη αποτυχία της κυβέρνησης να κινητοποιήσει «αγανακτισμένους πολίτες».

Το αίτημα που ένωσε αντικειμενικά όσους βρέθηκαν στον δρόμο ήταν «να τιμωρηθούν οι δολοφόνοι!». Ταυτόχρονα, ήταν σαφές ότι οι εξεγερμένοι κατήγγειλαν και τα γενικότερα προβλήματα την άθλια κατάσταση της παιδείας, τους χαμηλούς μισθούς, την ακρίβεια, την έλλειψη προοπτικής. Ωστόσο, τα αιτήματα αυτά δεν εκφράστηκαν οργανωμένα και με μια γενικευμένη στόχευση για πτώση της κυβέρνησης.

Οι εξεγερμένοι διαδηλωτές δεν κατόρθωσαν να δημιουργήσουν μαζικά όργανα αυτοοργάνωσης, δηλαδή ένα πανελλαδικό ανοιχτό συντονιστικό μαθητών-εργαζομένων-φοιτητών, με τοπικές επιτροπές-συνελεύσεις σε κάθε γειτονιά. Τόπος συνάντησής τους παρέμεινε ο δρόμος, γεγονός που ναι μεν ήταν ένα βασικό στοιχείο αυτού του κινήματος εξαρχής, ωστόσο δεν διευκόλυνε την παραπέρα πολιτικοποίηση και μαζικοποίησή του.

Η ΝΔ περιορίστηκε σε ένα μονοήμερο κλείσιμο των σχολείων (9/12), σε ένα κάλεσμα στη ΓΣΕΕ να ματαιώσει την προγραμ-

ματισμένη απεργία της και σε απειλές και προειδοποιήσεις ότι «οι διαδηλώσεις είναι θεμιτές, οι καταστροφές όχι». Ουσιαστικά η κυβέρνηση αναγκάστηκε να «ποντάρει» στην εκτόνωση του κινήματος, η οποία θα μπορούσε να έρθει ως αποτέλεσμα της έλλειψης συντονισμού και των διακοπών στην εκπαίδευση.

Αντίστοιχα, ο ρόλος της αστυνομίας ήταν κυρίως αμυντικός, πράγμα που οφείλεται και στον εξευτελισμό της (αποκάλυψη του πραγματικού της ρόλου μέσα στην αστική κοινωνία, αλλά και ήττα της στις μάχες των δρόμων). Για αυτό είχαν σημαίνει συναγερμό και στον στρατό.

Το ΠΑΣΟΚ επιθυμούσε να πάρει την εξουσία από τη ΝΔ, ωστόσο προτιμούσε να γίνει αυτό με τη σταδιακή φθορά της κυβέρνησης και με εκλογές, όπως και τελικά έγινε. Έτσι, δεν υποστήριξε τις κινητοποιήσεις και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΓΣΕ-Ε-ΑΔΕΔΥ ματαιώσε τις διαδηλώσεις που θα συνόδευαν την απεργία στις 10 Δεκέμβρη και τις αντικατέστησε με απλές συγκεντρώσεις.

Το ΚΚΕ τάχθηκε ευθύς εξαρχής ενάντια στην εξέγερση της νεολαίας, την οποία κατήγγειλε ως μη έχουσα σχέση με το «λαϊκό κίνημα» (Παπαρήγα: «σε μια γνήσια λαϊκή εξέγερση δεν θα σπάσει ούτε τζάμι...») και ως υποκινούμενη από... ξένες μυστικές υπηρεσίες! Προσπάθησε μάταια να εμποδίσει την εξέλιξη του κινήματος, μπλοκάροντας όπου μπορούσε τις γενικές συνελεύσεις των φοιτητών, επιχειρώντας να διασπάσει τους μαθητές από τους φοιτητές και φυσικά πραγματοποιώντας ξεχωριστές διαδηλώσεις, οι οποίες δεν τόλμησαν να πλησιάσουν κυβερνητικά κτήρια (διαδήλωση στην... Ακρόπολη!).

Ο ΣΥΡΙΖΑ συμμετείχε μεν στις κινητοποιήσεις, ωστόσο δεν έθετε ή έθετε πολύ

δειλά το ζήτημα της πτώσης της κυβέρνησης, δεν βοηθούσε το κίνημα να πολιτικοποιηθεί και τελικά διαχώρισε και αυτός σαφώς το «κίνημα» από τις «εκδηλώσεις βίας».

Το ΛΑΟΣ εμφανίστηκε ως εκπρόσωπος των ακροδεξιών συμμοριών, κατηγορώντας την κυβέρνηση για την «αμυντική στάση» που κρατούσε απέναντι στους «κουκουλοφόρους» - ζητώντας να γίνει η «κουκούλα» ιδιώνυμο αδίκημα - καλύπτοντας την εμφάνιση χρυσαυγιτών σε ρόλο «αγανακτισμένου πολίτη».

Οι διαδηλώσεις και δράσεις αλληλεγγύης εκτός των συνόρων ήταν τόσο πολυάριθμες και ανά περιπτώσεις μαζικές, ώστε υπήρχαν φόβοι για μια πραγματική «μετάδοση» της εξέγερσης σε άλλες χώρες (ο Σαρκοζί αναγκάστηκε να αναδιπλωθεί όσον αφορά εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στη Γαλλία, έπειτα από βίαιες αντιδράσεις των μαθητών εκεί).

Τα αίτια που γέννησαν τον Δεκέμβρη γιγαντώνονται. Η συγκύβερση και η Ε.Ε. μετατρέπουν την κρίση σε «σφαγείο» για εργαζόμενους και νεολαία. Η κρατική καταστολή και βία γενικεύεται.

Ο νέος Δεκέμβρης θα πρέπει να είναι μια πραγματική εξέγερση, δηλαδή να υιοθετήσει πολιτικά αιτήματα, να δημιουργήσει όργανα αυτοοργάνωσης, να κατεβάσει στο δρόμο την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, να επιβάλει τις πολιτικές λύσεις που συμφέρουν την πλειοψηφία της κοινωνίας, ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής/επιβολής.

Μαζικές διαδηλώσεις στην επέτειο του Πολυτεχνείου

Μαζική η πορεία της 17^{ης} Νοέμβρη στην Αθήνα για τα 40 χρόνια απ' την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Περίπου τις 40 χιλιάδες έφτασαν οι διαδηλωτές, νέοι, φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι. Τα συνθήματα ήταν ενάντια στη μνημονιακή χούντα της κυβέρνησης Σαμαρά και της Τρόικας, της πολιτικής εξαθλίωσης του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας, της κατάρρευσης της παιδείας, ασφάλισης και υγείας, την επιβολή ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης ενάντια στην εργατική τάξη και στα πιο στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, τους φασίστες της Χρυσής Αυγής.

Κλίμα τρομοκρατίας επικρατούσε στους δρόμους της Αθήνας, με πάνω από 5.000 αστυνομικούς (ΜΑΤ, Δίας, Δέλτα, ασφαλίτες), που έκαναν γύρω στις 100 «προληπτικές προσαγωγές» (αυτή η τακτική έχει παγιωθεί απ' την αστυνομία). Είχε απαγορευτεί η στάση και στάθμευση οχημάτων σε όλο το κέντρο από το απόγευμα του Σαββάτου 16/11 ως το βράδυ της Κυριακής 17/11. Στις 17/11, από τη μία το μεσημέρι η αστυνομία αυθαίρετα είχε κλείσει όλους τους κεντρικούς σταθμούς του Μετρό (από Αμπελόκηπους μέχρι και Πανεπιστήμιο) εκτός απ' την Ομόνοια, με προφανή σκοπό να κάνει αδύνατη την πρόσβαση στην πορεία, όπως και την αποχώρησή μετά το τέλος της.

Στη συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμόνος, επικεφαλής τέθηκαν τα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων. Ακολούθησε το μπλοκ των απολυμένων της ΕΡΤ και των διοικητικών των ΑΕΙ, με δυναμική παρουσία και που τα υποδέχτηκαν θερμά οι συγκεντρωμένοι, αναγνωρίζοντας ότι σήμερα βρίσκονται στην πρωτοπορία του αγώνα και ότι δεν κάνουν πίσω. Στη συνέχεια τα μπλοκ των οργανώσεων

(άκρα αριστερά, ΣΥΡΙΖΑ), με αισθητή την απουσία μεγάλων κομματιών του αναρχικού χώρου. Όπως κάνει πάντα, το ΚΚΕ ακολουθούσε σε ξεχωριστή πορεία, από την Ομόνοια.

Η διαδήλωση κατευθύνθηκε στην αμερικάνικη πρεσβεία, με συνθήματα ενάντια στους τρομοκράτες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η παρουσία των ΜΑΤ ήταν ασφυκτική καθόλη τη διάρκειά της. Μάλιστα υπήρχαν παραταγμένες διμοιρίες μέσα στην πλατεία Συντάγματος. Λίγο μετά απ' την πρεσβεία, μπλοκ διαδηλωτών που συνέχιζαν την πορεία δέχτηκαν επίθεση με χημικά απ' τα ΜΑΤ, ενώ κλούβες ήταν παρατεταγμένες στο ύψος του Πύργου των Αθηνών, για ν' αποτρέψουν τους διαδηλωτές να κινηθούν προς τα κεντρικά γραφεία της Χρυσής Αυγής στη Μεσογείων.

Αργότερα, έγιναν μικρής έντασης «επεισόδια» στα Εξάρχεια, με ρίψη δακρυγόνων απ' την αστυνομία, ενώ οι δρόμοι γύρω απ' το Πολυτεχνείο (το οποίο ουσιαστικά ήταν σε κατάληψη από τους απεργούς διοικητικούς και τους φοιτητές) ήταν κλειστοί.

Στη Θεσσαλονίκη, η διαδήλωση στο κέντρο της πόλης ήταν μαζική, με 10 χιλιάδες διαδηλωτές που συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Αριστοτέλους και κατευθύνθηκαν, με επικεφαλής τα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων, στο κτήριο της ΕΡΤ3.

Στην Πάτρα, έγιναν συγκρούσεις όταν η αστυνομία επιτέθηκε σε διαδηλωτές που επιχειρούσαν να κατευθυνθούν στα γραφεία της Χρυσής Αυγής. Οι διαδηλωτές αντέδρασαν και ακολούθησε πετροπόλεμος. Έγιναν 22 προσαγωγές.

Στο Βόλο, η πορεία που έγινε στους δρόμους της πόλης είχε 1.000 διαδηλωτές, ανάμεσά τους οι φοιτητικοί σύλλογοι και οι εργαζόμενοι της ΕΡΑ Βόλου.

Εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ για την επέτειο των 40 χρόνων από την εξέγερση του Νοέμβρη 1973

Από τις 6 έως τις 17 Νοεμβρίου και με αφορμή την επέτειο των 40 χρόνων από την εξέγερση του 1973, η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας πραγματοποίησε κύκλο πολιτικών εκδηλώσεων σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας: Αθήνα (μια κεντρική και μια τοπική στο Περιστερί), Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Τρίκαλα, Αλεξανδρούπολη, Πάτρα, Καρλόβασι. Συμμετείχαν συναγωνιστές και φίλοι της οργάνωσής μας, ενώ ιδιαίτερα μαζικές ήταν οι εκδηλώσεις της Αλεξανδρούπολης και των Τρικάλων, όπου συμμετείχε ένας ευρύτερος κύκλος αγωνιστών.

Οι εισηγήσεις και οι τοποθετήσεις δεν έμειναν στα ιστορικά γεγονότα. Υπογραμμίστηκε η σημασία του 'Πολυτεχνείου' ως μια από τις τρεις φορές που η ελληνική εργατική τάξη αμφισβήτησε την αστική εξουσία (οι άλλες δύο είναι η εξέγερση του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη και η επανάσταση 1941-1949). Οι μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις, τα κυρίαρχα κόμματα (αστικά και ρεφορμιστικά) και τα ΜΜΕ, προσπάθησαν μεταπολιτευτικά να καθιερώσουν μία 'επίσημη μνήμη', που θέλει την εξέγερση να είναι φοιτητική, με πρωταγωνιστές τα κόμματα της παραδοσιακής αριστεράς, και αίτημα την 'ελευθερία', όπου η 'ελευθερία' συνδέεται με την αποκατάσταση της Αστικής Δημοκρατίας. Στα φύλλα της Εργατικής Πάλης της Μεταπολίτευσης διαβάζουμε: «Χρόνια τώρα γράφεται και ξαναγράφεται από τις κυρίαρχες δυνάμεις για τα παιδιά που θυσίαστηκαν για την ελευθερία και τη δημοκρατία, για τους αθώους φοιτητές που διαμαρτύρονταν και σφαγιαστήκαν από τα τανκς της χούντας. Αυτός είναι ο μύθος και ο σκοπός τους: να μετατραπεί ένας αγριεμένος σατανάς που ροκάνιζε τα θεμέλια της αστικής κοινωνίας τους σε ένα χαμογελαστό άγγελο με ροδοκόκκινα-φοιτητικά-μαθητικά, παιδιαστικά μαγουλάκια».

Οι εκδόσεις Εργατική Πάλη επανέκδοσαν την προσούρα του σ. Σοφρώνη Παπαδόπουλου, αγωνιστή της Εργατικής Συνέλευσης στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, με στόχο την ανάδειξη των πραγματικών γεγονότων και παρακαταθηκών του 'Πολυτεχνείου' ως σταθμό ανεξάρτητης εργατικής δράσης, απόρριψης των λαϊκομετωπικών πολιτικών στην πράξη, αυτενέργειας και ηρωισμού των εργαζομένων και των νεολαίων, στην αγωνιώδη αναζήτηση μιας εναλλακτικής πολιτικής.

Με ψέματα και κολακείες...

Προσπαθούν να σώσουν την συγκυβέρνηση από την κατάρρευση

«Πλέον η Ελλάδα μπορεί να κοιτάξει το μέλλον με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη», δήλωσε ο Μπαρόζο για τις «επιτυχίες» της συγκυβέρνησης, μπροστά στο Σαμαρά που έσπευσε στις Βρυξέλλες ενόψει της ελληνικής προεδρίας της Ε.Ε. που αρχίζει την 1η Ιανουαρίου 2014. Μόλις μέσα σ' ένα μήνα παρόμοιες δηλώσεις έχουν κάνει αξιωματούχοι της Ευρωζώνης και όχι μόνο: Μέρκελ, Σόιμπλε, Σουλτς, Σβόμποντα, Λαγκάρντ κ.λπ. Στόχος τους να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό, κυρίως να διατηρήσουν στη ζωή, όσο μπορούν, τα δυο μνημονιακά κόμματα της συγκυβέρνησης, που βρίσκονται σε αποσύνθεση λόγω των σκληρών μέτρων που παίρνονται καθημερινά και βέβαια για το επερχόμενο, απίστευτης σκληρότητας, νέο Μνημόνιο.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Τέτοιες και ακόμη πιο κολακευτικές και ψεύτικες δηλώσεις σαν του Μπαρόζο για τις «επιτυχίες» της συγκυβέρνησης θα ακούγονται όλο και πιο συχνά όσο η οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση χειροτερεύει και όσο πλησιάζουμε προς τις δημοτικές/περιφερειακές και ευρωπαϊκές εκλογές. Και επειδή δεν αρκούν τα λόγια, φαίνεται ότι πολλά από τα σκληρά μέτρα και κυρίως το νέο Μνημόνιο τα μετέθεσαν για μετά τις εκλογές, για να την «βγάλουν» ως τότε η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ με όσο το δυνατό μικρότερες απώλειες στις δυο κρίσιμες ψηφοφορίες.

Οι «επιτυχίες»

Ο θάνατος της 13χρονης Σάρας από τις αναθυμιάσεις του μαγκαλιού για λίγη ζεστασιά, είναι η καλύτερη εικόνα για την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην ελληνική κοινωνία, ιδιαίτερα μεταξύ των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Φυσικά αυτά δεν τα «βλέπουν» ο Μπαρόζο, η ευρωπαϊκή ελίτ και η μνημονιακή συμμορία Σαμαρά-Βενιζέλου. Η «βελόνα» τους έχει κολλήσει στο ψευδεπίγραφο «πρωτογενές πλεόνασμα», στην απάτη των «διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων», που ουσιαστικά είναι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που καταστρέφουν το βιοτικό επίπεδο, τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, τις εργασιακές σχέσεις και γενικά οδηγούν σε μια κοινωνία φτώχειας, εξαθλίωσης και πείνας.

Οι επιτυχίες, αυτή τη φορά χωρίς εισαγωγικά, της πολιτικής της μνημονιακής συγκυβέρνησης, της Ε.Ε. και του ΔΝΤ είναι:

1. Άνεργοι κοντά στα 2 εκ., από τους οποίους η συντριπτική πλειοψηφία είναι πάνω από 12 μήνες, δηλαδή ουσιαστικά έχουν περάσει στο περιθώριο.

2. Η παιδική θνησιμότητα στα μνημονιακά χρόνια (από το 2010) έχει διπλασιαστεί και το προσδόκιμο ζωής μειώνεται 1 έτος για κάθε χρόνο μνημονίου!

3. Ο πληθυσμός (σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ) που «βρίσκεται σε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικό αποκλεισμό» το

2011 (όριο φτώχειας 5.708 ευρώ) έφτασε στο 34,6% (από 31% το 2010, όμως με αρκετά μεγαλύτερο όριο φτώχειας τότε, 6.591 ευρώ). Αυτό το ποσοστό φτώχειας είναι το τρίτο υψηλότερο στην Ευρώπη μετά τη Βουλγαρία και τη Λετονία! Ακόμη, αν αφαιρεθούν τα επιδόματα κοινωνικής πρόνοιας και οι συντάξεις, το ποσοστό (του «κινδύνου φτώχειας...») φτάνει στο 49,8%! Για τους αλλοδαπούς που γεννήθηκαν στη χώρα μας, το ποσοστό γίνεται εφιαλτικό και φτάνει στο 56,4%! Ο αριθμός των νοικοκυριών που χρησιμοποιεί **κεντρική θέρμανση** μειώθηκε το 2012 κατά περίπου 700.000 ή σε ποσοστό 22,6% (περίπου 1 στα 4,4 νοικοκυριά), περιοριζόμενος στα 2,3 εκ. νοικοκυριά (έναντι περίπου 3 εκ. το 2011)!

4. Η βιομηχανική παραγωγή (σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ) στο 9μηνο Γενάρη-Σεπτέμβρη παρουσίασε νέα πτώση 3,6% (μεταποίηση: πτώση 1,2%). Η οικοδομική δραστηριότητα στο 8μηνο Γενάρη-Αυγούστου είχε πτώση 35,1%. Στις λιανικές πωλήσεις, στο ίδιο 8μηνο η πτώση ήταν 10,6% και στην τετραετία 2009-2012 η μείωσή τους έφτασε το 45%!

5. Το δημόσιο χρέος έφτασε στα 321 δις ευρώ ή 175,5% του ΑΕΠ και αναμένεται να αυξηθεί περισσότερο (σύμφωνα με μια εκτίμηση της Citibank, το 2014 θα ανέλθει στο 190% και το 2015 στο 199% του ΑΕΠ). Το ιδιωτικό χρέος (επιχειρήσεις, τράπεζες, ιδιώτες) και μαζί το λεγόμενο «κρυφό χρέος» (Δήμοι, Οργανισμοί, ασφαλιστικά ταμεία) είναι ανυπολόγιστο και σε κάθε περίπτωση αρκετές εκατοντάδες δις ευρώ. Τέλος, αυτή η κατάσταση επιδεινώνεται από τη συνέχιση της ύφεσης, από τα πλασματικά πλεονάσματα και βέβαια, και πάνω απ' όλα, από την κατάρρευση της καπιταλιστικής οικονομίας.

6. Σύμφωνα με τα στοιχεία του συστήματος ΕΡΓΑΝΗ (δηλ. του υπουργείου Εργασίας), αυτή τη στιγμή, ένας στους πέντε εργαζόμενους με σχέση ιδιωτικού δικαίου στην Ελλάδα, έχει μισθό μέχρι 500 ευρώ μισθό, ενώ ένα ανάλογο ποσοστό εργάζεται από 1 ως 20 ώρες την εβδομάδα, με μερική απασχόληση ή εκ περιτροπής εργασία. Αν και αυτά είναι αποκαρδιωτικά, η πραγματικότητα είναι πολύ χειρότερη απ' αυτά τα στοιχεία.

7. Σύμφωνα με μια τελευταία έκθεση του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, το ασφαλιστικό σύστημα θα αρχίσει να καταρρέει το 2015 και ήδη ένα νέο ασφαλιστικό ετοιμάζεται. Επιπλέον, εκπαίδευση και υγεία διαλύονται καθημερινά και ραγδαία.

Η κρίση στη Ε.Ε. βαθαίνει

Η κατάσταση στην ΕΕ και ιδιαίτερα στην Ευρωζώνη, με την οποία είναι προσδεμένη ο ελληνικός καπιταλισμός, επιδεινώνεται διαρκώς, πράγμα που έχει επιπτώσεις στις εξελίξεις στη χώρα μας. Παρά τις προσπάθειες που γίνονται από την ευρωπαϊκή και ελληνική ελίτ να πα-

ρουσιάσουν ωραιοποιημένη την κατάσταση, η Ε.Ε./Ευρωζώνη αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη κρίση της και ο σοβαρός κλονισμός της ή ακόμα και η διάλυσή της είναι πολύ πιθανά στο πολύ κοντινό μέλλον. Η συνεχιζόμενη οικονομική καχεξία της (σύμφωνα με τη Γιούροστατ, η βιομηχανική παραγωγή μειώθηκε στην Ευρωζώνη 0,8% και στην Ε.Ε. 0,2%) και η αυξανόμενη φτώχεια, όπου επίσημα (Γιούροστατ) καταγράφονται 124,5 εκ. φτωχοί (24,8% του πληθυσμού, δηλαδή ένας στους τέσσερις!), είναι η βάση της κρίσης, των ανταγωνισμών, του λεγόμενου ευρωσκεπτικισμού, ιδιαίτερα των λαϊκών μαζών - και φυσικά των αγώνων των εργαζομένων. Πέρα όμως από τα οικονομικά και τα προβλήματα φτώχειας, είναι και οι πολιτικές εξελίξεις. Στην Ε.Ε. έχουμε ουσιαστικά σε εξέλιξη μια αντεπανάσταση με επικεφαλής δεξιές και ακροδεξιές δυνάμεις, που επιτίθενται με απίστευτη σκληρότητα ενάντια στην εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Μπορεί οι πολιτικές δυνάμεις της Γερμανίας (χριστιανοδημοκράτες και σοσιαλδημοκράτες) να καθορίζουν και να καθοδηγούν αυτή την αντεπαναστατική πολιτική, ωστόσο αυτό δεν σημαίνει ότι και οι πολιτικές δυνάμεις των υπόλοιπων χωρών της Ε.Ε. δεν συμμετέχουν και μάλιστα ενεργά.

Να τους δώσουμε την τελευταία κλωτσιά

Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου καταρρέει παρά τη λυσσασμένη υποστήριξη που έχει από το μεγάλο κεφάλαιο και την αντεπαναστατική «Ιερή Συμμαχία» της Ε.Ε. Έχει μπροστά της πολλά αγκάθια να ξεπεράσει, τα κυριότερα από τα οποία είναι: α) σκληρά μέτρα (απολύσεις, φόροι, περικοπές σε μισθούς, συντάξεις, παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση κ.λπ., κατασχέσεις και πλειστηριασμοί κ.α.), β) νέο σκληρότατο Μνημόνιο (μάλλον θα πάει για μετά τις εκλογές για ευνόητους λόγους) και γ) οι επερχόμενες εκλογές του Μαΐου (δημοτικές/περιφερειακές και ευρωεκλογές) όπου, κατά πάσα πιθανότητα, λόγω της εκλογικής συντριβής των δυνάμεων της συγκυβέρνησης και ιδιαίτερα του ΠΑΣΟΚ, θα καταστήσουν τις πολιτικές εξελίξεις αναπόφευκτες.

Όσο κι αν προσπαθεί η άθλια συγκυβέρνηση να κρατηθεί στην εξουσία παίζοντας ένα κακοσκηνοθετημένο θέατρο με την Τρόικα και επιβάλλοντας ένα κλίμα φόβου και τρόμου, δεν μπορεί να αποφύγει την κατάρρευση και πτώση της. Οι κρίσεις και οι σπασμοί της είναι διαρκείς και ορατοί δια γυμνού οφθαλμού. Καθήκον του εργατικού κινήματος και των πρωτοπόρων αγωνιστών του είναι να εντείνουν τις προσπάθειες και τους αγώνες τους, για να στείλουν και αυτή την αντιδραστική κυβέρνηση των δοσίλογων στον σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας.

Ψηφίστηκε το (αντι)ρατσιστικό νομοσχέδιο

Την 1^η Νοεμβρίου κατατέθηκε από τον υπ. Δικαιοσύνης Χ. Αθανασίου και στις 20 Νοεμβρίου πέρασε σχεδόν αθόρυβα από τη Βουλή το πολυσυζητημένο αντιρατσιστικό νομοσχέδιο με τίτλο: «Τροποποίηση του ν. 927/1979 και προσαρμογή του στην απόφαση πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 28 Νοεμβρίου 2008», πυροδοτώντας έντονες ενδοκυβερνητικές εντάσεις. Χωρίς ουσιαστικές αλλαγές και με βασική πρόβλεψη την «προστασία» της δημοκρατίας από κάθε είδους ακροδεξιούς και ακροαριστικούς κινδύνους, έγινε δεκτό - κατά πλειοψηφία - επί της αρχής από την αρμόδια επιτροπή της Βουλής.

Κατόπιν τροποποιήσεων και προσθέσεων, το νέο «πληρέστερο» νομοσχέδιο προβλέπει τα εξής:

- Διευρύνονται οι περιπτώσεις που θεωρούνται αξιόποινες πράξεις ρατσισμού ή ξενοφοβίας, καθώς εντάσσονται σε αυτές και εκδηλώσεις, οι οποίες στρέφονται εναντίον προσώπων ή ομάδων που διακρίνονται εξαιτίας των φυσικών ή πολιτικών τους χαρακτηριστικών

- Αξιοποινες χαρακτηρίζονται, για πρώτη φορά, περιπτώσεις προσβολής πραγμάτων (κινητών ή ακινήτων) που χρησιμοποιούνται κυρίως για τέλεση των θρησκευτικών επιλογών.

- Χαρακτηρίζεται ποινικό αδίκημα ο εγκλημασμός, η κακόβουλη άρνηση και η εκμηδένιση της σημασίας εγκλημάτων γενοκτονίας, πολέμου και εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας, καθώς και των εγκλημάτων του ναζισμού, όταν οι συμπεριφορές στρέφονται κατά ομάδας προσώπων που προσδιορίζεται με βάση φυσικά ή πολιτικά χαρακτηριστικά.

- Εισάγονται ειδικές διατάξεις για την προστασία θυμάτων ή και ουσιαστών μαρτύρων των προαναφερόμενων εγκληματικών πράξεων, που είναι υπήκοοι τρίτων χωρών, οι οποίες συνίστανται στην απαγόρευση έκδοσης και απέλασης και στη χορήγηση άδειας παραμονής μέχρι την έκδοση τελεσίδικης δικαστικής απόφασης.

- Τέλος, οριοθετείται η ποινική αξιολόγηση των παραπάνω πράξεων όταν αυτές τελούνται ειδικότερα μέσω διαδικτύου.

Δεν είναι τυχαία, φυσικά, η ενίσχυση ενός τέτοιου νομοσχεδίου-μαμούθ τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Η κυβέρνηση φρόντισε για άλλη μια φορά να κατοχυρώσει τη «δημοκρατία» της με τον μοναδικό τρόπο που της έχει απομείνει: ψηφίζοντας σωρηδόν μέτρα και εφαρμόζοντάς τα με τρομοκρατία. Η στρατηγική έντασης, η κλιμάκωση των κατασταλτικών μηχανισμών και η χρησιμοποίηση οποιουδήποτε μέσου, τυπικού, όπως τα νομικά πλαίσια ή άτυπου, όπως τα ακροδεξιά δεκανίκια της Χρυσής Αυγής είναι μερικά παραδείγματα αυτής της «δημοκρατίας». Έτσι και αυτός ο νόμος, που βρίσκεται σε ισχύ πλέον, θα κλειδώσει τα όρια του «συνταγματικού τόξου» κάνοντας άλλο ένα βήμα προς την ανάπτυξη...

Αυτός ο νόμος δεν έγινε για να χτυπήσει τον ρατσισμό και την ξενοφοβία, όσο καλά κι αν είναι «ντυμένος». Απεναντίας, και μόνο η θεωρία των δύο άκρων στην οποία βασίζεται είναι περίτρανη απόδειξη. Καταδικάζει τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται, εξισώνοντας φασιστικές και απάνθρωπες βιαιοπραγίες με τη βία που θα ασκήσει ο κάθε καταπιεσμένος για να απαλλαχτεί από τα δεσμά του και υποστηρίζει ακόμα ότι η άνοδος του φασισμού είναι η απάντηση στην άνοδο του εργατικού κινήματος. Ο μόνος στόχος είναι να χτυπηθεί το κίνημα, κάθε μορφή πάλης ή ελευθερίας σε ατομικό ή εργασιακό επίπεδο, κάθε ανθρώπινο δικαίωμα.

Η απάντηση σ' αυτόν τον ασφυκτικό κλοιό είναι μία: να ξεσηκωθούμε άμεσα για να συντρίψουμε την τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού και την απάνθρωπη πολιτική της, πριν μας απαγορεύσουν και τον αέρα που αναπνέουμε. Να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας, που καθημερινά καταπατώνται με ποικίλους τρόπους, και να βάλουμε στην πρώτη γραμμή τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες μας.

A.E.

Νεκρή η 13χρονη Σάρα από αναθυμιάσεις μαγκαλιού

Ακόμη ένα θύμα της εγκληματικής συγκυβέρνησης

Η είδηση του θανάτου της 13χρονης Σάρας από την Ξηροκρήνη Θεσσαλονίκης, τα ξημερώματα της Δευτέρας 2 Δεκεμβρη από αναθυμιάσεις του μαγκαλιού που χρησιμοποιούσαν για να ζεσταίνονται μαζί με την άνεργη μητέρα της -η ΔΕΗ τους είχε κόψει το ρεύμα- συγκλόνισε το πανελλήνιο αλλά και την τοπική κοινωνία. Έτσι, η **Επιτροπή Δράσης Δυτικών Συνοικιών** κάλεσε την επόμενη μέρα συγκέντρωση διαμαρτυρίας στις «δωδεκαόροφες» (σημείο κοντά στο σπίτι της 13χρονης). Η συγκέντρωση εξελίχθηκε σε πορεία στις γειτονιές της Ξηροκρήνης και των Αμπελοκήπων, καλώντας σε νέα πορεία την Πέμπτη 4/12 και προτρέποντας τους κατοίκους της περιοχής να μη μείνουν σιωπηλοί απέναντι στις δολοφονικές πολιτικές συγκυβέρνησης-τρόικας. Έτσι, την Πέμπτη έγινε νέα μαζική πορεία, στην οποία, εκτός της Επιτροπής, καλούσε η Ανοιχτή Συνέλευση της περιοχής και η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση».

Τέλος, την Παρασκευή 5/12 έγινε παράσταση διαμαρτυρίας στη ΔΕΗ, όπου μέλη της Επιτροπής και της Εργατικής Αντεπίθεσης απαίτησαν την άμεση επανασύνδεση των κομμένων ρευμάτων.

Ακολουθεί η προκήρυξη που διένειμε η Δημοτική Κίνηση Εργατική Αντεπίθεση στο Δήμο Αμπελοκήπων-Μενεμένης για το συγκεκριμένο θέμα.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΡΟΙΚΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ! ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ!

Σ' ένα ακόμη έγκλημα εκ προμελέτης προχώρησε η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Ένα ακόμη αθώο θύμα στο βωμό της κρίσης και της σαπίλας του ελληνικού καπιταλισμού. Η 13χρονη Σάρα, μαθήτριά ζούσε στην Ξηροκρήνη με την άνεργη μητέρα της σε σπίτι που τους είχε κόψει η ΔΕΗ το ρεύμα. Την Κυριακή το βράδυ η μικρή Σάρα απεβίωσε από τις αναθυμιάσεις του μαγκαλιού που χρησιμοποίησαν για να ζεσταθούν. Το έγκλημα δε τελειώνει εδώ. Η μητέρα της που κινδύνεψε επίσης με θάνατο, συνελήφθη κατηγορούμενη για φόνο εξ αμελείας, ενώ κινδυνεύει και με απέλαση!

Ένα ακόμη θύμα προστίθεται στους χιλιάδες δολοφονημένους της κρίσης και των μνημονίων. Στους 6.000 περίπου που έχουν αυτοκτονήσει τα τελευταία χρόνια, τους 2 φοιτητές στη Λάρισα που πέθαναν επίσης από αναθυμιάσεις και το θάνατο τριών μικρών αγοριών που κάρηκαν ζωντανό στο Μεσορόπη Καβάλας από φωτιά που προκλήθηκε από ξυλόσομπα, πέρσι το χειμώνα, αρκετές ακόμη μεμονωμένες περιπτώσεις ηλικιωμένων οι οποίοι δηλητηριάστηκαν από μαγκάλια, ο μαθητής τον οποίο σκότωσε ο ελεγκτής επειδή δεν πλήρωσε εισιτήριο στο λεωφορείο στο Περιστέρι κτλ. Άραγε ποιος έχει σειρά; Ποιο θα είναι το επόμενο θύμα αυτού του πολέμου που έχει ανοίξει η συγκυβέρνηση και η συμμορία τραπεζιτών, επιχειρηματιών και λοιπών ντόπιων και ξένων τοκογλύφων ενάντια στους εργαζόμενους, τους ανέργους και τους νέους της χώρας;

Με μαθηματική ακρίβεια όλοι εμείς, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, θα έχουμε αργά ή γρήγορα να αντιμετωπίσουμε μια από τις κυριολεκτικά θανάσιμες παγίδες που μας στήνουν, αν δεν τους σταματήσουμε. Από το κόψιμο του ρεύματος μέσα στο καταχείμωνο, την απειλή κατασχέσεων σε σπίτια και καταθέσεις, την κατάρρευση του συστήματος υγείας με το κλείσιμο νοσοκομείων, με το επερχόμενο κλείσιμο ιατρείων του ΕΟΠΠΥ, τα σχολεία χωρίς θέρμανση, την ανεργία, τους χιλιάδες ανασφάλιστους, την ιδιωτικο-

ποίηση της ΕΥΑΘ, το ξεπούλημα των στρατοπέδων (Μ.Αλεξάνδρου, Παπακυριαζή) που αποτελούν τους μόνους ελεύθερους χώρους στην περιοχή μας κτλ.

Να σταματήσουμε τώρα τα εγκλήματα συγκυβέρνησης-τρόικας

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και η νεολαία πρέπει να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας. Να μην αφήσουμε να πεταχτούν οικογένειες στο δρόμο. Κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα. Να προστατέψουμε όσους απειλούν οι σύγχρονοι μαυραγορίτες. Με επιτροπές δράσης παντού, να οργανώσουμε τους αγώνες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας. Με συμμετοχή σε απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις, αποκλεισμούς, διαμαρτυρίες, να βάλουμε ένα φρένο στην διάλυση της ζωής μας. Όλοι μαζί μπορούμε να τα καταφέρουμε

Με τη δική μας δράση και αγώνα παντού να επιβάλλουμε:

- Κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα και θέρμανση
- Απαγόρευση των κατασχέσεων κατοικιών και καταθέσεων.
- Κατάργηση των μνημονίων και των αντεργατικών-αντιλαϊκών μέτρων.
- Διαγραφή του χρέους, να χρησιμοποιήσουμε τα χρήματα για να βελτιώσουμε την ζωή μας.
- Υπεράσπιση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα των κοινωνικών αγαθών/ υπηρεσιών.
- Υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών μας.

Σαν Δημοτική κίνηση, σε αυτό το δρόμο σας καλούμε να πορευτούμε όλοι μαζί.

**ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ**
ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ-ΜΕΝΕΜΕΝΗΣ
antepithesi-ampelokipoi.blogspot.gr

Στις 13-15 Δεκέμβρη θα πραγματοποιηθεί το 2^ο Συνέδριο της ΔΗΜΑΡ. Το κείμενο θέσεων της ΚΕ επιχειρεί να «δικαιολογήσει» τις επιλογές μετά τις εκλογές της 17^{ης} Ιουλίου, τη συμμετοχή στην τρικομματική συγκυβέρνηση, τη στήριξη στη διακυβέρνηση και την εφαρμογή των μνημονίων, την αποχώρηση από τη συγκυβέρνηση. Τέλος, μπαίνει ο στρατηγικός στόχος της δημιουργίας «προοδευτικού τρίτου πόλου».

Σε ότι αφορά τη συμμετοχή στη συγκυβέρνηση αυτή δικαιολογείται ως εξής: «Η κατάσταση στη χώρα τον Ιούνιο του 2012 εμπειρείχε πολλούς κινδύνους. Η αποχώρηση από το Ευρώ... ήταν πολύ πιθανή εκδοχή. Έπρεπε να γίνει μια μεγάλη εθνική προσπάθεια για να αποτραπεί...» και «Στόχος μας ήταν η αποτροπή των αρνητικών εξελίξεων, η επαναδιαπραγμάτευση των επαχθών όρων του μνημονίου και η πρόωξη ορισμένων βασικών και αναγκαίων μεταρρυθμίσεων».

Στην πραγματικότητα, η ΔΗΜΑΡ με τη συμμετοχή της στη συγκυβέρνηση έδωσε την απαραίτητη στήριξη στην ΝΔ, όχι μόνο αριθμητικά με τους βουλευτές της αλλά κυρίως πολιτικά. Δηλαδή έδωσε στις μνημονιακές αστικές δυνάμεις τη δυνατότητα να σταθεροποιήσουν (σχετικά) την κατάσταση προς όφελός τους και να «επουλώσουν» τα τραύματα που είχαν υποστεί (και εκλογικά) οι μνημονιακές πολιτικές από τις τεράστιες κινητοποιήσεις. Κυρίως έδωσε στην τρικομματική συγκυβέρνηση ένα «αριστερό» άλλοθι.

Η αποτίμηση της συμμετοχής στο κείμενο της ΚΕ δεν μπορεί ν' αποκρύψει την πραγματικότητα, καθώς τα μνημόνια συνέ-

Το 2ο Συνέδριο της ΔΗΜΑΡ

χιζαν να εφαρμόζονται και η περίφημη «επαναδιαπραγμάτευση» δεν έγινε ποτέ. Η αποτροπή των «αρνητικών εξελίξεων» δεν έγινε με κανένα τρόπο και δεν αποφεύχθηκε η εξαθλίωση των εργαζομένων και των φτωχών με την παραμονή στο ευρώ. Το αντίθετο, η χρεοκοπία της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας είναι ολοφάνερη. Τα παραπάνω, βέβαια, στο κείμενο αποδίδονται στη ΝΔ, που άλλα έλεγε προεκλογικά και άλλα έκανε στην κυβέρνηση, και στο ΠΑΣΟΚ που δεν «υποστήριξε με συνέπεια» τις προτάσεις της ΔΗΜΑΡ. Στη ΔΗΜΑΡ λοιπόν είναι τόσο καλοπροαίρετοι που έπεσαν τόσο έξω στο... ποιόν των συμμάχων τους.

Η πολιτική της ΔΗΜΑΡ με δυσκολία μπορεί να διαχωριστεί από το νεοφιλελευθερισμό, που υποτίθεται ότι απορρίπτει, και είναι πλήρως ενσωματωμένη στο σύστημα. Η παγκόσμια κρίση αποδίδεται στην απουσία πολιτικού ελέγχου στις χρηματαγορές και στην παγκοσμιοποίηση της οικονομίας χωρίς πολιτικό έλεγχο. Η κρίση στην Ελλάδα αποδίδεται και σε ιδιαίτερα χαρακτηριστικά: «Συνδέεται με τις τεράστιες παθογένειες του κοινωνικοοικονομικού μοντέλου και του συστήματος πολιτικής διακυβέρνησης. Στον πυρήνα της βρίσκεται το ίδιο το πολιτικό σύστημα, που, με κύρια ευθύνη του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ οικειοποιήθηκε τη δημόσια διοίκηση, διαμόρφωσε μηχανισμούς πελατειακής εκπροσώπησης των συμφερόντων επιμέρους ομάδων στο κράτος, κατακερμάτισε τους θεσμούς, οδήγησε τη χώρα στο τέλμα της διαφθοράς... χωρίς ισχυρά

θεμέλια ανάπτυξη» και «Δημιούργησε μεγάλες ανισότητες μεταξύ ομάδων εργαζομένων και ηλικιακών ομάδων. Διαμόρφωσε ένα κατακερματισμένο και συντεχνιακό μοντέλο κοινωνικής προστασίας». Τα παραπάνω βέβαια δεν εμπόδισαν τη ΔΗΜΑΡ να συμμαχήσει με ΝΔ-ΠΑΣΟΚ.

Η ΔΗΜΑΡ αποδέχεται την αναγκαιότητα των μνημονίων λόγω του δημόσιου χρέους. Το λάθος στα μνημόνια, κατά τη γνώμη της, ήταν η «τιμωρητική λογική και η εσωτερική υποτίμηση», η «νεοφιλελεύθερη αντίληψη για τη λειτουργία του κράτους». Οι δανειστές λοιπόν στόχευαν μόνο να πάρουν πίσω τα χρήματά τους κατά τη ΔΗΜΑΡ και αυτό έφταιξε για την αποτυχία του προγράμματος. Πού αλλού όμως θα μπορούσαν να στοχεύουν οι δανειστές; Το μνημόνιο κατά τα άλλα «περιελάμβανε και μεταρρυθμίσεις που στόχευαν στον εκσυγχρονισμό και εξορθολογισμό των δημόσιων λειτουργιών, αλλά αυτές επισκιάστηκαν από το συνολικό του χαρακτήρα, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις υπονομεύτηκαν από πελατειακές και κατεστημένες σχέσεις».

Η ΔΗΜΑΡ βασίζει την πολιτική της στον εκβιασμό «Ευρώ ή θάνατος» και στην καλλιέργεια αντατατών για ανάπτυξη μέσα στο Ευρώ και κάτω από τα μνημόνια, για καταπολέμηση της φοροδιαφυγής και δικαιότερη φορολογία, για μια υποτιθέμενη δυνατότητα διαφορετικής πολιτικής των αστικών/μνημονιακών κομμάτων, για εκδημοκρατισμό του κράτους και των πολιτικών θεσμών, που πάντα καταλήγουν να υποβοηθούν την

εφαρμογή των βάρβαρων αστικών πολιτικών.

Σε ό,τι αφορά δε την κορωνίδα του προγράμματός της, τον «εκδημοκρατισμό» των θεσμών του αστικού κράτους και της πολιτικής, αποτελεί κάτι περισσότερο από ουτοπία. Στις συνθήκες βαθιάς κρίσης τα μνημονιακά κόμματα, χάνοντας και την κοινωνική τους βάση, καταφεύγουν στο κράτος έκτακτης ανάγκης, στην πλήρη απαξίωση Βουλής, νόμων και συντάγματος και στη διακυβέρνηση ουσιαστικά με την εξαπάτηση του λαού, με ψεύτικα προεκλογικά προγράμματα, μαύρη προπαγάνδα, διαρκή εκβιαστικά διλήμματα, κατάφορη παραβίαση δημοκρατικών, συνδικαλιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων, άγρια καταστολή.

Ο «τρίτος πόλος» ουσιαστικά είναι η στρατηγική της επιβίωσης της ΔΗΜΑΡ, καθώς η φθορά της μετά τη συμμετοχή στη συγκυβέρνηση είναι δεδομένη. Το πιο πιθανό είναι ότι έχει «καεί» σαν εφεδρεία του πολιτικού συστήματος και αυτό αποτελεί πρόβλημα και για το ίδιο το πολιτικό σύστημα. Για να ξεπεραστεί αυτό το πρόβλημα επιχειρείται να «καλυφθεί» ο χώρος που μένει κενός, κατά την άποψη των αστικών δυνάμεων, μετά την αναμενόμενη συρρίκνωση του ΠΑΣΟΚ. Στο «κλείσιμο» αυτού του κενού στοχεύουν και τα άλλα ξεφτίδια του αστικού πολιτικού προσωπικού (58 της κεντροαριστεράς, Λοβέρδος κ.α.). Το μερίδιό της σ' αυτό το χώρο επιχειρεί να πάρει και η ΔΗΜΑΡ με τον «τρίτο πόλο». Άλλωστε, στην ΚΕ, η μειοψηφία του Σπ. Λυκούδη διαφωνεί με την πλειοψηφία σε σχέση με την αρνητική στάση της ΔΗΜΑΡ στην πρόσκληση των «58» και την άρνηση διαλόγου για την κεντροαριστερά με το ΠΑΣΟΚ.

Το 3^ο Συνέδριο του ΝΑΡ

Στις 29/11 ως 1/12 έγινε το 3^ο Συνέδριο του Νέου Αριστερού Ρεύματος. 7 χρόνια μετά το προηγούμενο (ένα πολύ μεγάλο διάστημα), στο Συνέδριο κυριάρχησε το θέμα του «κομμουνιστικού φορέα» και αποφασίστηκε η μετονομασία σε «ΝΑΡ - Κομμουνιστική Απελευθέρωση».

Στις Θέσεις και τη Διακήρυξη -αν και χωρίς μια λεπτομερή μελέτη τους- υπάρχουν λίγο ως πολύ όλες οι αντιφάσεις και αδυναμίες της πολιτικής του ΝΑΡ. (α) Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, ενώ σωστά χαρακτηρίζεται «δομική» και «ιστορική», ταυτόχρονα υποτιμάται εμμέσως. Αυτό που κυριαρχεί είναι η προσπάθεια «υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησης» του καπιταλισμού. Το ΝΑΡ επαναλαμβάνει ένα παλιό λάθος, που συνδέεται με το λάθος του για τον «ολοκληρωτικό καπιταλισμό»: μεταφράζει τη βαρβαρότητα της αστικής επίθεσης όχι σε αδιέξοδο και τάση κατάρρευσης του καπιταλισμού (που η έκφασή της θα κριθεί απ' την ταξική πάλη), αλλά σε κρυφές δυνατότητες «αναδιάρθρωσης» του συστήματος. (β) Παρά τις αναφορές στους αυξανόμενους ανταγωνισμούς, δεν εντοπίζεται η συγκεκριμένη δυναμική τους - και ειδικά το κρίσιμο κενό στρατηγικής του ιμπεριαλισμού. Ομοίως δεν εντοπίζεται το στοιχείο της πολιτικής κυριαρχίας σήμερα του χρηματοπιστωτικού τομέα, των πιο αρπακτικών και παρασιτικών κομματιών της μπουρζουαζίας. Δύο παράγοντες που, από αποτελέσματα της κρίσης, έχουν γίνει σήμερα και αίτια της. (γ) Για τον ελληνικό καπιταλισμό, το ΝΑΡ βλέπει την προσπάθεια του αστικού μπλοκ εξουσίας να συνεχίσει να κυριαρχεί μαζί με τους ιμπεριαλιστές και να κερδίζει στο πλάι τους, ακόμα και από σχετικά υποβαθμισμένη (πάντως όχι εξαρτημένη) θέση.

Όμως η «σχετική υποβάθμιση» δεν λέει τίποτα: η ελληνική μπουρζουαζία, μέσα στη σήψη της, είναι τρομακτικά εξαρτημένη απ' τους ιμπεριαλιστές (μόνο η διασωλήνωση στο δανεισμό τους θα αρκούσε να το αποδείξει) και η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού παίρνει διαστάσεις κατάρρευσης (ειδικά η παραγωγική βάση), ανεξάρτητα αν κάποιοι κερδίζουν (ίσως και εξωφρενικά) όπως σε όλες τις κρίσεις. Έτσι, η πολύπλευρη κρίση του ελληνικού καπιταλισμού υποτιμάται σοβαρά και ο ταξικός συσχετισμός αποτυπώνεται στρεβλά, λόγω της σημερινής συγκυρίας και των αδυναμιών του εργατικού κινήματος, που όμως σε καμία περίπτωση δεν αρκεί για μια επιτυχημένη «υπεραντιδραστική ανασυγκρότηση». Το ΝΑΡ αποδίδει στην ελληνική αστική τάξη υπερφυσικές δυνατότητες, που φυσικά δεν διαθέτει. Βέβαια, η παλιότερη θέση για «ελληνικό ιμπεριαλισμό», δεδομένων των συνθηκών, έχει πέσει σε αχρηστία. (δ) Απουσιάζουν σχεδόν τελείως αναφορές στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα, δείχνοντας έλλειμμα διεθνιστικής διαπαιδαγώγησης αλλά κυρίως αδυναμία εντοπισμού των συγκεκριμένων προϋποθέσεων για ένα νέο επαναστατικό κύμα. Έτσι, η «αντικαπιταλιστική επανάσταση» και «ο κομμουνισμός ως ενεργή δυνατότητα» μένει κυρίως μια ιδεολογική αναφορά.

Το θέμα του «φορέα» θέτει δύο ουσιαστικά ερωτήματα: Πως θα επιχειρήσει το ΝΑΡ να τον συγκροτήσει; Ποιος θα είναι οι συνέπειες στις συμμαχίες του, ιδιαίτερα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Στο δεύτερο θέμα, τα προβλήματα είναι πολλά. Αντικειμενικά, ο «φορέας» είναι ανταγωνιστικός στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Γιατί, αν πραγματικά οικοδομείται, ριζώνει κ.λπ. και μάλιστα στη βάση μιας επαναστατικής κομ-

μουνιστικής πολιτικής, ποια είναι η πολιτική αξία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Αν αυτή είναι π.χ. για τις ΑΡΑΝ και ΑΡΑΣ ολοφάνερα κάτι προσωρινό πριν το «μεγάλο άλμα» της συμμαχίας με τον Αλαβάνο, για το ΣΕΚ ένα όχημα κεντρικής πολιτικής εμφάνισης ενώ κινείται κατά βάση αυτόνομα, για το ΝΑΡ ένα «συμπλήρωμα» του «φορέα», τότε **τι ενδιαφέρον και ποιανού απομένει για την οικοδόμηση της;** Έτσι, η συνοχή της θα χαλαρώσει ακόμα περισσότερο, θα γίνει εντελώς εκλογικίστικη.

Οι απαντήσεις του ΝΑΡ δεν πείθουν, π.χ. ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παραμένει αναγκαία (ακόμα κι αν ο «φορέας» υπήρχε) ως χώρος συγκέντρωσης δυνάμεων που κινούνται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, αλλά με «ταλαντεύσεις» ή χωρίς να είναι κερδισμένες στην επανάσταση και τον κομμουνισμό (σημεία από την εισήγηση της απερχόμενης Πολιτικής Επιτροπής). Αν είναι έτσι, τότε τι απομένει από τη διακηρυγμένη φυσιογνωμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Τι γίνεται με τη «μετωπική συμπόρευση» (Αλαβάνος); Είναι κι αυτή αποδεκτή, για να κερδηθούν ακόμα πιο «πλατιές» δυνάμεις, καθώς μάλιστα ο «φορέας» (ΝΑΡ) δεν λερώνει ο ίδιος τα χέρια του αλλά αφήνει να το κάνει η «ταλαντευόμενη» ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Με δυο λόγια, ο «φορέας» **δεν αποκλείει τους ομορτυνισμούς και μάλλον μπορεί ν' αποδεσμεύσει την έμπρακτη εφαρμογή τους.**

Στο πρώτο ερώτημα, ο χώρος επιτρέπει μόνο μια πολύ συνοπτική κριτική. Καταρχήν, αν κάποιος θέλει να φτιάξει ένα κομμουνιστικό κόμμα, πρέπει να πει τα πράγματα με τ' όνομά τους στο πως αυτό θα λειτουργεί. Οι Θέσεις κάνουν μια αυτοκριτική σε ελλείψεις, αδυναμίες κ.λπ. του ΝΑΡ, αλλά επί της ουσίας παρακάμπτονται το πρόβλημα, θέτοντας το θέμα στη βάση των αρχών της εργατικής δημοκρατίας. Αυτό ηχεί όμορφα, αλλά δεν λέει πολλά σε σχέση με το κρίσιμο θέμα του δημοκρατικού συγκε-

ντρωτισμού, που πρέπει να είναι ο πυρήνας της λειτουργίας των επαναστατικών κομμουνιστικών οργανώσεων/κομμάτων. Παρεπιμπτόντως, δεν ξεκαθαρίζεται αν στο «φορέα» θα επιτρέπεται η έκφραση οργανωμένων τάσεων, αν δηλ. θα υπάρχει ή όχι ένας πραγματικός δημοκρατικός συγκεντρωτισμός ή μια αναπαραγωγή του σταλινικού γραφειοκρατικού συγκεντρωτισμού. Δεύτερο, δεν υπάρχει στις Θέσεις ένα κείμενο/σχέδιο οικοδόμησης, αφήνοντας μετέωρο σε τι θα μεταφραστεί **συγκεκριμένα** η αλλαγή του ονόματος και της φυσιογνωμίας(;) του ΝΑΡ. Τρίτο, οι ιδεολογικές και ιστορικές βάσεις πάνω στις οποίες θα χτιστεί ο «φορέας». Σίγουρα ούτε οι ίδιοι οι σ. του ΝΑΡ δεν θα ισχυριστούν ότι αρκούν οι δικές τους αναλύσεις (αν και υπάρχει ένα φούσκωμα αυτής της προσφοράς του ΝΑΡ). Έτσι όμως μπαίνει το θέμα της ιστορικής πορείας και προσφοράς του τροτσκιστικού ρεύματος, στην Ελλάδα και διεθνώς - και που σήμερα συνηχίζεται, καθώς ουσιαστικά είναι το μόνο διεθνές ρεύμα (αν και όχι ενωμένο και συγκροτημένο), με σημαντική παρουσία στους αγώνες. Το ΝΑΡ όμως δεν θέλει να ξέρει γι' αυτό το αναπόσπαστο θεμέλιο του επαναστατικού προγράμματος, δείχνοντας ένα επίμονο αντιτροτσκιστικό ανταντακλαστικό: είναι π.χ. χαρακτηριστική η απουσία της Αριστερής Αντιπολίτευσης και της 4^{ης} Διεθνούς στο κομμάτι για τον «υπαρκτό σοσιαλισμό», της πάλης των ελλήνων τροτσκιστών στις αναφορές στο ελληνικό εργατικό/επαναστατικό κίνημα. Αν όμως κανείς ξεχνάει ή διαγράφει αυτούς που για δεκαετίες ήταν οι μόνοι υπερασπιστές, στη θεωρία και την πράξη, του επαναστατικού προγράμματος ενάντια στον σταλινικό εκφυλισμό (και ειδικά του ΚΚΕ), πολύ πιο έγκαιρα απ' ό,τι ανακαλύψουν κι άλλοι πτυχές αυτής της κριτικής, το λιγότερο που μπορούμε να πούμε είναι ότι οι βάσεις για το «φορέα» είναι μάλλον ανεπαρκείς.

Η απεργία πείνας των αγωνιστών από την Τουρκία νίκησε!

Στις 15/11 ο Άρειος Πάγος αποφάσισε να μην εκδοθεί στην Τουρκία ο πολιτικός κρατούμενος Χασάν Μπιμπέρ, ο οποίος βρισκόταν ήδη στην 53η μέρα απεργίας πείνας στις φυλακές Κορυνθίου. Μαζί του είχαν ξεκινήσει απεργία πείνας οι Αχμέτ Ντουζγκούν Πουκζέλ, Μεμέτ Παϊλά και Ερντογάν Τσακίρ, επίσης για να απορριφθεί το αίτημα έκδοσής τους σε Γερμανία, Τουρκία και Γαλλία αντίστοιχα. Όλοι τους είχαν καταδικαστεί από ελληνικά δικαστήρια για την πολιτική τους δράση σε τριετείς ποινές φυλάκισης. Η Φαντίκ Αντιγιαμάν, μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν, είχε ξεκινήσει επίσης απεργία πείνας από τις 15/10 για να συμπαρασταθεί στον αγώνα τους.

Οι τούρκοι αγωνιστές σταμάτησαν την απεργία πείνας στις 15/11, μετά την απόφαση ότι δεν εκδίδονται. Ωστόσο, μετά από απόφαση του Αρείου Πάγου στις 23/11, ο Erdogan Cakir εκδίδεται τελικά στη Γαλλία, όπου αντιμετωπίζει ποινή φυλάκισης πολλών ετών.

Η ελληνική κυβέρνηση έπαιξε με τη ζωή των τούρκων αγωνιστών, αφού οι αποφάσεις των δικαστηρίων βγήκαν με τους απεργούς πείνας ετοιμοθάνατους και με δεδομένες τις σημαντικές βλάβες στην υγεία τους. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί έκαναν ό,τι μπορούσαν για να εμποδίσουν τις κινητοποιήσεις της Επιτροπής Αλληλεγγύης, η

οποία είχε καθημερινή παρουσία στην Πλατεία Συντάγματος από τις 15/10. Η αστυνομία πραγματοποίησε 9 επιθέσεις και 23 προσαγωγές μελών της Επιτροπής, ενώ συνεχώς παρακώλυε τη δράση πληροφορητών. Τέσσερα μέλη της Επιτροπής οδηγήθηκαν σε δίκη για ρύπανση του περιβάλλοντος, αλλά αθωώθηκαν. Συγγενείς και αλληλέγγυοι των απεργών πείνας προσήχθησαν από τον προαύλιο χώρο του νοσοκομείου Ασκληπιείο Βούλας, όπου είχαν μεταφερθεί δύο απεργοί πείνας για αναγκαστική νοσηλεία, ενώ η αστυνομία απειλούσε συνδικαλιστές γιατρούς, επειδή συμπαραστήκονταν στον αγώνα. Στη δίκη του Μεμέτ Παϊλά στον Πειραιά εμποδίστηκαν μέλη της Επιτροπής να μοιράσουν φυλλάδια στην είσοδο του δικαστηρίου και να εισέλθουν σε αυτό.

Οι ελληνικές δικαστικές αρχές έχουν επιδοθεί σε κυνήγι πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία, με την απαγωγή, τον βασανισμό και τελικά την παράδοση στο τουρκικό κράτος του κούρδου αγωνιστή Μπουλούτ Παϊλά στις 30/5, με εισβολές στα γραφεία του περιοδικού «Ο Αγώνας» σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και κλοπή υπολογιστών και άλλων τεχνικών μέσων, με συλλήψεις και βασανισμούς αγωνιστών. Σίγουρα αυτός ο ζήλος φανερώνει μια στενή συνεργασία της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου με τον Ερντογάν ενάντια στο εργατικό κίνημα σε Ελλάδα και Τουρκία. Μια συνεργασία δύο πα-

ρόμοιων συμμοριών, που είναι διατεθειμένες να κάνουν κάθε έγκλημα προκειμένου να παραμείνουν στην εξουσία.

Τα «αδικήματα» για τα οποία κατηγορούνται οι τούρκοι αγωνιστές είναι η συνδικαλιστική και πολιτική δράση τους, το πολιτικό φρόνημά τους. Η έκδοσή τους στην Τουρκία, απευθείας από την Ελλάδα ή μέσω κάποιας άλλης ευρωπαϊκής χώρας, σημαίνει νέες φυλακίσεις και βασανιστήρια, ακόμα και θάνατο.

Πραγματοποιήθηκαν δράσεις αλληλεγγύης στα ελληνικά προξενία σε Παρίσι, Βερολίνο, Κωνσταντινούπολη και Βέρνη. Στην Αθήνα έγινε διαδήλωση στις 30/10, με συμμετοχή οργανώσεων και σωματείων. Ωστόσο, η οργάνωση του αγώνα έπεσε στις πλάτες των τούρκων συναγωνιστών της Επιτροπής Αλληλεγγύης, καθώς η συνεισφορά στις δράσεις και στην καθημερινή παρουσία της στο Σύνταγμα ήταν σχεδόν ανύπαρκτη, από το σύνολο των αριστερών οργανώσεων και συνδικάτων.

Όσο δικτατορικοί τύπου Σαμαρά ή Ερντογάν θα βρίσκονται στα πράγματα, όσο το κράτος έκτακτης ανάγκης θα δείχνει τα δόντια του απέναντι στο εργατικό κίνημα, τις οργανώσεις και τους αγωνιστές του σε Ελλάδα, Τουρκία και ΕΕ, θα υπάρχει η ανάγκη για συνεχή αγώνα για την υπεράσπιση των πολιτικών, δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Ο τυφώνας Χαϊγιάν χτυπά τις Φιλιππίνες

Στις 9 Νοεμβρίου οι Φιλιππίνες δέχτηκαν φοβερό πλήγμα από τον τυφώνα Χαϊγιάν (ή Γιολάντα). Ο Χαϊγιάν χτύπησε τη χώρα με την ιλιγγιώδη ταχύτητα των 310 χλμ./ώρα και με ριπές ανέμων που έφτασαν τα 375 χλμ./ώρα. Σύμφωνα με την ισχύουσα κλίμακα ταξινόμησης τυφώνων, κατατάχθηκε στην «Κατηγορία 5», την υψηλότερη που υπάρχει. Είναι ο τέταρτος σε κόστος τυφώνας τα τελευταία 23 χρόνια (5,8 δις δολάρια)!

Οι νεκροί φτάνουν τους 5.632, σύμφωνα με ανακοίνωση της υπηρεσίας αντιμετώπισης έκτακτων καταστάσεων της χώρας. Περισσότεροι από 26.000 τραυματίστηκαν, ενώ γύρω στους 2.000 εξακολουθούν να αγνοούνται. Περίπου 3,9 εκατομμύρια άνθρωποι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα διαλυμένα σπίτια τους. Οι ζημιές στις υποδομές της χώρας και τη γεωργία εκτιμώνται στα 30,6 δις πέσος. Τέσσερα εκατομμύρια παιδιά δεν έχουν πρόσβαση σε τρόφιμα, νερό και φάρμακα. Πολλοί ακόμα νεκροί βρίσκονται

θαμμένοι κάτω από τα ερείπια.

Ποιος είναι όμως ο μηχανισμός που συμβάλλει στην αύξηση της συχνότητας και σφοδρότητας τέτοιων φαινομένων; Οι τυφώνες αντλούν τη «δύναμη» τους από τους ωκεανούς. Η άνοδος της παγκόσμιας θερμοκρασίας αλλά και της στάθμης του νερού των θαλασσών (10 εκατοστά ανά δεκαετία τα τελευταία χρόνια στην περιοχή των Φιλιππίνων!) οξύνει τέτοια φαινόμενα στις παράκτιες περιοχές. Οι επιστήμονες παραδέχονται ότι η κλιματική αλλαγή ευθύνεται για την αύξηση της έντασης και της συχνότητας τέτοιων φαινομένων. Η κλιματική αλλαγή οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στους λεγόμενους «ανθρωπογενείς» παράγοντες ή, για να ακριβολογούμε, στην καπιταλιστική οργάνωση της οικονομίας και κοινωνίας: συνεχιζόμενη χρήση ορυκτών καυσίμων, συμφέροντα των μεγάλων εταιριών που κρύβονται από πίσω, μη επικύρωση ή μη εφαρμογή των περιβαλλοντολογικών πρωτοκόλλων (βλ. Κιότο) από τις κυρίαρχες δυνάμεις του πλανήτη κ.α. Κυκλώνες, πλημμύρες, κατολισθήσεις, ξηρασίες, πυρκαγιές εμφανίζονται με μεγαλύτερη ένταση και συχνότητα.

Όπως η οικονομική κρίση εξοντώνει τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους εργαζόμενους έτσι και η περιβαλλοντική κρίση καθιστά αυτά τα φαινόμενα αβυστάχα για αυτούς. Φτάνει να θυμηθούμε τι είχε συμβεί στη Νέα Ορλεάνη, το 2005, με τον τυφώνα «Κατρίνα» (140 χλμ./ώρα). Στην Ελλάδα βλέπουμε να χάνονται ανθρώπινες ζωές μετά από μια σφοδρή νεροποντή!!!

Στις Φιλιππίνες, οι κά-

τοικοί των παραγκουπόλεων και των φτωχότερων περιοχών είναι εκείνοι που βίωσαν στο «πετσί» τους την καταστροφή. Έχασαν τα σπίτια τους, μετράνε τους νεκρούς τους και έχουν μείνει χωρίς φαγητό και νερό. Κι όμως, αυτά συμβαίνουν σε μια χώρα που έχει ξεπεράσει σε ποσοστό ανάπτυξης την Ινδία και που έχει λάβει διεθνώς επαίνους για τους ρυθμούς ανάπτυξης της, οι οποίοι φτάνουν ή και ξεπερνούν το 7% τα τελευταία χρόνια. Η ανάπτυξη όμως στηρίζεται στο ξεζούμισμα των εργαζομένων, ενώ ο πλούτος συσσωρεύεται σε λίγα χέρια. Οι 10 πλουσιότερες οικογένειες των Φιλιππίνων κατέχουν το 50% του ΑΕΠ - στους υπόλοιπους αντιστοιχούν οι λάσπες και η εξαθλίωση.

Παρότι είχε προβλεφθεί η καταστροφή, δεν είχαν ληφθεί προληπτικά μέτρα. Δεν είχαν εκκενωθεί οι περιοχές που επρόκειτο να πληγούν, δεν υπήρξε προστασία των προμηθειών, των αποθεμάτων και του ιατρικού εξοπλισμού.

Η ανθρωπιστική βοήθεια, εκτός από το ότι καθυστέρησε πολύ να φτάσει, ζήτημα είναι αν θα καταμετρηθεί σωστά και χωρίς διακρίσεις σε όσους τη χρειάζονται. Πριν από αυτή κατέφθασαν βέβαια τανκς, στρατιώτες και αστυνομικοί αλλά και αμερικανοί πεζοναύτες. Ο πρόεδρος της χώρας και τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ καταγγέλλουν «ληηλασίες» και κραυγάζουν για την επαναφορά της τάξης. Ενδεικτική της κατάστασης η εικόνα που κυκλοφόρησε, με έναν άντρα να αρπάζει μια φραντζόλα ψωμί και να εκτελείται επί τόπου από τους αστυνομικούς. Όταν το κράτος αμφισβητείται μαζικά ως ο εγγυητής της «σταθερότητας», η στρατιωτικοποίηση είναι αναγκαία για να σωθεί η ατομική ιδιοκτησία και τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

Όταν τα θύματα ποινικοποιούνται και αντιμετωπίζονται σαν «σκουπίδια» που περιμένουν ελεημοσύνη, η αυτοοργάνωση

Παναγιώτης Βήχος 1944-2013

Έφυγε από τη ζωή την Τρίτη 3/12/2013 ο σύντροφος Παναγιώτης Βήχος σε ηλικία 69 ετών, ύστερα από πολύμηνη μάχη με τον καρκίνο.

Ο σ. Παναγιώτης από πολύ νεαρή ηλικία ήρθε σε επαφή με τις ιδέες του εργατικού κινήματος και του κομμουνισμού. Ανέπτυξε σημαντική συνδικαλιστική δράση και ήταν μέλος της διοίκησης του σωματίου μουσικών τα χρόνια όπου αυτός ο κλάδος ήταν δραστήριος και αγωνιστικός. Πολιτικά ήταν υπερασπιστής των αρχών και ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού και πάλεψε για πολλά χρόνια μέσα από τις γραμμές οργανώσεων και κινήσεων του τροτσικιστικού χώρου. Υπερασπίστηκε με κάθε τρόπο τις ιδέες του για ένα καλύτερο κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του. Γι αυτή του τη στάση όπως και για τον αγώνα του ενάντια στο τράφικινγκ και την εμπλοκή αστυνομικών σε τέτοιες εγκληματικές δραστηριότητες, διώχτηκε επανειλημμένα και για πολλά χρόνια από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους.

Ο σ. Παναγιώτης Βήχος εκτός από αγωνιστής, ιδεολόγος και εξαιρετος μουσικός ήταν και δημιουργός του Πολιτικού Καφερείου, για το «στήσιμο» και διατήρηση του οποίου αφιέρωνε άπειρες ώρες και υποβάλλονταν σε μεγάλες οικονομικές θυσίες για τις δυνατότητες του ίδιου και των συντρόφων και φίλων του. Το Πολιτικό Καφενείο είναι μια τεράστια προσπάθεια (ένα «θησαυρός», όπως έλεγε ο ίδιος), περιέχει τεράστιο υλικό και συμβάλει στην ενημέρωση και συζήτηση των προβλημάτων του εργατικού κινήματος. Παρά τις αυτονότητες δυσκολίες, ελπίζουμε αυτό το «έργο» να συνεχιστεί.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στην οικογένειά του, στους συγγενείς, στους συντρόφους και στους φίλους του.

Καλό σου ταξίδι σύντροφε Παναγιώτη.

ΟΚΔΕ, 4/12/2013

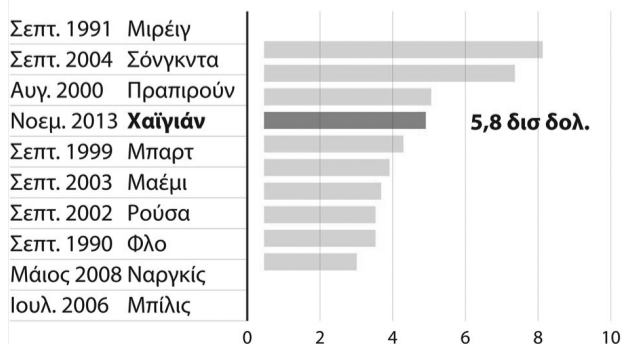
κρίνεται απαραίτητη ώστε οι πληγέντες να μπορέσουν να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους συλλογικά, και την ώρα του δράματος αλλά και στη συνέχεια. Και όχι μόνο ενάντια στην κρατική καταστολή αλλά και σε κάθε μορφή βίας και σήψης που ανθίζει μέσα σε τέτοιες δύσκολες καταστάσεις.

«Το ζητούμενο είναι η προστασία της εργατικής τάξης από την σήψη, την εξαχρέωση και την καταστροφή. Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου της μοναδικής δημιουργικής και παραγωγικής τάξης και από αυτή τη σκοπιά, του μέλλοντος της ανθρωπότητας. Αν ο καπιταλισμός είναι ανίκανος να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις που προβάλλουν από τον όλεθρο που ο ίδιος προκαλεί, τότε, ας καταστραφεί». (Από το Μεταβατικό Πρόγραμμα του Λέοντα Τρότσκι).

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη

Το κόστος των τροπικών καταιγίδων

ΕΚΤΙΜΩΜΕΝΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΗΜΙΩΝ ΑΠΟ ΤΡΟΠΙΚΕΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΕΣ ΣΕ ΔΙΣ ΔΟΛ.

Πηγή: EM-DAT, The OFDA/CRED International Disaster Database

REUTERS

ΚΙΝΑ

Το μετέωρο άλμα του «κόκκινου δράκου»

Στις 9-12 Νοέμβρη έγινε η Τρίτη Ολομέλεια της 18ης ΚΕ του ΚΚ Κίνας, που θα είναι κομβική για την πορεία της χώρας, όπως αυτές του 1978 (που γύρισε σελίδα στη μαοϊκή πορεία και προώθησε μεταρρυθμίσεις της οικονομίας της αγοράς υπό τον Ντενγκ Ζιάο Πίγκ) και 1983 (που επισημοποίησε τη «σοσιαλιστική οικονομία της αγοράς»). Στο λιτό ανακοινωθέν αναφερόταν η σταδιακή ενίσχυση του ρόλου της αγοράς στην οικονομία, της ιδιωτικής πρωτοβουλίας για να... «χτυπηθούν τα μονοπώλια». Για πρώτη φορά τέτοιες δηλώσεις έχουν έναν επιτακτικό τόνο, δείχνοντας βιασύνη του καθεστώτος για περαιτέρω «ανοίγματα». Αναφέρεται ότι ο κρατικός τομέας θ' ανοίξει στον ιδιωτικό ανταγωνισμό, ενώ θα χαλαρώσουν οι περιορισμοί στις ξένες επενδύσεις, στο ηλεκτρονικό εμπόριο, τις τράπεζες κ.α. Οι κρατικές επιχειρήσεις θα υποχρεώνονται ν' αποδίδουν το 30% των κερδών τους στο κράτος, για να ενισχυθούν τα κοινωνικά ταμεία και ο «υγιής ανταγωνισμός», ενώ πλέον τα ιδιωτικά κεφάλαια θα μπορούν να συμμετέχουν σε δημόσιες επιχειρήσεις και να ιδρύσουν «μικρές» ιδιωτικές τράπεζες.

Γίνεται λόγος για πλήρη άνοιγμα του χρηματοπιστωτικού τομέα στην παγκόσμια αγορά, ώστε τα κινέζικα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα να γίνουν παγκόσμιας εμβέλειας. Η Κίνα είχε πάρει σειρά μέτρων για να περιορίσει τις πιστώσεις, θέλοντας να μειώσει τα δάνεια του επίσημου τραπεζικού της τομέα. Οι τοπικές κυβερνήσεις, όμως, που είναι υπεύθυνες για τα έργα υποδομής, παρέκαμψαν τον επίσημο τομέα καταφεύγοντας στο «σκιάδες τραπεζικό σύστημα», όπως αποκαλείται ο ανεπίσημος τραπεζικός τομέας, που δεν έχει ουσιαστικά κανέναν περιορισμό. Το μέγεθος αυτού του τομέα εκτιμάται στο 50% του επίσημου! Μεγάλη μερίδα του αποτελείται από «κυνηγούς» μεγάλων αποδόσεων, που τζογάρουν με μεγάλα ρίσκα στην αγορά ακινήτων, έχοντας εγγυήσεις απ' τις τράπεζες. Οι «μεταρρυθμίσεις» ουσιαστικά νομιμοποιούν το «σκιάδες σύστημα». Η υποδιοικήτης της Λαϊκής Τράπεζας της Κίνας δήλωσε ότι θα εκδοθούν σύντομα πιστοποιητικά καταθέσεων, πρώτα στους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς, μετά στις επιχειρήσεις και τέλος στα άτομα, ενώ δεσμεύτηκε ν' αυξήσει την ευελιξία της ισοτιμίας του γουάν, επαναδιατυπώνοντας έναν μακροπρόθεσμο στόχο της κεντρικής τράπεζας. Έτσι σταδιακά θα πραγματοποιηθεί η χαλάρωση στα επιτόκια καταθέσεων, με τελικό σκοπό η αγορά να τα καθορίζει τα επιτόκια και να γίνει δυνατή η πλήρης μετατρεψιμότητα του γουάν. Σύμφωνα με τη Fitch, το 2008 για κάθε 1 γουάν που ξόδευε η Κίνα μπορούσε να δημιουργήσει 0,73 γουάν ανάπτυξης, ενώ σήμερα μόνο 0,30. Έτσι, κεφάλαια λιμνάζουν και αναζητούν διέξοδο στο δανεισμό, στα εύκολα κέρδη των χρηματιστηρίων και της «εικονικής οικονομίας». Για τον οικογενειακό προγραμματισμό, αποφασίστηκε χαλάρωση της «πολιτικής του ενός παιδιού», δίνοντας τη δυνατότητα για δεύτερο παιδί σε ζευγάρια όπου ένας από τους δύο προέρχεται από οικογένεια μ' έναν απόγονο. Στο ποινικό σύστημα αποφασίστηκε κατάργηση των σωφρονιστικών στρατοπέδων υποχρεωτικής εργασίας και μείωση του αριθμού των εγκλημάτων που τιμωρούνται με εκτέλεση. Το «μεταρρυθμιστικό πακέτο» συμπληρώνουν η κατάργηση των περιορισμών διαμονής των πολιτών σε μικρές πόλεις και δήμους, η συνένωση των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης των αστικών και επαρχιακών περιοχών, η θέσπιση ενός οικολογικού φόρου.

Αυτά συνοδεύονται από μια μεγάλη αλλαγή στην ηγεσία του ΚΚ, όπου ενισχύεται ο ρόλος του προέδρου. Από τη «συλλογική εξουσία» (9 μέλη του ΠΓ) περνάμε σε μια νέα φάση, όπου ο πρόεδρος Σι Τζιν-πίνγκ θα έχει μεγαλύτερη αυτονομία και εξουσίες,

τόσες που ποτέ δεν είχε ούτε ο Ντενγκ. Αυτό ενισχύεται ακόμα περισσότερο από τη σύσταση μιας Επιτροπής Εθνικής Ασφάλειας, που θα εγγυηθεί στον Σι πλήρη έλεγχο του στρατού, της εσωτερικής ασφάλειας και της εξωτερικής πολιτικής.

Οι πλειοψηφία των γιγάντιων κινέζικων επιχειρήσεων είναι κρατικές (υπολογίζονται στο 35-50 % του συνόλου), ενώ η μεγαλύτερη ιδιωτική εταιρεία, η Huawei (τηλεπικοινωνιακός εξοπλισμός), βρίσκεται μόλις στο νούμερο 39 της κατάταξής τους. Αυτά τα κρατικά μονοπώλια επιτρέπουν μεγάλα κέρδη. Ένα μέρος τους επαναεπενδύεται, ένα μεγάλο μέρος καταλήγει μέσω της διαφθοράς στις τσέπες των νεόπλουτων και μόλις το 5-15 % κατευθύνεται στην καλύτερευση των συνθηκών διαβίωσης του πληθυσμού. Όμως, οι ιδιωτικές επιχειρήσεις στο σύνολο τους καλύπτουν το 80% των νέων προϊόντων, το 75% των καινοτόμων τεχνολογιών και το 65% των πατέντων.

Μεταξύ του 2000 και του 2009, η κινεζική οικονομία ανέβηκε από το μόλις 3,7% του παγκοσμίου ΑΕΠ (σε ονομαστικές τιμές δολαρίου ΗΠΑ) στο 8,1%, συγκλίνοντας αισθητά με τις ΗΠΑ (που μέχρι το 2019 θα έχουν μόνο το 19,4% του παγκοσμίου ΑΕΠ). Η Κίνα πάτησε πόδι και στη Λατινική Αμερική, με πιο πρόσφατη τη συμφωνία για πλήρη έλεγχο του πετρελαϊκού τομέα του Εκουαδόρ, το οποίο θα πουλάει... στις ΗΠΑ! Από αποδέκτης Άμεσων Ξένων Επενδύσεων έχει γίνει εξαγωγέας κεφαλαίων στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές χώρες (περισσότερο από 50 δις δολάρια το 2011 - σήμερα κατα πολύ αυξημένες), βρισκόμενη στην 5^η θέση παγκόσμια (με ανοδική τάση).

Η Κίνα είναι ο πρώτος εμπορικός εταίρος της Ιαπωνίας (συναλλαγές 146 δις δολάρια το 2012), χωρίς αυτό ν' αποτελεί λόγο συμβιβασμού για τ' αμφιλεγόμενα νησιά Σενκάνκου/Ντιαογιού, όπου η διαρκής ένταση πρόσφατα αναζωπυρώθηκε από την ανακοίνωση του Πεκίνου για δημιουργία «ζώνης αναγνώρισης εναέριας άμυνας». Η ένταση στη θάλασσα της Ανατολικής Κίνας είναι πλέον μόνιμη, οδηγώντας σε νέο γύρο εξοπλισμών, ειδικά της Ιαπωνίας, η οποία για πρώτη φορά σε 11 χρόνια αυξάνει τις πολεμικές της δαπάνες. Η ένταση απηχεί την αλλαγή των συσχετισμών δύναμης στην περιοχή υπέρ της Κίνας και την αντίδρασή της στον ασφυκτικό και αυξανόμενο στρατιωτικό αποκλεισμό των ΗΠΑ. Η στρατιωτική «ψαλίδα» με τις ΗΠΑ είναι γιγάντια, αλλά η Κίνα έχει επιδοθεί σε μια τρελή εξοπλιστική κούρσα εξοπλισμών για να την καλύψουν. Το 2012, έθεσε σε τροχιά τριάντα δορυφόρους διαφόρων τύπων: τηλεπικοινωνιακούς, πλοήγησης, επιτήρησης, αναγνώρισης, μετάδοσης δεδομένων. Είναι άλλωστε η μόνη απ' τους P5 (κράτη με πυρηνικά) που αυξάνει τις πυρηνικές κεφαλές του. Οι κινέζικες πυρηνικές κεφαλές σε επιχειρησιακή ετοιμότητα εκτιμούνται σε 1.800. Αυτοί οι γιγάντιοι ανταγωνισμοί απειλούν με ολέθριες συνέπειες τους εργαζόμενους και τους λαούς σε όλο τον κόσμο.

στον κόσμο...

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Στις 13/11, εκατοντάδες διαδηλωτές επιχειρήσαν να πολιορκήσουν τη Βουλή με αίτημα την άμεση παραίτηση της κυβέρνησης συνασπισμού υπό τους σοσιαλιστές όπως τον περασμένο Φεβρουάριο με την κεντροδεξιά κυβέρνηση Μπορίσοφ. Για πολλοστή φορά η αστυνομία διέλυσε τη διαδήλωση. Έχουν περάσει πέντε μήνες κυβερνητικής «κώφωσης» απέναντι στο κίνημα. Όμως η κατάσταση γίνεται κρίσιμη. Στη χώρα με μέσο μισθό 400 ευρώ και σύνταξη 130 ευρώ, 9 άνθρωποι έχουν αυτοπυρποληθεί τον τελευταίο χρόνο. Τα ποσοστά γεννήσεων έχουν μειωθεί. Τα ποσοστά θνησιμότητας έχουν ανέβει. Οι νέοι περιθωριοποιούνται, η ανεργία τους ξεπερνά το 28% και εξωθούνται μαζικά στη μετανάστευση.

Όμως κάτι αλλάζει... «Εμείς θα μεινουμε, εσείς να φύγετε», είναι ένα από τα συνθήματα των φοιτητών, που είναι στην εμπροσθοφυλακή του κινήματος. Στο κατειλημμένο Πανεπιστήμιο της Σόφιας, περιφρουρούν την περίμετρο του πανεπιστημίου και επιτροπές συλλέγουν υπογραφές και εφόδια υποστήριξης. Κάθε βράδυ συγκεντρώνονται για να συζητήσουν τα αιτήματά τους. Στο πλευρό τους έχουν συνταχθεί πανεπιστημιακοί και διανοούμενοι. Οι καταλήψεις πανεπιστημίων εξαπλώνονται και η φοιτητική εξέγερση δίνει ώθηση και στο εργατικό κίνημα. Δύο από τις μεγαλύτερες συννομοσπονδίες, οι CИTUB και Pockpera, αποφάσισαν να συντονιστούν με το φοιτητικό κίνημα και αναμένεται ν' ανακοινώσουν κινητοποιήσεις, αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο για πανεθνική απεργία.

ΤΑΪΛΑΝΔΗ

Στις 26/11, εκατοντάδες διαδηλωτές ξεχύθηκαν στους δρόμους της πρωτεύουσας Μπανγκόκ με αφορμή νομοσχέδιο που επέτρεπε την επιστροφή του ανατραπέντος πρώην πρωθυπουργού Σιναουάτρα. Κατέλαβαν δεκάδες κυβερνητικά κτίρια, ενώ κάλεσαν τους δημόσιους υπαλλήλους σε λευκή απεργία. Η κυβέρνηση απάντησε επεκτείνοντας το Νόμο Εσωτερικής Ασφάλειας σε όλη την Μπανγκόκ.

Στις 29 και 30 Νοεμβρίου, παρά την ψήφο εμπιστοσύνης που πήρε η κυβέρνηση, χιλιάδες διαδηλωτές επιχειρήσαν πάλι να καταλάβουν δημόσια κτίρια και συγκρούστηκαν με την αστυνομία, που ζήτησε τη συνδρομή του στρατού. Οι επικεφαλής τους κάλεσαν τους διαδηλωτές να καταλάβουν υπουργεία, τηλεοπτικούς σταθμούς, το αρχηγείο της αστυνομίας και την έδρα της κυβέρνησης. Όντως οι διαδηλωτές έχουν καταλάβει έναν ραδιοτηλεοπτικό σταθμό, ενώ η κατάληψη του υπουργείου Οικονομικών από τις 26/11 έχει προκαλέσει σημαντικά προβλήματα. Στις 3/12 κατέλαβαν και την έδρα της κυβέρνησης.

Η κατάσταση παραμένει έκρυθμη. Τα τελευταία 7 χρόνια έχουν ανατραπεί δύο πρωθυπουργοί με πραξικοπήματα ή διαδηλώσεις, έχει διαταχθεί διάλυση 4 κομμάτων κι έχει απαγορευτεί η συμμετοχή στις εκλογές σε 220 πολιτικούς. Προς το παρόν, ωφελιμένη φαίνεται η αντιπολίτευση που συνδέεται με την στρατιωτική κυβέρνηση, που το 2010 αιματοκύλησε την Μπανγκόκ κατά τη βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων που την ανέτρεψαν, όμως οι διεργασίες στις μάζες φαίνονται βαθύτερες. Κλειδί για τις εξελίξεις θα είναι η στάση του στρατού, για την ώρα ουδέτερου.

ΟΝΔΟΥΡΑ

Τέσσερα χρόνια μετά το πραξικόπημα που ανέτρεψε τον πρόεδρο Σελάγια, στις εκλογές της 24ης Νοεμβρίου τα αποτελέσματα που ανακοινώθηκαν αναγνωρίζουν σαν νικητή το κυβερνών Εθνικό Κόμμα με 36,80%, έναντι 28,79% του Κόμματος Ελευθερίας και Επανίδρυσης (LIBRE), με επικεφαλής την Σιομάρα Κάστρο, συζύγου του Σελάγια. Η Διεθνής Ομοσπονδία για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα διαπίστωσε εκτεταμένη νοθεία και το LIBRE αμφισβητεί το αποτέλεσμα, καλώντας σε διαδηλώσεις.

Η Ονδούρα είναι η δεύτερη φτωχότερη χώρα της Λατινικής Αμερικής και πέρασμα ναρκωτικών. Οι θεσμοί έχουν οργανικούς δεσμούς με το οργανωμένο έγκλημα. Το σημερινό εκλογικό πραξικόπημα ήταν η συνέχεια μιας ακραία αντικομμουνιστικής καμπάνιας από τη Δεξιά και την Εκκλησία καθώς και της αποκάλυπτης επέμβασης της αμερικανίδας πρέσβειρας. Ο λαός της Ονδούρα παρόλα αυτά μίλησε, μένει να δούμε τι θέλει και μπορεί να κάνει το LIBRE.

ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ

Ταξικοί αγώνες και πολιτικές αναταραχές

παγκοσμίως σε εξαγωγές ρούχων μετά την Κίνα και προμηθεύει γνωστές εταιρίες όπως η αμερικανική Walmart, η γαλλική Carrefour, η σουηδική H&M, τα καταστήματα Zara και άλλες δεκάδες γνωστές φίρμες. Συνολικά στο Μπαγκλαντές λειτουργούν πάνω από 4.500 μονάδες κλωστοϋφαντουργίας και τα έσο-

δα από τις εξαγωγές φτάνουν τα 27 δις δολάρια, που αποτελούν το 80% των συνολικών εξαγωγών της χώρας. Η κλωστοϋφαντουργία αποτελεί τη βασική βιομηχανία της χώρας και απασχολεί πάνω από 4 εκ. εργάτες.

Οι ξένες εταιρίες έχουν επιλέξει να συνεργάζονται με τα αφεντικά της κλωστοϋφαντουργίας στο Μπαγκλαντές λόγω του πολύ χαμηλού εργατικού κόστους, ένα από τα χαμηλότερα του κόσμου, και λόγω της έλλειψης τελωνειακών δασμών. Το Μπαγκλαντές είναι ένας παράδεισος για τα αφεντικά, ντόπια και ξένα, που θησαυρίζουν κυριολεκτικά με το αίμα των εργαζομένων.

Υπό την πίεση των κινητοποιήσεων και της διεθνούς κατακραυγής, η κυβέρνηση υποχρεώθηκε τον Ιούνιο να συγκαλέσει μια ειδική ομάδα που θα συζητούσε με τα συνδικάτα το ζήτημα του κατώτατου μισθού. Ο κατώτατος μισθός έχει οριστεί στα 40 δολ. το μήνα έπειτα από συμφωνία που υπογράφηκε μεταξύ της κυβέρνησης, των συνδικάτων και των εργοδοτών του κλάδου τον Αύγουστο του 2010. Οι εργοδότες απέρριψαν το αίτημα για αύξηση του κατώτατου μισθού στα 112 δολ. με το αιτιολογικό ότι μια τέτοια αύξηση είναι αδύνατη λόγω της παγκόσμιας

οικονομικής κρίσης και ότι οι ξένες εταιρίες αρνούνται να δώσουν παραπάνω χρήματα και απειλήσαν ότι αν αυξηθεί το εργατικό κόστος θα φύγουν σε άλλες χώρες με... χαμηλότερο κόστος!

Απέναντι στην αδιαφορία των αφεντικών, οι εργαζόμενοι απάντησαν με νέες απεργιακές κινητοποιήσεις και διαμήνυσαν μέσω των συνδικάτων ότι δεν πρόκειται να υποχωρήσουν αν δεν γίνει αύξηση του κατώτατου μισθού. Ουσιαστικά κήρυξαν απεργία διαρκείας. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν ξανά στα μέσα Σεπτεμβρίου και κατέβηκαν στον δρόμο εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι σε όλες τις πόλεις όπου υπάρχουν εγκαταστάσεις κλωστοϋφαντουργίας. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία ήταν σφοδρότατες και παρά την καταστολή, τους ξυλοδαρμούς, τους εκατοντάδες τραυματίες και τους 5 νεκρούς, οι απεργοί ήταν ανυποχώρητοι.

Η κυβέρνηση υποχρεώθηκε σε υποχώρηση και αποφάσισε την αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 76%, δηλαδή στα 68 δολάρια από τον Δεκέμβριο. Ωστόσο οι εργαζόμενοι από την πλευρά τους ανακοίνωσαν πως δεν πρόκειται να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις, αν δεν ικανοποιηθούν πλήρως τα αιτήματά τους για αύξηση του μισθού στα 112 δολ. και αναλογική αύξηση του μισθού των ειδικευμένων εργατών, κάτι που δεν προβλέπεται στις ανακοινώσεις της κυβέρνησης. Επίσης, οι εργαζόμενοι κατήγγειλαν ότι πολλοί διευθυντές, με την ανακοίνωση των αυξήσεων, αποφάσισαν τη μείωση των επιδομάτων σίτισης και μεταφοράς των εργαζομένων.

Πρακτική του εργατικού κινήματος στο Μπαγκλαντές είναι η καταστροφή και η πυρπόληση των εργοστασιακών εγκαταστάσεων. Η κατάληψη των χώρων εργασίας δεν

είναι στην πρακτική τους, παρά τους μεγάλους και πολλούς εργατικούς αγώνες και την πλούσια παράδοση του κινήματος. Επίσης ένα άλλο πρόβλημα του κινήματος είναι η έλλειψη αυτοοργάνωσης του κινήματος για την προστασία των απεργών εργατών απέναντι στην καταστολή της αστυνομίας και του κράτους, έλλειψη που την πληρώνουν ακριβά με πολλούς θανάτους και κακοποιήσεις. Και τέλος, το κίνημα πέρα από στενά μισθολογικά αιτήματα δεν έχει κατορθώσει να θέσει κανένα άλλο αίτημα. Η όλη κατάσταση του κινήματος είναι αποτέλεσμα της έλλειψης πολιτικοποίησης των μαζών, που βρίσκεται σε πολύ καθυστερημένο στάδιο.

Αιτία του προβλήματος είναι η έλλειψη εργατικών οργανώσεων που να παίζουν έναν ουσιαστικό ρόλο μέσα στο κίνημα. Η πολιτική ζωή της χώρας καθορίζεται από τα δύο μεγάλα κόμματα του μπλοκ εξουσίας. Το κεντροαριστερό, όπως θεωρείται, Awami League (AL), βρίσκεται τώρα στην εξουσία επικεφαλής κυβερνητικού συνασπισμού κομμάτων και το συντηρητικό BNP είναι στην αντιπολίτευση. Τα δύο κόμματα εδώ και 20 χρόνια εναλλάσσονται στην εξουσία και έχουν διεξάγει μόνον 4 φορές εκλογές. Και τα δύο κόμματα κυβερνούν με τη βία και εφαρμόζουν συχνά την κατάσταση έκτακτης ανάγκης, όπως συμβαίνει και τώρα. Το AL προσπαθώντας να εξασφαλίσει τη νίκη του στις εκλογές του Ιανουαρίου χρησιμοποιεί την καταστολή της αστυνομίας, του στρατού αλλά και των δικαστηρίων απέναντι στους αντιπάλους τους, ενώ το BNP ανταπαντάει κηρύττοντας «γενική απεργία» και προχωρώντας σε τραμπουκισμούς, πυρπολήσεις κ.α.

Από την άλλη, το Κομμουνιστικό Κόμμα Μπαγκλαντές (Μαρξιστές - Λενινιστές), που έχει τροτσκιστικό προσανατολισμό (ενδεικτικό για τις δυνατότητες του τροτσκιστικού ρεύματος σήμερα), γνωρίζει γρήγορη ανάπτυξη, ριζώνοντας όλο και περισσότερο στο εργατικό και αγροτικό κίνημα.

ΣΥΡΙΑ

Στο δρόμο για τη «Γενεύη 2»

Ορίστηκε τελικά, μετά από πολλές αναβολές, για τις 22 Ιανουαρίου η «Γενεύη 2», η πολυδιαφημισμένη συνδιάσκεψη για την επίλυση του συριακού ζητήματος. Ο μόνος που σίγουρα δεν θα συμμετέχει σε αυτήν είναι ο ίδιος ο συριακός λαός, που τον Μάρτιο του 2011 εξεγέρθηκε ενάντια στη διαφθορά, την καταπίεση και την οικονομική και κοινωνική ασφυξία που πρέσβευε το καθεστώς Άσαντ. Συμφωνήθηκε επίσης, μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας, όσον αφορά την περίφημη απομάκρυνση του χημικού οπλοστασίου του Άσαντ - που παραλίγο να οδηγήσει σε διεθνή επέμβαση - ότι πρέπει να έχει ολοκληρωθεί μέχρι τα μέσα του 2014.

Το ζήτημα, βέβαια, είναι πώς διασφαλίζεται η πραγματοποίηση των συμφωνηθέντων. Για παράδειγμα, η μεταφορά των χημικών όπλων εν μέσω εμφυλίου είναι εξαιρετικά επικίνδυνη, ενώ δεν έχει βρεθεί ακόμα χώρα που να δέχεται να τα παραλάβει και να τα καταστρέψει στο έδαφός της, οπότε η συμφωνία σχεδόν σίγουρα θα μείνει στα χαρτιά. Ως προς τη Γενεύη 2, η Εθνική Συριακή Συμμαχία - ο συνασπισμός αντικαθεστωτικών οργανώσεων που αναγνωρίζουν οι ιμπεριαλιστές ως νηφάλιο συνολικό, παρότι δεν συγκεντρώνει την πλειοψηφία των οργανώσεων και σπαράσσεται από εσωτερικές διαμάχες, ενώ και η ηγεσία του βρίσκεται εκτός χώρας - δήλωσε τελικά

ότι θα συμμετάσχει στη συνδιάσκεψη, μετά τις παλινωδίες και τους διάφορους όρους που έθετε. Εξακολουθεί, βέβαια, να επιμένει στην προϋπόθεση της μη συμμετοχής του Άσαντ στην όποια μεταβατική διαδικασία αποφασιστεί - είναι αμφίβολο, ωστόσο, το αν θα συνεχίσει να κρατά την ίδια στάση για πολύ, με δεδομένες τις συγκρούσεις που μαίνονται στο εσωτερικό της, τη διαρκή απόσχιση οργανώσεων από τους κόλπους της, την επικράτηση των φανατικών τζιχαντιστών σε όλο και περισσότερες περιοχές, αλλά και την αναμφισβήτητη επικράτηση των καθεστωτικών δυνάμεων σχεδόν σε όλο το βόρειο τμήμα και σε κομβικές περιοχές για τον έλεγχο των συγκοινωνιών και της μεταφοράς εξοπλισμών.

Νέες παράμετροι

Το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα διεξαχθεί η Γενεύη 2 ορίζεται από παραμέτρους που ελάχιστα έχουν να κάνουν με την τεράστια ανθρωπιστική κρίση που πλήττει τη χώρα, τους χιλιάδες νεκρούς, τα 2,2 εκατομμύρια πρόσφυγες στις γειτονικές χώρες - οι μισοί από τους οποίους είναι παιδιά - τα άλλα 4 εκατομμύρια εσωτερικούς πρόσφυγες και την ανυπολόγιστη καταστροφή. Αμελητέος, σε αυτή τη φάση, φαίνεται να είναι και ο ρόλος των επιτροπών βάσης που δημιουργήθηκαν με το ξέσπασμα της εξέγερσης και εξακολουθούν να αγωνίζονται. Αυτές δεν

εκπροσωπούνται ούτε από τις ισλαμικές οργανώσεις (ακραίες και μη), που έχουν πάρει παντού τον έλεγχο, χρηματοδοτούμενες πλουσιοπάροχα και

εξοπλιζόμενες από τους ιμπεριαλιστές και τους συμμάχους τους (Σ. Αραβία, Τουρκία, Αίγυπτο, Κατάρ), ούτε από τις δήθεν «κοσμικές» οργανώσεις, που χρηματοδοτούνται από τις ίδιες ελίτ που θησαύριζαν στο καθεστώς Άσαντ και προσπαθούν τώρα να ελέγξουν τις εξελίξεις μέσα από την Εθνική Συριακή Συμμαχία.

Καθοριστικό ρόλο φαίνεται ότι θα παίξει η αλλαγή πλεύσης του Ομπάμα σε σχέση με το Ιράν και οι νέες ισορροπίες που προσπαθεί να δημιουργήσει στην περιοχή, αντιλαμβανόμενος το αδιέξοδο των προηγούμενων χειρισμών των ΗΠΑ. Η εξάμηνη συμφωνία στην οποία κατέληξε με τη νέα μετριπαθέστερη ιρανική ηγεσία για υποχώρησης στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν με αντάλλαγμα τη μερική άρση του διεθνούς εμπάργκο εναντίον του, ανοίγει την πόρτα για ευρύτερες ανακατατάξεις των συμμαχιών στην περιοχή, που μπορεί να περιλαμβάνουν και τη Συρία. Έτσι οι ΗΠΑ δεν αντιδρούν αρνητικά - τουλάχιστον δεν το αποκλείουν - στο ενδεχόμενο συμμετοχής και του Ιράν στη Γενεύη 2, πράγμα που μπορεί να δώσει νέα τροπή στο Συριακό αλλά και στη σύγκρουση σιτών (Ιράν, Χεζμπολάχ κ.λπ.) - σουνιτών (Σ. Αραβία, Τουρκία, Αδελφοί Μουσουλμάνοι στην Αίγυπτο κ.λπ.). Δεν είναι τυχαία η παγερή αντίδρα-

ση της Σ. Αραβίας ως προς την αμερικανο-ιρανική συμφωνία, ούτε η άρνηση κάθε συζήτησης για συμμετοχή του Ιράν στις συζητήσεις της Γενεύης. Καθόλου περίεργη, αν και άτσαλη, δεν ήταν και η αντίδραση του άλλου μεγάλου θιγμένου από τις εξελίξεις, του Νετανιάχου, που μίλησε για «ιστορικό λάθος» και «κακή» συμφωνία του Ομπάμα, καθώς βλέπει τους άσπονδους εχθρούς του Ισραήλ, με πρώτο και πιο επικίνδυνο το Ιράν, να αναβαθμίζουν τον ρόλο τους στην περιοχή και μάλιστα με τις ευλογίες των ΗΠΑ.

Όποια κι αν είναι τα αποτελέσματα της συνδιάσκεψης στη Γενεύη δεν πρόκειται να ξεφύγουν από το γνωστό στόχο της εξυπηρέτησης των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και των κατά περίπτωση συμμάχων τους στην περιοχή. Το ξαναμοίρασμα της τράπουλας μόνο σε νέες ισορροπίες τρόμου μπορεί να οδηγήσει και σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα ούτε των Σύριων, ούτε κανενός άλλου λαού της περιοχής. Άλλωστε η Εθνική Συριακή Συμμαχία, που διαπραγματεύεται στο όνομα του συριακού λαού, ιμπεριαλιστικό κατασκεύασμα είναι και πολύ λίγη σχέση έχει με αυτόν. Ωστόσο, όσο κι αν η κατάσταση προβάλλει τραγική, με τους μισθοφόρους, τους φανατικούς ισλαμιστές και τον στρατό του Άσαντ να σκορπούν τον τρόμο, το θάνατο και την καταστροφή, οι Σύριοι και οι λαοί που δημιούργησαν την αραβική άνοιξη δεν έχουν πει την τελευταία τους κουβέντα και το αποδεικνύουν συνεχώς, μέσα από τις συνεχιζόμενες προσπάθειές τους να οργανωθούν με βάση τα πραγματικά τους συμφέροντα και μέσα από τις νέες εξεγέρσεις τους.

Αφιέρωμα για την
ιστορία του ελληνικού
εργατικού κινήματος
(η' μέρος)

Μάχες του εργατικού κινήματος τις δεκαετίες του '80 και '90

Στη συνέχεια του αφιερώματός μας, προσπαθούμε να δώσουμε μια βασική εικόνα των αγώνων και της κατάστασης του εργατικού κινήματος τις δεκαετίες του '80 και '90 και ως τις μέρες μας.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Τις δεκαετίες του '80 και '90 το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα υποχώρησε, συνοπτικά για τους εξής λόγους:

(α) Το εργοστασιακό και γενικότερα εργατικό κίνημα των πρώτων χρόνων της μεταπολίτευσης εξάντλησαν τις δυνατότητές τους.

(β) Οι κατακτήσεις που κερδήθηκαν οδήγησαν ένα κομμάτι των εργαζομένων να επαναπαυθεί ή να τηρεί μια στάση αναμονής (τη δεκαετία του '80 υπήρχε και ο φόβος επιστροφής της Δεξιάς). Τότε εμφανίζεται και το στρώμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

(γ) Η άκρα αριστερά υποχώρησε σημαντικά (πολλές οργανώσεις διαλύθηκαν). Η πολιτική ταξικής συνεργασίας των ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. στρεφόταν σχεδόν αποκλειστικά στο κοινοβούλιο και στις συμμαχίες με τα αστικά κόμματα.

(δ) Η οικονομική κρίση, με αφετηρία το 1973, χτύπησε την ελληνική οικονομία οδηγώντας την εργατική τάξη σε άμυνα. Τα μεγάλα εργοστάσια έγιναν «προβληματικές»

υπήρχαν περίπου 500.000 μετανάστες, μόλις οι 7.000 με άδεια εργασίας.]

(ε) Ο νεοφιλελευθερισμός (ιδιαιτέρα μετά το 1990) χτύπησε σφοδρά το εργατικό κίνημα, τόσο σε επίπεδο κατακτήσεων όσο και σε ιδεολογικό επίπεδο, με τα συνδικάτα και τα κόμματα που αναφέρονταν στην εργατική τάξη να μην μπορούν να συγκροτήσουν αξιόπιστη εναλλακτική. Ο νεοφιλελευθερισμός ατομικοποίησε τους εργαζόμενους και υπονόησε τις παραδόσεις του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος.

(στ) Το παγκόσμιο κύμα αγώνων του «Μάη του 1968» εξαντλήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '70, επηρεάζοντας τα κινήματα διεθνώς. Το 1989-91, η κατάρρευση του σταλινισμού έσπειρε σύγχυση στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος, διέσυρε τη σοσιαλιστική εναλλακτική, επιτρέποντας στην αστική τάξη να μιλήσει για «τέλος της ιστορίας» και οριστικό θρίαμβο του καπιταλισμού, αλλάζοντας σε μεγάλο βαθμό τον παγκόσμιο ταξικό συσχετισμό.

θα ακολουθούσε η ανατριχιαστική δολοφονία του 15χρονου Μ. Καλτεζά από τα ΜΑΤ.

Το ΠΑΣΟΚ, προκειμένου ν' αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση, ανακοίνωσε τον Οκτώβριο του 1985 το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» (με υπουργό Οικονομικών τον Κ. Σημίτη και εμπνευστές τους Γκαργκάνο και Σπράο), που προέβλεπε 15% υποτίμηση της δραχμής (εκτινάσσοντας κι άλλο τις τιμές), αλλαγή υπολογισμού της ΑΤΑ (ουσιαστική κατάργησή της, με τον πληθωρισμό να «τρέχει» με διψήφια νούμερα, ως και 25% ετησίως), περαιτέρω κλεισιμο-«εξυγιάνσεις» κ.λπ. των «προβληματικών». Το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» εγκαθίδρυε **μια μόνη πολιτική λιτότητας**.

Για πρώτη φορά έλαβαν χώρα μαζικές, πανελλαδικές κινητοποιήσεις ενάντια στη «σοσιαλιστική» κυβέρνηση, με τη ΓΣΕΕ και τα Εργατικά Κέντρα μάλιστα υπό τον έλεγχο της ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ) και δευτερευόντως της ΕΣΑΚ (ΚΚΕ). Στις 21 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε απεργία το ΕΚ Θ/νίκης. Στις 22 Οκτώβρη νέκρωσε ο Πειραιάς από την απεργία του ΕΚ και των εργαζόμενων της ΕΥΔΑΠ. Δύο μέρες αργότερα, πανελλαδική απεργία των εργαζομένων σε ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΛΤΑ, των βιομηχανικών εργατών και των ΕΚ Θήβας και Κέρκυρας, ενώ απήργησαν την ίδια μέρα και την προηγούμενη οι καθηγητές στα ιδιωτικά σχολεία. Έτσι, στη βδομάδα 21-27 Οκτώβρη **ουσιαστικά παρέλυσε όλη η παραγωγή**. Τα ΕΚ και οι Ομοσπονδίες ανακοίνωναν νέες κινητοποιήσεις για την επόμενη εβδομάδα.

Προκλήθηκε **ρήξη στο συνδικαλιστικό κίνημα**, με διάσπαση της ΠΑΣΚΕ (διαγραφές στελεχών από τα προεδρεία των ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, ΟΜΕ-ΟΤΕ, ΟΒΕΣ και μελών της διοίκησης της ΓΣΕΕ) και ρήξη μεταξύ ΠΑΣΚΕ και ΕΣΑΚ, με την τελευταία ν' αναγκάζεται να διαφοροποιηθεί. Στη ΓΣΕΕ διαμορφώθηκε πλειοψηφία των «26» (ΕΣΑΚ, ΑΕΜ (ΚΚΕ εσ.), διεγραμμένοι ΠΑΣΟΚ) που ήταν αντίθετη στα μέτρα και μια μειοψηφία των 17 (υπό τον Ραφτόπουλο της ΠΑΣΚΕ) που ήταν υπέρ. Η πλειοψηφία συγκάλεσε ολομέλεια και κήρυξε τον Ραφτόπουλο έκπτωτο. Το ΠΑΣΟΚ παρενέβη με άμεσο πραξικόπημα της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης στις 22 Νοέμβρη, κηρύσσοντας νόμιμο τον Ραφτόπουλο και ακυρώνοντας τις ενέργειες των «26».

Η ΓΣΕΕ είχε στο μεταξύ κηρύξει γενική πανελλαδική απεργία στις 14 Νοέμβρη. Χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν από το κτήριο της ΓΣΕΕ ως τη Βουλή. Ωστόσο, **οι «26» παράτησαν κυριολεκτικά τόσο τη μάχη για τη ΓΣΕΕ όσο και**

τις κινητοποιήσεις. Δεν προγραμματίστηκε καμία απεργιακή κινητοποίηση ως συνέχεια, με πρόσχημα τη δολοφονία του Καλτεζά και την «αποφυγή της προβοκάτσιας!». Το μόνο που επιθυμούσαν το ΚΚΕ και το ΚΚΕ εσ. ήταν να ωφεληθούν απ' τη διάσπαση της ΠΑΣΚΕ. Ένα μεγάλο διάστημα πέρασε ανεκμετάλλευτο (η ΑΔΕΔΥ και οι οικοδόμοι απήργησαν χωρίς τη ΓΣΕΕ στις 28 Νοέμβρη) και η εργατική τάξη, ελλείψει άλλων οργάνων και εναλλακτικής ηγεσίας, αναγκάστηκε να τηρεί στάση αναμονής. Στη ΓΣΕΕ, **οι «26» αποδέχτηκαν το δικαστικό πραξικόπημα**, υπαναχώρησαν και παρακαλούσαν τον Ραφτόπουλο να συγκαλέσει αυτός την Εκτελεστική... Τελικά, στις 5 Δεκέμβρη διορίστηκε νέα διοίκηση της ΓΣΕΕ από την κυβέρνηση.

Αρχές της δεκαετίας του '90. Η απεργία της ΕΑΣ.

Μετά από την άθλια συγκυβέρνηση Τζανετάκη (ΝΔ-ΚΚΕ-ΕΑΡ) το 1989, αποτέλεσμα της πολιτικής ταξικής συνεργασίας των δύο ΚΚΕ, και την μετέπειτα εξίσου άθλια «Οικουμενική» του ίδιου έτους υπό τον Ξ. Ζολώτα, η ΝΔ του Κ. Μητσotάκη ήρθε στην εξουσία το 1990 και επιχείρησε να εφαρμόσει έναν **καθαρστικό νεοφιλελευθερισμό**. Αφού έχασε τη μάχη με το μαθητικό-εκπαιδευτικό κίνημα στα τέλη του 1990-αρχές 1991 (κατά τη διάρκεια του κινήματος δολοφονήθηκε ο αγωνιστής καθηγητής Ν. Τεμπονέρας σε σχολείο της Πάτρας από τον ΟΝΝΕΔίτη Καλαμπόκα), έριξε το βάρος στις ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων επιχειρήσεων.

Η μεγάλη μάχη ξέσπασε με αφορμή την ιδιωτικοποίηση της ΕΑΣ (Επιχείρηση Αστικών Συγκοινωνιών) το 1992. Ο στόχος ήταν, παράλληλα με απολύσεις χιλιάδων εργαζομένων, να ιδιωτικοποιηθούν οι συγκοινωνίες μέσω των ΣΕΠ (Συγκοινωνιακές Επιχειρήσεις). Παράλληλα η κυβέρνηση ετοιμάζε νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο (αυξήσεις εισφορών, όριο ηλικίας τα 65, κατάργηση 35ετίας, μειώσεις συντάξεων για τους νέους ασφαλισμένους). Έπειτα θα ακολουθούσαν οι ιδιωτικοποιήσεις μέρους των ΔΕΗ, ΟΤΕ, ναυπηγείων κ.α.

Οι εργαζόμενοι στην ΕΑΣ είχαν συγκρουστεί και το προηγούμενο έτος με την κυβέρνηση Μητσotάκη, κερδίζοντας μάλιστα κάποιες αυξήσεις, και αυτός ήταν ένας επιπλέον λόγος που η κυβέρνηση ήθελε να τους χτυπήσει. Τον Ιούλιο του 1992, ανακοίνωσε 1.200 απολύσεις στην ΕΑΣ. Στα τέλη του μήνα, σε συνέλευση των εργαζομένων, **αποφασίστηκε απεργία διαρκείας και ξεκίνησαν περιφρουρήσεις των αμαξοστασίων**. Τα ΜΑΤ

επιτέθηκαν στους απεργούς και κατέλαβαν αμαξοστάσια στις 2 Αυγούστου τη νύχτα (συνεπικουρούμενα από φαντάρους!), ενώ η ιδιωτικοποίηση ψηφίστηκε στη Βουλή στις 7 Αυγούστου. Στις 18 Αυγούστου, οι απεργιοί συγκρούστηκαν με την αστυνομία προκειμένου να μην κυκλοφορήσουν στρατιωτικά οχήματα (είχαν στο μεταξυ κυκλοφορήσει 200 λεωφορεία). Στις 20 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε διαδήλωση, οργανωμένη από την (ελεγχόμενη απ' τους γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ) «παναττική επιτροπή συμπαραστάσης», με συμμετοχή 150.000 κόσμου. Την επομένη δόθηκε μεγάλη μάχη στο Βοτανικό, για να μην κυκλοφορήσουν λεωφορεία, με οδομαχίες απεργών-ΜΑΤ (ΓΣΕΕ και συνδικαλιστές της ΕΑΣ έκαναν λόγο για προβοκάτορες!). Οι απεργιοί είχαν σ' όλη τη διάρκεια του αγώνα βίαιες αντιδράσεις (ξυλοδαρμοί ασφαλιτών, σπάσιμο λεωφορείων κ.α.). Στις 28 Αυγούστου διαδήλωση 10.000 απεργών και συμπαραστατών από το Ελληνικό ως τη ΓΑΔΑ, όπου βρίσκονταν κρατούμενοι 5 απεργιοί (είχαν συλληφθεί σε έφοδο των ΜΑΤ στο αμαξοστάσιο του Ελληνικού, μεταξύ αυτών και ο πρόεδρος του σωματίου), πέτυχε την απελευθέρωση των συλληφθέντων.

Στις 12 Σεπτεμβρη, οι απεργιοί μετέβησαν στη Θεσσαλονίκη για να διαδηλώσουν επ' ευκαιρίας της ομιλίας του Μητσotάκη στα εγκαίνια της ΔΕΘ. Η κυβέρνηση απαγόρευσε τη διαδήλωση και το ΕΚ Θεσσαλονίκης την ακύρωσε. Οι εργαζόμενοι ταλαντεύθηκαν και τελικά επέστρεψαν στην Αθήνα, ωστόσο στην αστυνομοκρατούμενη πόλη **η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία οργανώσεων της άκρας αριστεράς**. Τελικά και το ΕΚ αναγκάστηκε, τρεις μέρες μετά, να καλέσει σε διαδήλωση, στην οποία συμμετείχαν πολλές χιλιάδες. Έτσι **καθιερώθηκε η ετήσια διαδήλωση στη ΔΕΘ**. Οι διώξεις και φυλακίσεις των εργαζομένων συνεχίζονταν, όμως αυτοί, παρότι απολυμένοι, δεν σταμάτησαν να αντιδρούν. Έτσι π.χ. τον Φλεβάρη του 1993 συνελήφθησαν τρεις οδηγοί της ΕΑΣ, γιατί είχαν σπάσει τα παρμπρίζ δύο λεωφορείων.

Η αδυναμία της ΝΔ ν' αντιμετωπίσει το εργατικό κίνημα (απεργίες για το ασφαλιστικό, κινητοποιήσεις σε εργοστάσια-μεταλλεία που έκλειναν κ.α.) δημιούργησε μεγάλα προβλήματα στο εσωτερικό της, οδηγώντας σε πτώση της κυβέρνησης. Στις εκλογές του Σεπτεμβρη 1993, προέκυψε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που αναγκάστηκε να διαλύσει τις ΣΕΠ και να επαναφέρει την ΕΑΣ (μετονομάστηκε σε ΟΑΣΑ) στο Δημόσιο.

επιχειρήσεις, προχώρησαν σε απολύσεις και τα περισσότερα τελικά έκλεισαν, παρά την «κοινωνικοποίηση των ζημιών» που επιχειρήθηκε. Η σύνθεση του ΑΕΠ άλλαξε διαρκώς προς όφελος του τριτογενούς τομέα (κυρίως μη παραγωγικών μικρών επιχειρήσεων), κάτι που αδυνατίζε τις μεγάλες εστίες δυναμικής εργατικής αντίστασης και κατακερματίζε την εργατική τάξη, ειδικά τους νέους. [Η συμμετοχή των υπηρεσιών στο ΑΕΠ αυξήθηκε από 52% το 1972 σε 59% το 1980 και 67% το 1995, ενώ της μεταποίησης/μεταλλείων έπεσε από 20,4% σε 19,4% και 15,6% τα ίδια έτη. Αντίστοιχα κινήθηκε η απασχόληση σ' αυτούς τους τομείς.] Προς την ίδια κατεύθυνση δρούσε η ολοένα αυξανόμενη ανεργία (2,5% το 1975, 9,5% το 1985, πάνω από 10% στις αρχές της δεκαετίας του '90) και η εισαγωγή (αργότερα) «ελαστικών» σχέσεων εργασίας, αλλά και η εκτεταμένη (ειδικά μετά το 1990) χρήση μεταναστών εργατών χωρίς δικαιώματα, αποκομμένων από το εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα. [Το 1993

Η δεκαετία του '80.

Η μάχη για το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα».

Το ΠΑΣΟΚ, που ήρθε στην εξουσία το 1981, αναγκάστηκε αρχικά να επισημοποιήσει και να επεκτείνει τις κατακτήσεις των εργατικών αγώνων της προηγούμενης δεκαετίας (αυξήσεις, Αυτόματη Τιμηριθμική Αναπροσαρμογή, προστασία συνδικαλισμού κ.ο.κ.). Παράλληλα βέβαια, ο πληθωρισμός κατέρωγε το εισόδημα των εργαζομένων, ενώ ξεσπούσαν διάφοροι μικροί αγώνες, κυρίως σε εργοστάσια που έκλειναν ή απέλυαν.

Το ΠΑΣΟΚ γρήγορα κατέφυγε στην καταστολή των αγώνων, με σημείο καμπής την επίσκεψη του γάλλου φασίστα Λεπέν το Δεκέμβρη του 1984 (200 συλλήψεις, ειςβολές και περικυκλώσεις γραφείων της άκρας αριστεράς, απαγόρευση συγκεντρώσεων). Είχαν προηγηθεί επιθέσεις των ΜΑΤ σε απεργούς σε εργοστάσια, κυρίως της Θ/νίκης (ΕΒΚΟ, Μόμπιλ, Φλοκοντάν κ.α.). Το Νοέμβρη του 1985, μετά τη διαδήλωση του Πολυτεχνείου,

Δεκεμβριανά 1944

Ο Δεκέμβρης του 1944 έχει σημαδέψει το ελληνικό εργατικό και επαναστατικό κίνημα: αφενός λόγω της ένοπλης αναμέτρησης του αθηναϊκού προλεταριάτου με τον βρετανικό ιμπεριαλισμό και την ελληνική αστική τάξη, αφετέρου γιατί αποτελεί μια απο τις μεγαλύτερες προδοσίες του ΚΚΕ και του σταλινισμού, που θα οδηγήσουν σε μια τραγική ήττα.

Από την 6η Ολομέλεια του 1934, υπό τη διορισμένη ηγεσία Ζαχαριάδη, το ΚΚΕ εγκαταλείπει τη σοσιαλιστική για την «αστικοδημοκρατική επανάσταση», εφαρμόζοντας την πολιτική των «σταδίων» και των «Λαϊκών Μετώπων». Το 1936, το ΚΚΕ (έχοντας με το σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη συμμαχήσει με τους Φιλελεύθερους, στην πραγματικότητα έχοντας υποταχθεί σ' αυτούς) οδηγείται στην προδοσία της εξέγερσης του Μάη στη Θεσσαλονίκη, ανοίγοντας το δρόμο στη δικτατορία του Μεταξά.

Τον Οκτώβριο του 1944, ο Κόκκινος Στρατός είχε συντρίψει τις γερμανικές δυνάμεις στα Βαλκάνια και προέλασε μέχρι τα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, αλλά σταμάτησε εκεί: ο Στάλιν είχε συμφωνήσει στη Γιάλτα με τον Τσόρτσιλ, η Ελλάδα να παραμείνει στη σφαίρα επιρροής του βρετανικού ιμπεριαλισμού. Το ΚΚΕ, παρά την καθολική ηγεμονία του στο τεράστιο λαϊκό κίνημα της Αντίστασης, με τις προδοτικές συμφωνίες σε Λίβανο και Καζέρτα είχε αναγνωρίσει την αστική κυβέρνηση του Καΐρου και συμμετέχει με 4 υπουργούς σε «κυβέρνηση εθνικής ενότητας». Πάνω απ' όλα, επέτρεψε την ανενόχλητη κατάληψη των κέντρων της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης

από τα βρετανικά στρατεύματα υπό τον στρατηγό Σκόμπι. Υποταγμένο στο στρατηγικό προσανατολισμό της «αστικοδημοκρατικής επανάστασης», το ΚΚΕ παρόπλισε πολιτικά τις μάζες, σπρώχνοντάς τις να καλωσόριζον τους «μεγάλους απελευθερωτές» και «συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα», όταν τα βρετανικά στρατεύματα αποβιβάζονταν στον Πειραιά. Αντίθετα, οι διαταγές του Τσόρτσιλ στο Σκόμπι ήταν σαφείς, να καταπνίξει ανελέητα το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Την 1η Δεκεμβρίου, ο Σκόμπι διέταξε – όπως ήταν αναμενόμενο – τη διάλυση του ΕΛΑΣ σε 10 μέρες. Ως απάντηση, το ΚΚΕ οργάνωσε στις 3 Δεκεμβρίου πανελλαδική απεργία και συλλαλητήριο στο Σύνταγμα, σε μια επίδειξη δύναμης που θεωρούσε πως θα υποχρέωνε τους Βρετανούς σε διαπραγματεύσεις. Οι προλεταριακές και λαϊκές μάζες ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό, όμως οι Βρετανοί και η ντόπια αντίδραση έπνιξαν στο αίμα τη διαδήλωση, κάτω από το αδιάφορο βλέμμα του σοβιετικού στρατιωτικού ακολούθου Ποπόφ, από τον εξώστη του ξενοδοχείου «Μεγάλη Βρετανία».

Στις μάχες που πυροδότησε η σφαγή, πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξαν οι εφεδρείες του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ, ενώ οι επίλεκτες δυνάμεις του ΕΛΑΣ δεν πήραν μέρος: ο κύριος όγκος τους στάλθηκε στην Ήπειρο για να εκκαθαρίσει τα υπολείμματα του ΕΔΕΣ του Ζέρβα. Οι δυνάμεις του Καπετάν Γιώτη (Χ. Φλωράκης) δεν μπόηκαν ποτέ στο κέντρο της Αθήνας, παραμένοντας στα προάστια, ενώ τα αντάρτικα σώματα της Πελοποννήσου, της Θεσσαλίας και της Μακεδονίας μάταια περίμεναν εντολή να μεταβούν

στην Αθήνα. Παρόλα αυτά, είναι αξιοθαύμαστο το πως οι νεαροί αντάρτες τις δύο πρώτες βδομάδες του Δεκέμβρη έφεραν σε δύσκολη θέση τα εμπειροπόλεμα βρετανικά στρατιωτικά σώματα. Αλλά ακόμα και τότε, ορίζοντας των σταλινικών ήταν μόνο μια «έντιμη ειρήνη».

Στα τέλη Δεκέμβρη, μετά από ισοπεδωτικούς βομβαρδισμούς των λαϊκών συνοικιών, ο ΕΛΑΣ, στερημένος από ενισχύσεις και πολεμοφόδια λύγισε και το φάσμα της αντεπανάστασης άρχισε ν' απλώνεται στην Αθήνα. Στο μεταξύ, οι συμμορίες της ΟΠΛΑ (Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκού Αγώνα) δεν σταμάτησαν μέχρι την τελευταία στιγμή τις εκκαθαρίσεις σε βάρος οποιουδήποτε διαφωνούσε με την προδοτική σταλινική πολιτική – και βέβαια εναντίον των τροτσκιστών, δολοφονώντας δεκάδες απ' αυτούς.

Οι πρώτες μέρες του Γενάρη βρίσκουν τον ΕΛΑΣ ηττημένο και τον Άρη Βελουχιώτη μάταια να προσπαθεί να πείσει τους καπετάνιους ν' αναλάβουν αγώνα σε άλλη κατεύθυνση, κόντρα στη γραμμή της ηγεσίας. Ο σταλινικός εκφυλισμός του ΚΚΕ δεν έδινε περιθώρια για μια ανεξάρτητη σκέψη και δράση της πρωτοπορίας, πόσο μάλλον την τελευταία στιγμή και κάτω απ' την ταφόπλακα του «αστικοδημοκρατικού χα-

ρακτήρα της επανάστασης». Λίγο μετά, οι σταλινικοί ολοκλήρωσαν την προδοσία με την κατάρπυση συμφωνία της Βάρκιζας.

Οι σταλινικοί, όταν αναφέρονται στα τραγικά εκείνα γεγονότα, προβάλλουν τη δικαιολογία του «δυσμενούς συσχετισμού» απέναντι στον «πανίσχυρο βρετανικό ιμπεριαλισμό». Δεν μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερο ψέμα και πιο βλακώδης ισχυρισμός. Το 1944-45, ο στρατιωτικός συσχετισμός ήταν καλύτερος παρά ποτέ για το εργατικό/επαναστατικό κίνημα. Ο Κόκκινος Στρατός προέλανε ακάθεκτος σε όλα τα μέτωπα, η γιουγκοσλαβική επανάσταση βιάζετο προς τη νίκη και ο Ενβέρ Χότζα στην Αλβανία κατέλαβε την εξουσία παρά τις βρετανικές απειλές, ενώ οι δυνάμεις του ούτε κατά διάνοια συγκρίνονταν με του ΕΛΑΣ.

Το ΚΚΕ μπορούσε να καταλάβει την εξουσία, αν βασιζόταν στη δυναμική του τεράστιου κινήματος όπου ηγούνταν. Όμως οι δειλοί και ανίκανοι ηγέτες του εφαρμόσαν κατά γράμμα την πολιτική της σταλινικής γραφειοκρατίας, που έτρεμε το ενδεχόμενο ενός συνδυασμού επαναστατικών νικών σε Γιουγκοσλαβία, Ιταλία, Γαλλία και Ελλάδα, γιατί θα κλονιζόταν η εξουσία που είχε σφετεριστεί από το σοβιετικό προλεταριάτο.

■ Βασίλης Ζ.

95 χρόνια από το ξέσπασμα της γερμανικής επανάστασης

Όταν οι ιμπεριαλιστές το 1914 οδηγήσαν τις εργατικές μάζες στο σφαγείο του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, η πλειοψηφία των παρατηρητών θα προέβλεπε το τέλος της καπιταλιστικής εξουσίας στην Ευρώπη των μαζικών Σοσιαλδημοκρατικών Κομμάτων. Όμως οι σοσιαλδημοκράτες ηγέτες στοιχίστηκαν πίσω από τις αστικές τους τάξεις, άλλος για την «υπεράσπιση του πολιτισμού και της δημοκρατίας από τους πρώτους στρατοκράτες» και άλλος ενάντια στην «τσαρική αντίδραση».

Μπορεί να προσέφεραν δώρο ανεκτίμητης αξίας στους αστούς, όμως ήταν αδύνατο να ανακόψουν τον χείμαρρο της επανάστασης, όπως τον διαμόρφωναν οι εκρηκτικές αντιφάσεις του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού. Τα φράγματα έσπασε η Μεγάλη Οκτωβριανή Σοσιαλιστική Επανάσταση. Η σειρά της κοιτίδας του εργατικού κινήματος Γερμανίας ερχόταν: εφτάμισι εκατομμύρια νεκροί, τραυματίες και αιχμάλωτοι, η πείνα και η φυματίωση θέριζαν, η βιομηχανία και η γεωργία κατεστραμμένες και μια δράκα βιομηχάνων πολέμου και τραπεζιτών να θησαυρίζει. Η επαναστατική έκρηξη ξέσπασε τον Νοέμβριο του 1918. Είχε προηγηθεί απεργία στη στρατιωτική βιομηχανία με το ξέσπασμα της Φεβρουαριανής Επανάστασης στη Ρωσία, ενώ το καλοκαίρι του 1917 γίνονταν ανταρσίες στον στόλο. Οι πολιτικές μετατοπίσεις εκφράστηκαν με την ίδρυση του Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (Α.Σ.Κ.), κεντρικής διάσπασης του Σ.Κ. Μέσα στο Α.Σ.Κ. δραστηριοποιούνταν ως τάση ο Σπάρτακος, η κομ-

μουνιστική πτέρυγα των Καρλ Λήμπκνεχτ και Ρόζα Λούξεμπουργκ. Τον Δεκέμβριο του 1917 συναδελφώνονται οι στρατιώτες στο γερμανορωσικό μέτωπο, ενώ τον Γενάρη του 1918 ξεσπά απεργιακό κύμα, με πάνω από ένα εκατομμύριο απεργούς, για δημοκρατικές ελευθερίες, ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις και αλληλεγγύη στη Ρωσία.

Από τον Αύγουστο του 1918 η κατάσταση εκτραχύνεται, καθώς η ήττα στον πόλεμο είναι προ των πυλών. Οι προσπάθειες για αναχαίτιση της επανάστασης έχουν ήδη αρχίσει. Το Σ.Κ. συμμετέχει στην κυβέρνηση. Στις 3 Νοέμβρη οι ναύτες στο Κίελο εξεγείρονται ενάντια σε μια απελπισμένη επιχείρηση του στόλου. Η ανταρσία πνίγηκε στο αίμα, αλλά η επιχείρηση ματαιώθηκε και η φλόγα της επανάστασης άναψε. Στις 9 Νοέμβρη εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες διαδήλωσαν ένοπλα στο Βερολίνο, απαιτώντας τερματισμό του πολέμου, εκδίωξη της μοναρχίας και ανθρώπινη ζωή. Σε πολλές πόλεις απελευθερώθηκαν πολιτικοί κρατούμενοι, συγκροτήθηκαν συμβούλια εργατών και στρατιωτών και καθαιρέθηκαν τοπικοί άρχοντες, όπως στη Βαυαρία, στη Σαξονία και αλλού.

Το Σ.Κ. κινήθηκε άμεσα ώστε να σώσει το αστικό καθεστώς. Απαίτησε την παραίτηση του Κάιζερ Γουλιέλμου και συγκρότησε κυβέρνηση συνεργασίας Σ.Κ.-Α.Σ.Κ., με πρωθυπουργό τον Έμπερτ, ηγέτη του Σ.Κ. Στη συνέλευση των Βερολινέζικων Συμβουλίων Εργατών-Στρατιωτών (Β.Σ.Ε.Σ.) στις 10 Νοέμβρη οι σοσιαλδημοκράτες, δημαγωγώντας, ανακήρυξαν την ανάληψη της εξου-

σίας από τα Συμβούλια και την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, χωρίς ποτέ να υλοποιηθούν οι αποφάσεις. Το Σ.Κ. σύναψε συμφωνία με τους βιομηχάνους για την καθιέρωση της 8ωρης εργασίας και άλλων κοινωνικών δικαιωμάτων, ενώ συνεργαζόταν με τον στρατάρχη Χίντεμπουργκ, που οργάνωνε τις ένοπλες αντεπαναστατικές μονάδες.

Στις 6 Δεκέμβρη, η κυβέρνηση ενέκρινε την παρέλαση αντεπαναστατικών μονάδων στο Βερολίνο. Όμως αναγκάστηκε να υπαχωρήσει, όταν με κάλεσμα του Σπάρτακου 150 χιλιάδες εργάτες διαδήλωσαν την αντίθεσή τους. Ακολούθησε το Παγγερμανικό Συνέδριο των Συμβουλίων στις 16-21 Δεκέμβρη, από το οποίο το Σ.Κ. απέσπασε απόφαση για μεταβίβαση της εξουσίας στη Συντακτική Εθνοσυνέλευση.

Στους ηγέτες του Σπάρτακου είχε γίνει πλέον φανερό ότι δεν μπορούσαν να δρουν ως φράξια στο Α.Σ.Κ. Στις 30 Δεκέμβρη έγινε το ιδρυτικό συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας (Κ.Κ.Γ.). Τέθηκε το καθήκον της περαιτέρω ανάπτυξης της επανάστασης, για την εργατική εξουσία. Εκτίμησαν όμως ότι έπρεπε να προηγηθεί μια περίοδος ανάπτυξης της μικρής ακόμα δύναμης του Κ.Κ. και όχι άμεσες επιθετικές ενέργειες.

Τα ένοπλα αντεπαναστατικά τμήματα των Freikorps άρχισαν να συγκεντρώνονται στο Βερολίνο. Η αφορμή δόθηκε στις 4 Γενάρη, όταν απολύθηκε ο διευθυντής της αστυνομίας Βερολίνου Αϊχγκορν (διορισμένος από το Β.Σ.Ε.Σ. και αγαπητός στους ερ-

γάτες). Η πρόκληση αποσκοπούσε να σπρώξει τους εργάτες σε πρόωγη επίθεση, για να δοθεί η ευκαιρία επέμβασης των Freikorps. Στην πρόκληση στίμπησαν και το Α.Σ.Κ. και το Κ.Κ.Γ. (παρά τις αντίθετες αποφάσεις του συνεδρίου), καλώντας σε ένοπλη διαδήλωση για την πτώση της κυβέρνησης και συγκρότηση επαναστατικής κυβέρνησης.

Στις 5 Γενάρη έγινε μεγαλειώδης διαδήλωση, στις 6 ξέσπασε στο Βερολίνο γενική απεργία με καθολική συμμετοχή και 500.000 διαδηλωτές, καταλήφθηκαν δημόσια κτήρια, στις 7-8 Γενάρη οι εργάτες κατέλαβαν τους σιδηροδρομικούς σταθμούς και τα γραφεία των Μ.Μ.Ε. Στην κρίσιμη στιγμή οι ηγέτες του Α.Σ.Κ. πρότειναν διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση, σπέρνοντας σύγχυση στους εργάτες. Η κυβέρνηση άρχισε την επίθεσή στις 8 Γενάρη. Η αντίσταση ήταν ηρωική αλλά χωρίς ενιαίο καθοδηγητικό κέντρο, καθώς το Κ.Κ. ήταν ακόμα αδύναμο. Εναντίον των εργατών και στρατιωτών χρησιμοποιήθηκαν τουφέκια και πυροβολικά. Οι κομμουνιστές τέθηκαν εκτός νόμου και καταδιώχθηκαν. Στις 13 Γενάρη η ηγεσία του Α.Σ.Κ. κήρυξε τη λήξη της απεργίας. Οι αντεπαναστάτες δολοφόνησαν τους Λήμπκνεχτ και Λούξεμπουργκ στις 15 Γενάρη. Στις 19 έγιναν οι εκλογές για τη Συντακτική Εθνοσυνέλευση, με ισχυρή πλειοψηφία των αστικών κομμάτων, με τα οποία σχημάτισε κυβέρνηση το Σ.Κ., αποσπώντας την εξουσία από τα Συμβούλια. Η προλεταριακή επανάσταση γνώρισε την ήττα. Θα αποδεικνυόταν όμως προσωρινή.

■ Κώστας Σηφάκης

Αίγυπτος

Κουβάρι η προσπάθεια σταθεροποίησης της χούντας

■ Κώστας Δικαίος

1. Η χούντα στην Αίγυπτο προσπαθεί να σταθεροποιηθεί εφαρμόζοντας βίαιη καταστολή και θεσμοθετώντας τη «νομιμοποίηση» καταπάτησης κάθε έννοιας δημοκρατίας.

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης (από τις 3 Ιουλίου, όταν ο στρατός ανέτρεψε τον Μόρσι), που μ' αυτή δικαιολογήθηκαν οι σφαγές των Αδελφών Μουσουλμάνων (ΑΜ), έχει αρθεί θεωρητικά. Επίσης, προχωράει από τη Συντακτική Συνέλευση (διορισμένη απ' την προσωρινή κυβέρνηση, που ελέγχει ο στρατός) το Νέο Σύνταγμα, που θα τεθεί σε δημοψήφισμα το Δεκέμβριο στο πλαίσιο της «πολιτικής μετάβασης» όπου έχει δεσμευθεί ο στρατός. Εξαγγέλεται μάλιστα ότι στις βουλευτικές εκλογές θα συμμετάσχει και η πολιτική πτέρυγα των ΑΜ (Κόμμα Ελευθερίας και Δικαιοσύνης), που «εξακολουθεί να είναι νόμιμη», όπως λέει ο διορισμένος υπουργός Εξωτερικών. Προεδρικές εκλογές θα διεξαχθούν μέσα στο καλοκαίρι. Αν όμως ο στρατός υπόσχεται «δημοκρατία», τα πράγματα πάνε ακριβώς αντίθετα!

Οι ΑΜ είναι παράνομοι και έχει διαταχθεί η κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων τους. Ο Μόρσι, μαζί με 14 ηγετικά στελέχη των ΑΜ (που κατήγγειλαν βασιανισμό), προσάγονται σε δίκη για «ηθική συνέργεια στη δολοφονία διαδηλωτών και συνωμοσία με τη Χαμάς». Η καταστολή των διαδηλώσεων των ΑΜ συνεχίζεται με την ίδια ένταση, με τα όπλα του στρατού, της αστυνομίας, των παρακρατικών.

Δεύτερον, καταστέλλεται ολόκληρη η πτέρυγα των αγωνιστών που πρωταγωνίστησαν στην εξέγερση του 2011, που έριξε τον Μουμπάρακ. Έχουν ήδη συλληφθεί από την αστυνομία ο Αλάα Αμπντέλ Φατάχ, εμβληματική μορφή της λαϊκής επανάστασης του 2011, και ο ηγέτης του Κινήματος Νεολαίας 6^{ης} Απρίλη, Αχμέντ Μάχερ. Κατηγορούνται ότι παραβίασαν το νέο νόμο της κυβέρνησης του στρατού, που ουσιαστικά απαγορεύει τις διαδηλώσεις! Οι κινητοποιήσεις που στρέφονται ενάντια στον στρατό αντιμετωπίζονται κι αυτές με τα όπλα, αφήνοντας νεκρούς και τραυματίες. Στις κινητοποιήσεις ενάντια στο

υποκριτικό «μνημείο πεσόντων» που έφτιαξε η κυβέρνηση στην Ταχρίρ (το πόρισμα για τις ευθύνες της καταστολής το 2011 έχει κουκουλωθεί), διαδηλωτές έβαψαν το μνημείο κόκκινο και έγραψαν συνθήματα ενάντια σε στρατό και ισλαμιστές.

Τρίτον, ο στρατός έχει ουσιαστικά αποκαταστήσει πλήρως τις δομές του κράτους του Μουμπάρακ. Τελευταία επανήλθε και ο στρατηγός Τοχάμι, που είχε αναλάβει να «ξεριζώσει» τη διαφθορά επί Μουμπάρακ και είχε παυθεί από τον Μόρσι. Τώρα επιστρέφει, με παρέμβαση των φίλων του αντιπροέδρου της κυβέρνησης και υπουργού Άμυνας, ισχυρού στρατηγού Αλ Σίσι, στη θέση της γενικής υπηρεσίας πληροφοριών (από τα πιο ισχυρά αξιώματα). Είναι υποστηρικτής της βίαιης καταστολής για την εξόντωση των εξεγερμένων, ήταν δεξί χέρι του Μουμπάρακ και θεματοφύλακας του διεφθαρμένου καθεστώτος που οδήγησε στην εξέγερση του 2011.

Τέταρτον, το νέο Σύνταγμα ακυρώνει τις ισλαμικές έμπνευσης προσθήκες (είχαν επικυρωθεί με δημοψήφισμα επί Μόρσι) αλλά ταυτόχρονα δίνει μεγάλες εξουσίες στο Ανώτατο Συμβούλιο Ενόπλων Δυνάμεων (θα μπορεί να ορίζει/αποπέμπει τον υπ. Άμυνας, που θα εκτίει θητεία 8 ετών!). Απαγορεύει την ίδρυση κομμάτων «με θρησκευτική βάση», μια απαγόρευση που ίσχυε στα 30 χρόνια της διακυβέρνησης Μουμπάρακ! Επιτρέπει τις δίκες πολιτών από στρατοδικεία, κλεισμένων των θυρών και χωρίς δικαίωμα άφεσης! Αλλάζει τον εκλογικό νόμο, δίνοντας τα 2/3 των εδρών σε μεμονωμένους υποψηφίους και το 1/3 στους εκπροσώπους κομμάτων, για ν' αντιμετωπίσει τα ψηλά ποσοστά των ισλαμιστών!

Ο στρατός προσπαθεί λοιπόν να νομιμοποιήσει τη χούντα, ταυτόχρονα καταστέλλοντας τις αντιστάσεις. Ωστόσο ολοένα απομονώνεται και περιθωριοποιείται. Χάνει την υποστήριξη που είχε (επειδή «εκδίωξε τους ισλαμιστές») σε τμήματα των μαζών. Διαδηλώσεις δεν γίνονται πια μόνο από οπαδούς του Μόρσι αλλά και από την αντιπολίτευση της νεολαίας, των

εργαζόμενων, των γυναικών που συγκρούονταν και θυσιάζονταν στην Ταχρίρ. Ενώ οι ΑΜ αντιστέκονται, παρά τα χτυπήματα, έχοντας πείρα στην παρανομία (από την ίδρυσή τους ακόμα στη δεκαετία του

'20). Τέλος, το άλλο ισλαμικό κόμμα (Αλ Νουρ), που στήριξε την κυβέρνηση και συμμετέχει μ' έναν μόνο αντιπρόσωπο στη Συντακτική Συνέλευση, αναμφισβήτητα δεν θα μπορέσει παρά να αντιπολιτευτεί την κυβέρνηση κάτω από την πίεση των οπαδών του. [Οι φανατικοί σαλαφιστές του Νουρ σχετίζονται με τη Σ. Αραβία, η οποία στηρίζει τη χούντα και έχει υποσχεθεί 5 δις δολ. οικονομικής βοήθειας.]

Ο συνδυασμός της έλλειψης δημοκρατικών ελευθεριών με την ανεργία και τη φτώχεια δεν αντιμετωπίζεται ούτε από τη χούντα (όπως και απ' τον Μόρσι), δημιουργώντας μια εκρηκτική κατάσταση που δύσκολα θα αντιμετωπιστεί μόνο από την καταστολή.

2. Η σύγκρουση του στρατού με τους ισλαμιστές έχει οδηγήσει σε αύξηση των επιθέσεων από φανατικές ομάδες ισλαμιστών, ιδιαίτερα στη χερσόνησο του Σινά, όπου αφήνουν δεκάδες νεκρούς στις τάξεις του στρατού. Το κλείσιμο των συνόρων με τη Γάζα και τη Χαμάς αυξάνει την αντιπαράθεση του στρατού με τις αντάρτικες ομάδες. Η αναστολή της βοήθειας των ΗΠΑ (1,5 δις δολάρια ετησίως) προς τον αιγυπτιακό στρατό, με πρόφαση την άρση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, το σταμάτημα της «ανάρμοστης» (sic!) καταστολής των διαδηλώσεων και την εύρεση τρόπου συνεργασίας με τους ΑΜ και τους ισλαμιστές, όπως ζήτησε ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στην Αίγυπτο, θορύβησε ακόμα και το Ισραήλ. Το τελευταίο φοβάται ότι πάγωμα της βοήθειας θα έχει επιπτώσεις στη φύλαξη των συνόρων και στο Σινά, με πιθανό αποτέλεσμα την εμφάνιση άλλου ένα σημείου αστάθειας για το Ισραήλ (ήδη εκτεθειμένο σε Συρία, Λίβανο).

3. Η Αίγυπτος, από πυλώνας περιφερειακής σταθερότητας, ζωτικής σημασίας για τους ιμπεριαλιστές στη Μ. Ανατολή, και ανάχωμα στην επιθετικότητα των αραβικών λαών ενάντια στο Ισραήλ, έχει μετατραπεί σε μια ακόμα εστία σύγκρουσης, που οι ΗΠΑ δυσκολεύονται να διαχειριστούν. Η αλλοπρόσαλη πολιτική τους (στήριξη του Μόρσι αρχικά για να καναλιζάρουν την εξέγερση, ανατροπή του μετά δίνοντας το πράσινο φως στη στρατιωτική δικτατορία για ν' αποφευχθεί η ανάπτυξη του κινήματος, προσπάθεια ελέγχου της νέας κυβέρνησης αλλά και πιστικές προτροπές να συμπεριληφθούν οι ισλαμιστές!) έχει οδηγήσει σε απομόνωση της εξουσίας του στρατού αλλά και σε δυσπιστία της εξουσίας αυτής προς την πολιτική ικανότητα των ίδιων των ΗΠΑ. Έτσι, ο αιγυπτιακός στρατός της Αιγύπτου, 42 χρόνια μετά την εκδίωξη των 15.000 σοβιετικών στρατιωτικών συμβούλων από τον πρόεδρο Ανουάρ Σαντάτ,

που οδήγησε τη χώρα στην αγκαλιά των ΗΠΑ (από την εποχή του Νάσερ υπήρχε ιδιαίτερη σχέση της Αιγύπτου με την ΕΣΣΔ και ο στρατός ήταν εξοπλισμένος με σοβιετικά όπλα) να ψάχνει για εναλλακτικές προς τις ΗΠΑ πηγές εξοπλισμού!

Οι Ρώσοι επέστρεψαν πλέον στην Αίγυπτο. Συμφώνησαν να προμηθεύσουν όπλα και συστήματα αξίας 4 δις δολ., ενώ 1.500 ρώσοι τεχνικοί σύμβουλοι θα εγκαταστήσουν αντιπυραυλική ομπρέλα, καλύπτοντας και μεγάλο τμήμα της Σ. Αραβίας, η οποία μάλιστα θα αναλάβει και το τεράστιο κόστος της συμφωνίας ως στρατηγικός σύμμαχος της αιγυπτιακής χούντας! Ο Κέρι, στην πρόσφατη επίσκεψή του, προσπάθησε να εμποδίσει τη συμφωνία χωρίς αποτέλεσμα, ενώ το Κογκρέσο πάγωσε και την αγορά αεροσκαφών F-16, ελικοπτέρων και τεθωρακισμένων από την Αίγυπτο! Με τη Ρωσία συζητούνται και οι διευκολύνσεις του ρωσικού στόλου στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας, ως εναλλακτική λύση στην περίπτωση που η Ρωσία χάσει τη ναυτική βάση στη συριακή Ταρούζ.

Είναι λάθος να πούμε ότι ο στρατός στην Αίγυπτο απομακρύνεται από τις ΗΠΑ, αλλά σίγουρα το μονοπώλιό τους δέχεται σοβαρά πλήγματα, αυξάνοντας τον ανταγωνισμό και την αστάθεια.

4. Η συμφωνία των ΗΠΑ με το Ιράν για το πυρηνικό του πρόγραμμα (αν προχωρήσει) αλλάζει τα δεδομένα. Οι ΗΠΑ, προκειμένου να συγκεντρώσουν πόρους στο μέτωπο του Ειρηνικού (αντιπαράθεση με την Κίνα), αφήνουν ανοιχτό πεδίο στο Ιράν και γενικότερα στο σιτικό τόξο στη Μ. Ανατολή. Αυτό «αναβαθμίζει» σχετικά το σιτικό Ιράκ, τον Άσαντ στη Συρία, τη λιβανέζικη Χεζμπολάχ και έμμεσα την πρόσβαση της Ρωσίας στην ανατολική Μεσόγειο. Όμως εξοργίζει το σουνιτικό τόξο (Σ. Αραβία, Τουρκία, χώρες του Κόλπου) και βέβαια το Ισραήλ. Στο σουνιτικό τόξο με δυσκολία θα συμπεριλάβουμε και την Αίγυπτο, παρά τη μεγάλη πλέον εξάρτησή της από τη Σ. Αραβία, αφού ο αιγυπτιακός στρατός δεν επιθυμεί καμία εμπλοκή στη Συρία, όπως προωθεί διαρκώς η Σ. Αραβία και υποστηρίζει ο Μόρσι, ενώ ενδιαφέρεται για συνεργασία με τη Ρωσία που στηρίζει τον Άσαντ.

Με λίγα λόγια, οι ΗΠΑ το μόνο που κατορθώνουν είναι να δημιουργούν νέες μεταβλητές αστάθειας, ανταγωνισμού, συγκρούσεων. Ο αιγυπτιακός λαός βρίσκεται ανάμεσα στις συμπληγάδες αυτών των πολιτικών – όμως η διαρκής επανάστασή του έχει ακόμα καύσιμα για να τσακίσει τη χούντα και την ιμπεριαλιστική επιβολή.

